

Om långvarigt krig

Maj 1938

[Denna serie föreläsningar hölls från den 26 maj till den 3 juni 1938 i Yenan inför Sällskapet för studium av försvarskriget mot Japan.]

REDOGÖRELSE FÖR PROBLEMET

1. Det är snart den 7 juli, första årsdagen av det stora försvarskriget mot Japan. I nästan ett år har alla landets krafter, samlade i enhet, ståndaktiga i sitt motstånd och orubbligt fasthållande vid enhetsfronten, tappert bekämpat fienden. Folken i hela världen följer uppmärksamt detta krig, som saknar motsvarighet i österns historia och kommer att räknas till de stora krigen också i världshistorien. Varenda kines, som drabbas av krigets elände och kämpar för sin nations bestånd, längtar var dag efter seger. Men hur kommer kriget i verkligheten att förlöpa? Kan vi vinna det? Kan vi vinna det snabbt? Många människor talar om ett långvarigt krig, men varför är det ett långvarigt krig? Hur ska ett långvarigt krig föras? Många människor talar om slutlig seger, men varför kommer den slutliga segern att bli vår? Hur ska vi tillkämpa oss slutlig seger? Inte alla har hittat svaren på dessa frågor, ännu i dag har de flesta faktiskt inte hittat dem. Därför har de defaitistiska företrädarna för teorin om det nationella underkuvandet framträtt, för att tala om för folket att Kina kommer att bli underkuvat, att den slutliga segern inte kommer att tillfalla Kina. Å andra sidan har en del impulsiva vänner stigit fram, för att tala om för folket att Kina kommer att vinna mycket snabbt utan någon större ansträngning. Men är dessa åsikter riktiga? Vi har hela tiden sagt att de inte är det. De flesta människor har emellertid ännu inte fattat vad vi sagt. Detta beror delvis på att vi inte gjort propaganda och upplysningsarbete tillräckligt, och delvis på att de objektiva händelsernas utveckling ännu inte helt och klart blottat dessas inneboende natur och deras kännetecken för folket, som sålunda inte varit i det läget att det kunnat förutse den allmänna utvecklingsriktningen och resultatet och följaktligen inte heller att bestämma sig för en fullständig politik och taktik. Nu ligger det bättre till. Erfarenheterna av tio månaders krig har varit alldeles tillräckliga för att slå sönder den ytterligt grundlösa teorin om det nationella underkuvandet och förmå våra impulsiva vänner att släppa sin teori om den snabba segern. Under dessa omständigheter begär många människor en utförlig förklaring.

Särskilt vad det långvariga kriget beträffar, och då inte endast till följd av de motsatta teorierna, om nationellt underkuvande och snabb seger, utan också därför att deras begrepp om detta krigs natur är mycket ytligt. "Våra fyrahundra miljoner människor har sedan Lukouchiaointermezzot gjort en gemensam ansträngning, och slutsegern kommer att tillhöra Kina." Denna formulering är gångbar vida omkring. Den är riktig, men måste ges mera innehåll. Vår uthållighet i försvarskriget och i upprätthållandet av enhetsfronten har möjliggjorts av många faktorer. Inom landet innesluter dessa alla de politiska partierna från kommunistiska partiet till Kuomintang, allt folket från arbetarna och bönderna till bourgeoisin, alla de väpnade styrkorna från huvudstyrkorna till gerillan. Internationellt sträcker de sig från socialismens land till de rättsälskande folken i alla länder. I fiendens läger når de från de människor i Japan som är emot kriget till de japanska soldater vid fronten som likaledes är emot kriget. Kort sagt, alla dessa krafter har i olika grad bidragit till vårt försvarskrig. Varje människa med samvete bör saluera dem. Vi kommunister tillsammans med alla de övriga antijapanska politiska partierna och hela folket har ingen annan väg att följa än den att sträva till att ena alla krafter för att slå de djävulska japanska inkräktarna. Den 1 juli detta år infaller sjuttonårsdagen av Kinas kommunistiska partis bildande. Ett allvarligt studium av det långvariga kriget är behövligt för att sätta varje kommunist i stånd att spela en bättre och större roll i försvarskriget. Därför kommer mina föreläsningar att ägnas åt detta studium. Jag ska försöka tala om alla de problem som sammanhänger med det långvariga kriget, men jag har inte möjlighet att i en serie föreläsningar gå in på allt.

2. All erfarenhet av de tio månadernas krig bevisar felaktigheten såväl i teorin om Kinas oundvikliga underkuvande som i teorin om Kinas snabba seger. Den förra ger upphov till tendensen att kompromissa och den senare till tendensen att undervärdera fienden. Bägge uppfattningarna av problemet är subjektiva och ensidiga eller, med ett ord sagt, ovetenskapliga.

3. Före försvarskriget förekom en hel del prat om nationellt underkuvande. En del sade: "Kina är underlägset ifråga om vapen och måste därför förlora i ett krig." Andra sade: "Om Kina bjuder väpnat motstånd, kommer det säkerligen att bli ett andra Abessinien." Sedan kriget började, har det öppna talet om underkuvande upphört, men i hemlighet pågår detta tal, och till och med ganska mycket av det, alltjämt. Till exempel, från tid till annan uppstår en kompromisstämning, och kompromissens förespråkare hävdar att "krigets fortsättning innebär underkuvande".^[1] I ett brev från Human har en student skrivit:

På landsbygden tycks allt vara svårt. När jag utför propagandaarbete på eget hand, måste jag tala till människor här och var jag finner dem. De människor som jag har talat med är på intet sätt okunniga; de har allesammans något begrepp om vad som pågår och är mycket intresserade av vad jag har att säga. Men när jag stöter på mina egna släktingar, säger de alltid: "Kina kat inte vinna. Det är dömt." De gör mig sjuk. Lyckligtvis går de inte omkring och sprider sina åsikter, i annat fall skulle det stå verkligt illa till. Bönderna skulle naturligtvis fästa större vikt vid vad de har att säga.

Dessa företrädare för teorin, om Kinas oundvikliga underkuvande, bildar det sociala basen för tendensen att kompromissa. De finns överallt i Kina, och därför är det risk för att kompromissproblemet när som helst dyker upp inom den antijapanska fronten, och vi kommer förmodligen att få dras med det ända fram till krigets slut. Nu då Hsueh fallit och Nuhat är i fara, tror jag det kan löna sig att slå bottnen ur teorin om det nationella underkuvandet.

4. Under dessa tio månader av krig har också all sköts åsikter, som tyder på impulsivitet framkommit. Till exempel, i början av kriget var många människor utan orsak optimistiska, underskattade Japan och trodde till och med att japanerna inte skulle kunna komma så långt som till Shansi. En del förringade gerillakrigets strategiska roll i försvarskriget och ifrågasatte satsen "Ur helhetssynpunkt kommer rörligt krig i första och gerillakrig i andra hand; ur varje dels synpunkt kommer gerillakrig i första och rörligt krig i andra hand". De ogillade Åttonde routearméns strategi, "gerillakriget är grunden men försitt inget tillfälle till rörlig krigföring under gynnsamma betingelser", vilken de betraktade såsom en "mekanisk" uppfattning.[2] Under slaget i Shanghai sade en del människor, "Om vi bara orkat slåss i tre månader måste det internationella läget ändras, Sovjetunionen måste skicka trupper och kriget kommer att vara över". De satte sina förhoppningar, om försvarskrigets framtid, huvudsakligen till utländsk hjälp.[3] Efter segern vid Taierhchuang[4] förfäktade en del människor att Hsueh-fälttåget borde utkämpas som ett "till hälften avgörande fälttåg" och att det långvariga krigets politik borde ändras. De sade sådana saker som att "detta fälttåg utgör fiendens sista desperata kamp" eller "Om vi segrar, kommer de japanska krigsherrarna att bli demoraliserade och istånd endast till att invänta sin domedag".[5] Segern vid Pinghsingkuan förvred huvudet på en del människor, och det nya segern vid Taierhchuang har förvridit huvudet på fler. Tvivel har uppkommit om huruvida fienden kommer att angripa Nuhat. Många tänker "förmodligen inte" och många andra "absolut inte". Dyliga tvivel kan påverka alla viktiga frågor. Till exempel, är vår antijapanska styrka redat tillräcklig? En del människor svarar måhända jakande. Vår nuvarande styrka är redat tillräcklig för att stoppa fiendens framryckning, så varför ska man öka den? Eller, till

exempel, är parollen "konsolidera och utvidga det antijapanska nationella enhetsfronten" alltså riktig? En del människor svarar måhända nekande. Enhetsfronten är i sitt nuvarande tillstånd redat stark tog att slå fienden tillbaka, så varför konsolidera och utvidga den? Eller, till exempel, bör vi öka våra ansträngningar på diplomatins område och i det internationella propagandan? Här blir svaret måhända åter nekande. Eller, till exempel, ska vi på allvar ta itu med att reformera det militära systemet och systemet för statsstyrelsen, utveckla massrörelsen, pressa fram utbildning för det nationella försvaret, undertrycka förrädare och trotskister, utveckla krigsindustrier och förbättra folkets försörjning? Eller, till exempel, är de paroller alltså riktiga, som manar till att försvara Wuhan, Canton och nordvästra Kina och till en kraftfull utveckling av gerillakriget i fiendens rygg? Svaret kan i samtliga fall bli nekande. Det finns till och med en del människor, vilka, i samma ögonblick som en aldrig så lite gynnsam vändning inträffar i krigsläget, är beredda att öka "slitningarna" mellan Kuomintang och kommunistiska partiet och därmed avleda uppmärksamheten från utrikespolitiska till inrikespolitiska ting. Detta inträffar nästan alltid tar ett jämförelsevis stort slag vunnits eller fiendens framryckning tillfälligt avstannar. Allt det ovan omnämnda kan betecknas såsom politisk och militär kortsynhet. Allt dylikt tal, hur bestickande det än kan låta, är i verkligheten grundlöst och endast skenbart riktigt. Det skulle vara till nytta för ett segerrikt fullföljande av försvarskriget att göra rent hus med dylikt svammel.

5. Frågat är du: Kommer Kina att bli underkuvat? Svaret är: Nej, det kommer inte att bli underkuvat, utan kommer att vinna slutlig seger. Kan Kina vinna snabbt? Nej, det kan inte vinna snabbt, och försvarskriget kommer att bli ett långvarigt krig.

6. Så tidigt som för två år sedan, anförde vi i stort de viktigaste argumenten i dessa frågor. Det 16 juli 1936, fem månader före Sianintermezzot och tolv månader före Lukouchiaointermezzot, gjorde jag, i en intervju som den amerikanske korrespondenten Edgar Snow hade med mig, en allmän värdering av läget vad ett krig mellan Kina och Japan beträffade och anförde olika principer för att vinna seger. Följande utdrag kan tjäna som en påminnelse:

Fråga: Under vilka förutsättningar tror Ni att Kina kan besegra och förintja Japans styrkor?

Svar: Tre förutsättningar krävs: för det första, upprättandet av en antijapansk enhetsfront i Kina; för det andra, bildandet av en internationell antijapansk enhetsfront; för det tredje, uppkomsten

av en revolutionär rörelse bland folken i Japan och de japanska kolonierna. Ur det kinesiska folkets ståndpunkt är det kinesiska folkets enhet den viktigaste av dessa tre förutsättningar.

Fråga: Hur länge skulle ett sådant krig pågå, tror Ni?

Svar: Det beror på styrkan hos den antijapanska enhetsfronten i Kina och många andra betingande faktorer i Kina och Japan. Det vill säga, bortsett från Kinas egen styrka, som är det väsentligaste, är också internationell hjälp till Kina såväl som den hjälp som lämnas av revolutionen i Japan av vikt. Om Kinas antijapanska enhetsfront utvidgas kraftigt och blir effektivt organiserad, såväl horisontellt som vertikalt, om den nödvändiga hjälpen ges till Kina av de regeringar och folk som inser att den japanska imperialismen hotar deras egna intressen och om revolutionen i Japan kommer snabbt, då kommer kriget snabbt att slutföras och Kina kommer snabbt att segra. Om dessa förutsättningar inte snabbt förverkligas, kommer kriget att bli långvarigt. Men till slut kommer Japan i alla fall att bli slaget och Kina kommer säkerligen att segra. Det är bara det att offren blir stora och det kommer att bli en mycket smärtfylld period.

Fråga: Vilken är Er uppfattning om ett dylikt krigs sannolika utveckling politiskt och militärt?

Svar: Den japanska kontinentalpolitiken är redan fastställd. De som inbillar sig att de kan hejda den japanska framryckningen genom att göra kompromisser med Japan och offra mera av Kinas territorium och suveränitet, hänger sig åt rena fantasier. Vi vet bestämt att nedre Yangtsedalen och våra sydliga hamnar redan innefattas i den japanska imperialismens kontinentalprogram. Vi vet vidare att japanerna önskar ockupera Filippinerna, Siam, Indokina, Malackahalvön och holländska Ostindien för att avskära andra länder från Kina och monopolisera sydvästra Stilla havet. Detta är Japans sjöstrategi. I en sådan period kommer Kina tvivelsutan att befinna sig i ett mycket svårt läge. Men flertalet av det kinesiska folket tror att svårigheterna kan övervinnas. Endast de rika i de stora hamnstäderna är defaitister, därför att de fruktar att förlora sin egendom. Många människor tror att det skulle vara omöjligt för Kina att fortsätta kriget sedan Japan blockerat dess kust. Detta är nonsens. För att vederlägga det behöver vi bara hänvisa till Röda armens krigshistoria. I det nuvarande försvarskriget mot Japan är Kinas ställning mycket bättre än den Röda armen hade under inbördeskriget. Kina är ett väldigt land, och även om Japan skulle lyckas ockupera en del av Kina, sätta sig i besittning av ett område med så mycket som hundra eller till och med tvåhundra miljoner invånare, skulle vi fortfarande vara långt ifrån slagna. Vi skulle alltså ha styrka nog för att bekämpa Japan medan japanerna skulle vara nödsakade att utkämpa defensiva slag bakom sin egen front under hela

kriget. Den kinesiska ekonomins olikartade karaktär och ojämna utveckling är ganska fördelaktig i försvarskriget. Shanghais avskiljande från det övriga Kina skulle, till exempel, alls inte vara lika fördärvbringande för Kina som New Yorks avskiljande från det övriga Amerika skulle vara för USA. Även om Japan blockerar den kinesiska kusten, är det omöjligt för det att blockera nordvästra, västra och sydvästra Kina. Problemetets kärna är sålunda än en gång enandet av hela det kinesiska folket och uppbyggandet av en hela nationen omfattande antijapansk enhetsfront. Detta har vi länge förespråkat.

Fråga: Om kriget varar länge och Japan inte är helt besegrat, skulle kommunistiska partiet då gå med på att förhandla med Japan om fred och erkänna dess välde i nordöstra Kina?

Svar: Nej. Kinas kommunistiska parti liksom folket i hela landet kommer inte att tillåta Japan att behålla en tumsbredd kinesisk mark.

Fråga: Vilken bör, enligt Er mening, den allmänna strategi och taktik vara, som ska följas i detta "befrielsekrig"?

Svar: Vår strategi bör vara att använda våra huvudstyrkor till att operera på en utsträckt och skiftande front. För att lyckas måste de kinesiska trupperna bedriva sin krigföring med en hög grad av rörlighet över vidsträckta slagfält, genomföra snabba angrepp och återtag, snabb koncentration och spridning. Detta innebär rörlig krigföring i stor omfattning och inte ställningskrig, som uteslutande vilar på försvarsverk med djupa skyttegravar, stora fästningar och bakom varandra liggande försvarsställningar. Det är inte liktydigt med uppgivande av alla de livsviktiga strategiska punkterna, som så länge det befinns lönsamt bör försvaras medels ställningskrig. Men i huvudsak måste strategin vara rörligt krig. Ställningskrig är också nödvändigt, men det kommer att bli av hjälpande och sekundär strategisk betydelse. Krigsskådeplatsen är geografiskt så väldig att det är möjligt för oss att föra rörligt krig med stor effekt. Inför våra styrkors kraftfulla aktioner måste den japanska armén gå försiktigt fram. Dess krigsmaskin är tung och långsam och dess effektivitet är begränsad. Om vi koncentrerar våra styrkor på en smal front i ett defensivt utmattningskrig, skulle vi kasta bort alla de fördelar som vår geografi och ekonomiska organisation erbjuder och upprepa Abessiniens misstag. Under krigets inledande period måste vi undvika alla stora avgörande slag och måste först använda oss av rörligt krig för att steg för steg bryta ned moralen och stridsdugligheten hos fiendens trupper.

Förutom att vi använder utbildade arméer till att föra rörligt krig, måste vi organisera ett stort antal gerillaförband bland bönderna. Ni ska veta att de antijapanska frivilligeförbanden i de tre

nordöstra provinserna bara är en liten demonstration av den latent motståndskraft som kan mobiliseras från bönderna i hela landet. Riktigt ledda och organiserade har de kinesiska bönderna en stor latent kraft. De kan hålla de japanska förbanden sysselsatta dygnet om och plåga dem till döds. Man måste komma ihåg att kriget kommer att utkämpas i Kina. Detta betyder att den japanska armén kommer att vara helt omringad av ett fientligt kinesiskt folk. Den kommer att bli tvungen att föra in alla sina förnödenheter och bevaka dem. Den måste använda ett stort antal soldater till att skydda sina kommunikationslinjer och ständigt vara på sin vakt mot angrepp, och den behöver också stora styrkor som garnisoner i Mandsjuriet och Japan.

Under krigets gång kommer Kina att kunna tillfångata många japanska soldater och ta en myckenhet av vapen och ammunition till att beväpna sig med. Samtidigt kommer Kina att erhålla utländsk hjälp till att steg för steg utöka sina soldaters utrustning. Därför kommer Kina att bli i stånd att under krigets senare skede föra ställningskrig och företa positionsangrepp mot de av japanerna ockuperade områdena. På detta sätt kommer Japans ekonomi att knäckas under den börda som Kinas långvariga motstånd utgör, och de japanska truppernas moral kommer att brytas under påfrestningen av otaliga slag. På den kinesiska sidan kommer emellertid den växande latent motståndskraften oavbrutet att sättas in och ett stort antal revolutionärer kommer att strömma till frontlinjerna, för att kämpa för sin frihet. Alla dessa och andra faktorer i förening kommer att sätta oss i stånd att företa de slutliga och avgörande angreppen på befästningarna och baserna i de av Japan ockuperade områdena och driva ut de japanska aggressionsstyrkorna ur Kina.

De ovan anförda åsikternas riktighet har bevisats av erfarenheterna från krigets tio månader och kommer att bekräftas i framtiden.

7. För så länge sedan som den 25 augusti 1937, mindre än två månader efter Lukouchiaointermezzot, framhöll Kinas kommunistiska parti klart i sitt "Beslut om det aktuella läget och partiets uppgifter":

De japanska inkräktarnas provokation vid Lukouchiao och deras ockupation av Peiping och Tientsin är endast början till deras omfattande invasion av Kina söder om Stora muren. De har redan inlett total mobilisering i Japan. Deras propaganda, om att de "inte har någon önskan att förvärra läget", är endast en rökridå för ytterligare angrepp.

Motståndet vid Lukouchiao den 7 juli markerar början till Kinas landsomfattande försvarskrig.

Sålunda har ett nytt skede börjat i det politiska läget i Kina, det verkliga motståndets skede. Det skede i vilket motståndet förbereddes är förbi. Den avgörande uppgiften i det nuvarande skedet är att mobilisera alla nationens krafter för seger i försvarskriget.

Nyckeln till seger i kriget är nu att utveckla det försvar som redan börjat till ett totalt, hela landet omfattande försvarskrig. Endast genom ett sådant totalt försvarskrig kan slutlig seger vinnas.

De allvarliga svagheter som förekommer i försvarskriget kan leda till många bakslag, reträtter, inre splittringar, förräderier, tillfälliga och partiella kompromisser och andra dylika motgångar. Därför bör vi göra klart för oss att kriget kommer att bli ett mödosamt och långvarigt krig. Men vi är förvissade om att det motstånd som redan börjat genom vårt partis och hela folkets ansträngningar ska sopa undan alla hinder och fortsätta att utvecklas och gå framåt.

Även ovanstående tes har i ljuset av erfarenheterna från krigets tio månader bevisats vara riktig och kommer också att bekräftas i framtiden.

8. Ur kunskapsteoretisk synpunkt sett ligger källan till alla oriktiga åsikter om kriget i idealistiska och mekanistiska tendenser i frågan. Människor med sådana tendenser är subjektiva och ensidiga i sin syn på problemen. De hänger sig antingen åt grundlöst och rent subjektivt prat eller grundar sig på en enda sida av saken eller på en tillfällig företeelse, vilken de med likartad subjektivitet förstorar till att utgöra hela problemet. Men det finns två kategorier av felaktiga åsikter, en, som består av fundamentala och därför bestående fel, som är svåra att rätta, och en annan, som består av slumpartade och därför tillfälliga misstag, vilka är lätta att rätta. Eftersom bägge är felaktiga, behöver bägge rättas. Därför kan vi endast genom att bekämpa idealistiska och mekanistiska tendenser och genom att i vårt studium av krig utgå från ett objektiva och allsidigt betraktelsesätt, dra riktiga slutsatser i frågan om kriget.

PROBLEMETS GRUND

9. Varför är försvarskriget mot Japan ett långvarigt krig? Varför kommer den slutliga segern att bli Kinas? Vilken är grundvalen för uttalandena härom?

Det kinesisk-japanska kriget är inte vilket krig som helst, det är, noga angivet, ett krig på liv och död mellan det halvkoloniala och halvfeodala Kina och det imperialistiska Japan och utkämpas på 1930-talet. Här ligger grunden till hela problemet. De bägge sidorna i kriget har många kontrasterande särdrag, vilka i tur och ordning ska behandlas här nedan.

10. *Den japanska sidan.* För det första, Japan är ett mäktigt imperialistiskt land, som ifråga om militär, ekonomisk och politisk-organisatorisk styrka är det främsta i östern, och ett av de fem eller sex främsta imperialistiska länderna i världen. Dessa är grundfaktorerna i Japans aggressionskrig. Krigets oundviklighet och omöjligheten för Kina att uppnå en snabb seger beror på Japans imperialistiska system och dess stora militära, ekonomiska och politisk-organisatoriska styrka. För det andra, den japanska samhällsekonomin imperialistiska karaktär bestämmer den imperialistiska karaktären hos dess krig, ett krig som är reaktionärt och barbariskt. Under 1930-talet har den japanska imperialismens inre och yttre motsättningar drivit den inte blott att ge sig in i ett äventyrligt krig av en omfattning som saknar motstycke utan också närmare sitt slutliga sammanbrott. Ur den samhälleliga utvecklingens synpunkt är Japan inte längre ett blomstrande land; kriget kommer inte att leda till det välstånd som dess härskande klass eftersträvar utan till raka motsatsen, den japanska imperialismens undergång. Detta är vad vi menar då vi säger, att Japans krig är reaktionärt till sin natur. Det är denna reaktionära kvalitet jämte den japanska imperialismens militär-feodala karaktär som är upphovet till det japanska krigets säregna barbari. Allt detta kommer att till det yttersta driva upp klassmotsättningarna i Japan, motsättningen mellan de japanska och kinesiska nationerna och motsättningen mellan Japan och de flesta andra länderna i världen. Det japanska krigets reaktionära och barbariska karaktär utgör det främsta skälet för Japans oundvikliga nederlag. För det tredje, Japans krig förs på basis av dess stora militära, ekonomiska och politisk-organisatoriska styrka, men vilar samtidigt på otillräckliga naturtillgångar. Japans militära, ekonomiska och politisk-organisatoriska styrka är stor men kvantitativt otillräcklig. Japan är ett jämförelsevis litet land, som har otillräckligt med folk och vars militära, finansiella och materiella resurser inte förslår, och det kan inte uthärda ett långvarigt krig. Japans härskare bemödar sig att lösa denna svårighet genom krig, men återigen kommer de att uppnå raka motsatsen till vad de önskar. Det vill säga, kriget, som de satt i gång för att lösa denna svårighet, kommer slutligen att öka den och även att uttömma Japans ursprungliga resurser. För det fjärde och sista, medan Japan kan få internationellt stöd från de fascistiska länderna, kommer det internationella motståndet, som det inte kan undgå att möta, att bli större än det internationella stödet. Detta motstånd kommer undan för undan att växa och slutligen att inte bara göra ända på det internationella stödet utan

också att överväldiga Japan självt. Detta är lagen om att en orättfärdig sak finner klen stöd, och detta är konsekvensen av det japanska krigets natur. För att sammanfatta: Japans fördel ligger i dess stora förmåga att föra krig, och dess nackdelar ligger i dess krigs reaktionära och barbariska natur, i dess människotillgångars och materiella resursers otillräcklighet och i dess klena internationella stöd. Dessa är den japanska sidans kännetecken.

11. *Den kinesiska sidan.* Först och främst, vi är ett halvkolonialt och halvfeodalt land.

Opiumkriget,[6] Taipingrevolutionen,[7] 1898 års Reformrörelse,[8] 1911 års revolution[9] och Nordexpeditionen[10] - de revolutionära eller reformrörelser som syftade till att frigöra Kina ur dess halvkoloniala och halvfeodala tillstånd - möttes alla av allvarliga bakslag, och Kina har förblivit ett halvkolonialt och halvfeodalt land. Vi är ännu ett svagt land och uppenbart underlägsna fienden i militär, ekonomisk och politisk-organisatorisk styrka. Här finner vi återigen grunden till krigets oundviklighet och omöjligheten av en snabb seger för Kina. För det andra, Kinas befrielseörelse, som under de senaste hundra åren utvecklats allt starkare, är nu något annat än den var under någon tidigare period. Ehuru de inhemska och utländska krafter, som bekämpar den, har tillfogat den allvarliga bakslag, har de samtidigt härdat det kinesiska folket. Ehuru Kina i dag militärt, ekonomiskt, politisk-organisatoriskt och kulturellt inte är så starkt som Japan, finns det likväl i Kina faktorer som är mera progressiva än under någon annan period i dess historia. Kinas kommunistiska parti och den armé som står under dess ledning representerar dessa progressiva faktorer. Det är på grundval av dessa framsteg som Kinas nuvarande befrielsekrig kan bli långvarigt och kan uppnå slutlig seger. Till skillnad från den japanska imperialismen, som befinner sig i nedgång, är Kina ett land som går upp som morgonsolen. Kinas krig är progressivt, därav dess rättfärdiga karaktär. Därför att det är ett rättfärdigt krig, är det i stånd att resa hela nationen till enhet, att väcka sympatier hos folket i Japan och att vinna stöd av de flesta länderna i världen. För det tredje, och än en gång till skillnad från Japan, är Kina ett mycket stort land med ett väldigt territorium, rika resurser, en stor befolkning och överflöd på soldater samt är i stånd att uthärda ett långvarigt krig. För det fjärde och sista, det finns ett brett internationellt stöd för Kina, vilket härleder sig ur dess krigs progressiva och rättfärdiga karaktär, och, återigen, är raka motsatsen till det klena stödet för Japans orättfärdiga sak. För att sammanfatta, Kinas nackdel ligger i dess militära svaghet och dess fördelar ligger i dess krigs progressiva och rättfärdiga karaktär, dess väldiga storlek och dess överflödande internationella stöd. Dessa är Kinas kännetecken.

12. Vi ser sålunda att Japan har stor militär, ekonomisk och politiskorganisatorisk styrka, men att dess krig är reaktionärt och barbariskt, dess människotillgångar och materialresurser är

otillräckliga och dess internationella ställning ogynnsam. Kina däremot har mindre militär, ekonomisk och politisk-organisatorisk styrka, men det befinner sig i en era av framåtskridande, dess krig är progressivt och rättfärdigt, det är dessutom ett stort land, en faktor som sätter det istånd att utstå ett långvarigt krig, och det kommer att stödjas av flertalet länder. De ovan nämnda är de grundläggande, varandra ömsesidigt motsatta kännetecknen i det kinesisk-japanska kriget. De har bestämt och bestämmer alla politiska riktlinjer samt den militära strategin och taktiken för de båda sidorna; de har bestämt och bestämmer krigets karaktär av långvarigt och dess utgång, nämligen, att den slutliga segern kommer att gå till Kina och inte till Japan. Kriget är en kamp mellan dessa kännetecken. De kommer att förändras under krigets lopp, vart och ett enligt sin natur och av detta kommer allt annat att följa. Dessa kännetecken existerar objektivt och har inte uppfunnits för att lura folk; de bildar alla krigets grundläggande element och är inte ofullständiga fragment, de genomsyrar alla små och stora problem på bägge sidor och alla krigets skeden, och de är inga betydelselösa ting. Om någon vid studiet av det kinesisk-japanska kriget glömmet dessa kännetecken, kommer han med säkerhet till fel resultat; och även om vissa av hans idéer vinner tilltro för en tid och kan synas riktiga, kommer de oundvikligen att bevisas felaktiga av krigets förlopp. På grundval av dessa kännetecken ska vi nu övergå till att förklara de problem som ska behandlas.

VEDERLÄGGNING AV TEORIN OM DET NATIONELLA UNDERKUVANDET

13. Det nationella underkuvandets teoretiker, som inte ser något annat än kontrasten mellan fiendens styrka och vår svaghet, brukade säga: "Motstånd kommer att innebära underkuvande", och nu säger de: "Krigets fortsättande innebär underkuvande". Vi kommer inte att kunna övertyga dem enbart genom att säga att Japan, fastän det är starkt, är litet, medan Kina, fastän det är svagt, är stort. De kan åberopa historiska exempel, sådana som Yuanernas tillintetgörande av Sungdynastin och Chingernas förintande av Mingdynastin, för att bevisa att ett litet men starkt land kan besegra ett stort men svagt land och att dessutom ett efterblivet land kan underkuva ett utvecklat. Om vi säger att dessa händelser tilldrog sig för länge sedan och inte bevisar deras tes, kan de anföra det brittiska underkuvandet av Indien för att bevisa att ett litet men starkt kapitalistiskt land kan besegra ett stort men svagt och efterblivet land. Därför måste vi dra fram andra skäl, innan vi kan tysta och övertyga alla som talar om underkuvande, och förse var och en, som sysslar med propaganda, med argument nog för att övertyga dem, som fortfarande är förvirrade eller obeslutsamma och därmed stärka deras tro på försvarskriget.

14. Vilka är då de skäl vi bör anföra? Epokens kännetecken. Dessa kännetecken återspeglas konkret i Japans bakåtsträveri och brist på stöd och i Kinas framsteg och rikliga tillgång på stöd.

15. Vårt krig är inte vilket krig som helst, det är noga angivet ett krig mellan Kina och Japan som utkämpas på 1930-talet. Vår fiende, Japan, är först och främst en döende imperialistisk makt; han befinner sig redan i sin nedgångs era och skiljer sig inte bara från England vid tiden för Indiens underkuande, då den brittiska kapitalismen ännu befann sig i sin uppgångs era, utan skiljer sig också från vad han själv var vid tiden för första världskriget för tjugo år sedan. Det nuvarande kriget har inletts på tröskeln till världsimperialismens och, framför allt, de fascistiska ländernas allmänna sammanbrott; detta är den verkliga orsaken till att fienden inlett detta äventyrliga krig, som till sin natur är en sista desperat kamp. Därför har vi en ofrånkomlig visshet om att det inte är Kina, utan den japanska imperialismens härskande kretsar som kommer att förintas såsom ett resultat av kriget. Vidare har Japan företagit detta krig vid en tid då andra länder har varit eller är på väg att bli invecklade i krig, när vi alla kämpar eller bereder oss att kämpa mot barbarisk aggression och Kinas öden är förbundna med de flesta ländernas och folkens i världen. Detta är roten och upphovet till det motstånd Japan uppväckt och kommer att väcka i ökad utsträckning hos dessa länder och folk.

16. Vad ska man säga om Kina? Dagens Kina kan inte jämföras med Kina under någon annan historisk period. Det är en halvkoloni och ett halvfeodalt samhälle, och det anses följaktligen vara ett svagt land. På samma gång befinner det sig historiskt i sin framstegs era; detta är huvudskälet till dess förmåga att besegra Japan. Då vi säger att försvarskriget mot Japan är progressivt, menar vi inte progressivt i vanlig eller allmän mening, inte heller menar vi progressivt i den meningen som det abessinska kriget mot Italien eller Taipingrevolutionen eller 1911 års revolution var progressiva, vi menar progressivt i den meningen att Kina är progressivt i dag. På vilket sätt är Kina av i dag progressivt? Det är progressivt därför, att det inte längre är ett fullständigt feodalt land, därför att vi redan har en viss kapitalism i Kina, vi har en bourgeoisie och ett proletariet, vi har ett väldigt antal människor som vaknat eller håller på att vakna, vi har ett kommunistiskt parti, vi har en politiskt progressiv armé - den av kommunistiska partiet ledda Röda armén - och vi har traditionen och erfarenheten från många årtionden av revolution, och särskilt erfarenheten från de sjutton år som förflutit sedan Kinas kommunistiska parti bildades. Denna erfarenhet har skolat folket och de politiska partierna i Kina och bildar själva grundvalen för den nuvarande enheten mot Japan. Om det sägs, att 1917 års seger i Ryssland hade varit omöjlig utan erfarenheterna från 1905, då kan vi också säga att utan

erfarenheterna från de senaste sjutton åren skulle det vara omöjligt att vinna vårt försvarskrig. Sådant är det inrikespolitiska läget.

I det rådande internationella läget är Kina inte isolerat i kriget, och även detta är ett faktum utan tidigare motstycke i historien. I den tidigare historien utkämpades Kinas och även Indiens krig i isolering. Det är först i dag vi möter världsomfattande folkliga rörelser, med utomordentlig bredd och dito djup, vilka har uppstått eller uppstår och som stödjer Kina. 1917 års ryska revolution fick också internationellt stöd, och därför vann de ryska arbetarna och bönderna, men detta stöd var varken så vittomfattande eller så djupt till sin natur som vårt i dag. De folkliga rörelserna i dagens värld utvecklas i en omfattning och med ett djup som aldrig tidigare. Sovjetunionens existens är en särskilt viktig faktor i våra dagars internationella politik, och Sovjetunionen kommer säkerligen att stödja Kina med största entusiasm; det förekom ingenting sådant för tjugo år sen. Alla dessa faktorer har skapat och skapar viktiga betingelser, som är oundgängliga för Kinas slutliga seger. Omfattande direkt bistånd saknas ännu och kan väntas först i framtiden, men Kina är progressivt och ett stort land, och dessa är de faktorer som sätter det i stånd att förlänga kriget och att såväl främja som invänta internationell hjälp.

17. Härtill kommer ytterligare den faktorn att medan Japan är ett litet land med ett litet territorium, få resurser, en liten befolkning och ett begränsat antal soldater, Kina är ett stort land med ett väldigt territorium, rika resurser, en stor befolkning och rikligt med soldater, varför det, vid sidan av kontrasten mellan styrka och svaghet, finns en kontrast mellan ett litet land, tillbakagång och klen stöd, och ett stort land, framsteg och stöd i överflöd. Detta är skälet till att Kina aldrig kommer att bli underkuvat. Av kontrasten mellan styrka och svaghet följer att Japan till en viss tid och i viss utsträckning kan fara hänsynslöst fram med Kina, att en sträcka av den väg Kina måste vandra ofrånkomligen blir mycket svår samt att försvarskriget kommer att bli ett långvarigt och inte ett snabbt avgjort krig. Inte dess mindre följer av den andra kontrasten - ett litet land, tillbakagång och klen stöd gent emot ett stort land, framsteg och stöd i överflöd - att Japan inte kan topprida Kina i oändlighet utan med visshet kommer att lida ett slutligt nederlag medan Kina aldrig kan underkuvas utan är säkert om att vinna slutlig seger.

18. Varför blev Abessinien besegrat? För det första, det var inte endast svagt utan också litet. För det andra, det var inte så progressivt som Kina. Det var ett gammalt land i färd med att gå över från slaveri till livegenskap, ett land som varken hade kapitalism eller borgerliga politiska partier och än mindre ett kommunistiskt parti. Det hade ingen arme, sådan som den kinesiska armén, och än mindre en sådan som Åttonde routearmén. För det tredje, det var ur stånd att

hålla ut och vänta på internationell hjälp och var tvunget att utkämpa sitt krig i isolering. För det fjärde, och detta är det allra viktigaste, förekom det misstag i ledningen av dess krig mot Italien. Därför blev Abessinien underkuvat. Men det pågår fortfarande ett ganska utbredd gerillakrig i Abessinien, vilket, om det vidmakthålles, kommer att sätta abessinierna i stånd att återvinna sitt land när världsläget förändras.

19. Om de, som talar om underkuvande, anför historien om befrielseörelsernas misslyckande i det moderna Kina för att bevisa sina påståenden, först att "motstånd betyder underkuvande" och sedan att "krigets fortsättande innebär underkuvande", är vårt svar åter, "det är andra tider nu". Kina självt, det inrikespolitiska läget i Japan och den internationella omgivningen är allesammans annorlunda nu. Det är en allvarlig sak att Japan är starkare än tidigare medan Kina i sin oförändrade halvkoloniala och halvfeodala ställning fortfarande är ganska svagt. Det är också ett faktum att Japan tills vidare har greppet över sitt folk i hemlandet och kan utnyttja internationella motsättningar för att invadera Kina. Men under ett långt krig måste dessa förhållanden ofrånkomligen förändras i motsatt riktning. Dessa förändringar är ännu inte fullbordade fakta, men de kommer att bli det i framtiden. De som talar om underkuvande avfärdar detta argument. Vad Kina beträffar har vi redan nya människor, ett nytt politiskt parti, en ny armé och en ny politik för försvar mot Japan, ett läge som är mycket annorlunda än det som bestod för mer än ett årtionde sedan, och vad mera är, allt detta kommer oundvikligen att utvecklas ytterligare. Det är sant att befrielseörelserna historiskt mötts av upprepade bakslag med resultat att Kina inte kunnat samla större styrka för det pågående försvarskriget - detta är en mycket smärtsam historisk läxa och aldrig mer får vi förinta några av våra revolutionära krafter. Likväl kan vi förvisso, även på den grund vi nu har, genom att uppbjuda stora ansträngningar tränga framåt steg för steg och öka styrkan i vårt försvar. Alla sådana ansträngningar bör vara inriktade på den stora Antijapanska nationella enhetsfronten. Vad det internationella stödet beträffar, så är det, ehuru direkt och omfattande bistånd ännu inte är i sikte, i vardande, ty det internationella läget är nu i grunden annorlunda än det var. De oräkneliga misslyckandena för befrielseörelsen i det moderna Kina hade sina subjektiva och objektiva orsaker, men läget i dag är helt och hållet annorlunda. Ehuru det förekommer många svårigheter, som gör försvarskriget mödosamt - sådana som fiendens styrka och vår svaghet och det faktum att hans svårigheter just har börjat medan våra egna framsteg är långt ifrån tillräckliga -, består likväl i dag många gynnsamma betingelser för att besegra fienden. Vi behöver till dem lägga endast våra egna subjektiva ansträngningar, och vi ska bli i stånd att övervinna svårigheterna och vinna seger. Så gynnsamma betingelser som dessa har aldrig tidigare existerat under någon period i vår historia,

och detta är skälet till att försvarskriget mot Japan, till skillnad från de tidigare befrielseerörelserna, inte kommer att sluta i misslyckande.

KOMPROMISS ELLER MOTSTÅND?

KORRUPTION ELLER FRAMSTEG?

20. Det har ovan gjorts fullt klart att teorin om det nationella underkuvandet är grundlös. Men det finns många människor som inte ansluter sig till denna teori. De är goda, ärliga patrioter, men är inte dess mindre djupt bekymrade över det nuvarande läget. Två ting bekymrar dem, fruktan för en kompromiss med Japan och tvivlet på möjligheten till politiskt framåtskridande. Dessa bägge besvärliga frågor diskuteras i vida kretsar, och ingen nyckel har hittats till deras lösning. Låt oss undersöka dem.

21. Såsom tidigare förklarats har frågan om kompromissen sociala rötter, och så länge dessa rötter existerar måste frågan nödvändigtvis uppstå. Men en kompromiss kan inte genomföras. För att bevisa påståendet behöver vi bara söka bekräftelse i Japan, Kina och det internationella läget. Låt oss ta Japan först. Just i början av försvarskriget beräknade vi att den tid skulle komma då en atmosfär som främjade kompromissen skulle uppstå, med andra ord att Japan, efter att ha ockuperat norra Kina, Kiangsu och Chekiang, förmodligen skulle tillgripa knepet att locka Kina att kapitulera. Och alldeles riktigt, det tillgrip detta knep, men krisen var snart förbi, och ett av skälen var att fienden överallt genomförde en barbarisk politik och tillämpade rena plundringen. Ilade Kina kapitulerat, skulle varenda kines ha blivit en slav utan land. Fiendens rovdjurspolitik, politiken att underkupa Kina, har två sidor, den materiella och den andliga, vilka bägge används mot alla kineser, inte endast mot folket i det lägre skiktet utan också mot medlemmarna av de övre skikten. De sistnämnda behandlas naturligtvis litet hövligare, men det är en skillnad endast i fråga om graden, inte i princip. I stort sett överför fienden till Kinas inre samma metoder som han använt i de tre nordöstliga provinserna. Materiellt rövar han till och med maten och kläderna från gemene man och får dem att skrika av hunger och kyla. Han stjälar produktionsmedlen, och därmed ruinerar och förslavar han Kinas nationella industrier. Andligen arbetar han för att förintä det kinesiska folkets nationalmedvetande. Under den "Uppgående solens flagga" kan ingen kines undgå att vara en foglig undersåte, ett lastök, som är förbjudet att visa minsta spår av kinesisk nationalanda. Denna barbariska fiendepolitik kommer att föras längre in i Kinas inre. Japan med sin omättligen aptit är ovilligt att sluta kriget. Den

politik som framlades i den japanska regeringens uttalande av den 16 januari 1938[11] blir, som oundvikligt var, alltså enbart genomförd, vilket framkallat vrede inom alla skikt av det kinesiska folket. Dess vrede skapas av det japanska krigets reaktionära och barbariska karaktär - "ingen undgår sitt öde", och följaktligen har en absolut fiendlighet utkristalliserats. Det kan väntas att fienden vid något tillfälle i framtiden åter ska tillgripa knepet att locka Kina att kapitulera och att vissa av de, som talar om underkuvande, åter ska kravla fram och sannolikt gå i maskopi med vissa utländska element (som kan hittas i Storbritannien, Förenta staterna och Frankrike, särskilt bland de övre skikten i Storbritannien) som deras medbrottslingar. Men händelsernas allmänna inriktning kommer inte att tillåta kapitulation; den japanska krigföringens hårdnackade och ovanligt barbariska karaktär har avgjort den sidan av saken.

22. För det andra, låt oss ta Kina. Det finns tre faktorer som bidrar till Kinas ståndaktighet i försvarskriget. I främsta rummet kommunistiska partiet, vilket är den pålitliga kraft, som leder folket i försvaret mot Japan. Därefter Kuomintang, som är avhängigt av Storbritannien och Förenta staterna och följaktligen inte kommer att kapitulera för Japan därest det inte får besked av dem att göra det. Slutligen de övriga partierna och grupperna, av vilka de flesta är motståndare till en kompromiss och stödjer försvarskriget. Så länge dessa tre är eniga, kommer en var som kompromissar att stå bland förrädarna, och vem som helst kommer att ha rätt att bestraffa honom. Alla, som är ovilliga att bli förrädare, har inget annat val än att enas och fortsätta försvarskriget till slutet. En kompromiss är därför näppeligen möjlig.

23. För det tredje, ta den internationella sidan av saken. Hela världen, med undantag för Japans allierade och vissa element i de övre skikten i de andra kapitalistiska länderna, gillar att Kina gör motstånd och vill inte att Kina ska kompromissa. Detta förhållande stärker Kinas hopp. I dag hoppas folket i hela landet att de internationella krafterna småningom ska ge Kina växande hjälp. Detta är inte ett fåfängt hopp. Särskilt Sovjetunionens existens uppmuntrar Kina i dess försvarskrig. Den socialistiska Sovjetunionen, som nu är starkare än någonsin tidigare, har alltid delat Kinas glädje och sorger. Till skillnad från alla överklasselementen i de kapitalistiska länderna, vilka aldrig eftersträvar något annat än profit, anser Sovjetunionen det vara sin plikt att bistå alla svaga nationer och alla revolutionära krig. Att Kina inte utkämpar sitt krig i isolering har sin grund inte blott i internationellt bistånd i allmänhet utan särskilt i Sovjetunionens bistånd. Kina och Sovjetunionen befinner sig i varandras direkta och omedelbara geografiska närhet, vilket skärper Japans kris och underlättar Kinas försvarskrig. Omedelbar geografisk närhet till Japan ökar det kinesiska försvarets svårigheter. Närheten till Sovjetunionen är, å andra sidan, en för försvarskriget gynnsam betingelse.

24. Vi kan följaktligen dra slutsatsen, att faran för en kompromiss existerar men kan övervinnas. Även om fienden kan modifiera sin politik i viss mån, kan han inte ändra den i grunden. I Kina är kompromissens sociala rötter tillstådes, men motståndarna till en kompromiss är i flertal. Internationellt är också vissa krafter för kompromiss, men de viktigaste krafterna är för motstånd. Kombinationen av dessa tre faktorer gör det möjligt att övervinna faran för en kompromiss och hålla ut i försvarskriget till slutet.

25. Låt oss nu besvara den andra frågan. Politiskt framåtskridande inom landet och uthållighet i försvarskriget är oskiljaktiga. Ju större det politiska framåtskridandet är, med desto större uthållighet kan vi föra kriget, och ju uthålligare vi för kriget, desto större är det politiska framåtskridandet. Men i grunden beror allt på vår uthållighet i försvarskriget. De osunda företeelser som förekommer på olika områden under Kuomintangregimen är mycket allvarliga, och det faktum att dessa icke önskvärda faktorer ökat med åren har framkallat stor oro och förargelse bland de breda lagren av våra patrioter. Men det finns ingen anledning till pessimism, eftersom erfarenheterna av försvarskriget redan visat att det kinesiska folket under de senaste tio månaderna gjort lika stora framsteg som under många år tidigare. Ehuru den samlade inverkan av många års korruption är en kraftig broms på tillväxten av folkets kraft att motstå Japan och därmed minskar omfattningen av våra segrar och tillfogar oss förluster i kriget, är läget som helhet i Kina, i Japan och i världen sådant att det kinesiska folket inte kan annat än göra framsteg. Dessa framsteg kommer att vara långsamma till följd av korruptionen, som hindrar framåtskridandet. Framåtskridandet och den långsamma takten i framåtskridandet är två kännetecken på det nuvarande läget, och det sistnämnda står i dålig överensstämmelse med krigets trängande behov, vilket är en källa till stora bekymmer för patrioterna. Men vi befinner oss mitt uppe i ett revolutionärt krig, och revolutionärt krig är ett motgift, som inte endast bortskaffar fiendens gift utan också renar oss från vår egen smuts. Varje rättfärdigt, revolutionärt krig är begåvat rased en oerhörd kraft, som kan förvandla många ting eller röja vägen för deras förvandling. Det kinesisk-japanska kriget kommer att omvandla både Kina och Japan; förutsatt att Kina håller ut i försvarskriget och vidmakthåller enhetsfronten, kommer det gamla Japan med säkerhet att omvandlas till ett nytt Japan och det gamla Kina till ett nytt Kina, och människor och allting annat i både Kina och Japan kommer att omvandlas under och efter kriget. Det är riktigt av oss att betrakta det antijapanska kriget och vår nationella rekonstruktion såsom förknippade med varandra. Då man säger att Japan också kan omvandlas, säger man att aggressionskriget, som dess härskare för, kommer att sluta i nederlag och kan leda till att det japanska folket gör revolution. Den dag det japanska folkets revolution segrar, kommer att vara

den dag då Japan omvandlas. Allt detta är intimt förenat med Kinas försvarskrig och är ett perspektiv som vi bör ta med i räkningen.

TEORIN OM DET NATIONELLA UNDERKUVANDET ÄR FELAKTIG OCH TEORIN OM DEN SNABBA SEGERN ÄR LIKALEDES FELAKTIG

26. I vårt jämförande studium av fienden och oss själva beträffande de grundläggande motsatta kännetecknen, sådana som relativ styrka, relativ storlek, framåtskridande eller reaktion och stödets relativa omfattning, har vi redan vederlagt teorin om det nationella underkuvandet, och vi har klargjort varför en kompromiss är osannolik och varför politiskt framåtskridande är möjligt. De som talar om underkastelse framhäver motsättningen mellan styrka och svaghet och blåser upp den, till dess den blir grundvalen för hela deras argumentering i frågan, och förbiser alla de andra motsättningarna. Deras i en förutfattad mening bottnande upptagenhet av skillnaden i styrka visar deras ensidighet, och det förhållandet att de förstorar upp denna ena sida av saken till det hela visar deras subjektivism. Om nuan ser på saken som helhet, synes det sålunda att de inte har någon grund att stå på och har fel. Vad dem beträffar, som varken talar om underkastelse eller är obotliga pessimister men som för ögonblicket befinner sig i en pessimistisk sinnesstämning helt enkelt därför att de är förvirrade av skillnaden mellan vår och fiendens styrka vid en given tidpunkt och i vissa avseenden eller av korruptionen i landet, bör vi påpeka för dem att även deras uppfattning tenderar till att vara ensidig och subjektiv. Men i deras fall är det relativt lätt att åstadkomma rättelse; när de väl fått ögonen öppnade, kommer de att förstå, ty de är patrioter och deras misstag är endast tillfälligt.

27. Företrädarna för den snabba segern har också fel. Antingen glömmer de helt och hållet motsättningen mellan styrka och svaghet och kommer ihåg endast de andra motsättningarna, eller också överdriver de Kinas fördelar till dess dessa förlorar all likhet med verkligheten och inte kan kännas igen, eller också tar de övermodigt styrkeförhållandet vid en tidpunkt och på ett ställe och framställer detta såsom om det gällde för hela läget, vilket erinrar om det gamla ordstävets: "Ett löv framför ögat skymmer bort hela Taiberget". De saknar, med ett ord sagt, mod att erkänna att fienden är stark medan vi är svaga. De förnekar ofta detta och förnekar följaktligen en sida av sanningen. Inte heller har de mod att erkänna att våra fördelar är begränsade, och sålunda förnekar de en annan sida av sanningen. Resultatet är att de begår misstag, både små och stora, och här är det återigen subjektivism och ensidighet som ställer till ohägn. Dessa vänner har hjärtat på rätta stället och även de är patrioter. Men medan "herrarnas

strävan förvisso är upphöjd" är deras åsikter felaktiga, och att handla efter dem skulle samnerligen betyda att köra huvudet i väggen. Ty om värderingen inte stämmer med verkligheten, kan handlingen inte föra till målet, och att det oaktat handla, skulle betyda armens nederlag och nationens underkuvande, vadan resultatet skulle bli detsamma som defaitisternas. Följaktligen håller inte heller denna teori om den snabba segern.

28. Förnekar vi faran för nationellt underkuvande? Nej, det gör vi inte. Vi inser att Kina står inför två möjliga framtidsutsikter, frigörelse eller underkuvande, och att dessa två befinner sig i våldsamt konflikt. Vår uppgift är att uppnå befrielse och avvärja underkuvande. Villkoren för befrielse är Kinas framåtskridande, som är grundläggande, fiendens svårigheter och internationellt stöd. Vi skiljer oss från dem som talar om underkuvande. I det vi anlägger en objektiv och allsidig syn på saken, erkänner vi de två möjligheterna till nationellt underkuvande och befrielse, framhåller att befrielsen är den dominerande möjligheten, påpekar villkoren för att uppnå den och strävar att vinna den. De däremot, som talar om underkuvande, anlägger en subjektiv och ensidig syn på saken och erkänner endast en möjlighet, den till underkuvande. De medger inte att det finns en möjlighet till befrielse och framhåller än mindre vilka betingelser som krävs för befrielsen eller strävar att vinna den. Dessutom, medan vi erkänner tendensen att kompromissa och korruptionen, ser vi andra tendenser och företeelser, vilka vi menar så småningom kommer att överväga och redan befinner sig i våldsamt konflikt med de förstnämnda. Dessutom framhåller vi de betingelser som är nödvändiga för att de sunda tendenserna och företeelserna ska få överhanden, och vi strävar till att övervinna tendensen att kompromissa och till att göra slut på korruptionen. Därför är vi, i motsats till pessimisterna, alls inte nedslagna.

29. Inte för att vi skulle ha något emot en snabb seger. Alla skulle väl vilja driva ut "djävlarne" innan morgondagen gryr. Men vi framhåller att då vissa bestämda betingelser saknas, är den snabba segern något som existerar blott i våra tankar och inte i den objektiva verkligheten, och att den bara är en illusion, en falsk teori. I överensstämmelse härmed påpekar vi, efter att ha företagit en objektiv och omfattande värdering av alla omständigheter beträffande både fienden och oss själva, att det långvariga krigets strategi är enda vägen till slutlig seger, och vi avvisar den grundlösa teorin om snabb seger. Vi hävdar att vi måste sträva att tillförsäkra oss alla de betingelser som är oundgängliga för en slutlig seger och att ju mera fullständigt och ju tidigare vi tillförsäkrar oss dessa betingelser, desto säkrare ska vi vara om seger och desto tidigare ska vi vinna den. Vi tror att detta är enda sättet att avkorta krigets förlopp, och vi förkastar teorin om snabb seger, som bara är tomt prat och ett försök att få det man vill ha till billigt pris.

VARFÖR ETT LÅNGVARIGT KRIG?

30. Låt oss nu undersöka problemet om långvarigt krig. Ett riktigt svar på frågan "Varför ett långvarigt krig?" kan nås endast på basis av alla de grundläggande kontrasterna mellan Kina och Japan. Om vi till exempel säger enbart att fienden är en stark imperialistisk makt, medan vi är ett svagt halvkolonialt och halvfeodalt land, löper vi fara att falla in i teorin om nationellt underkuvande. För varken i teori eller praktik kan en kamp bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de svaga mot de starka. Inte heller kan den bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de stora mot de små, de progressiva mot de reaktionära eller överflöd av stöd mot klen stöd. Det är en vanlig företeelse att ett litet land annekteras av ett stort, eller att ett stort land annekteras av ett litet. Det händer ofta att ett progressivt land, som inte är starkt, förintas av ett stort reaktionärt land, och detsamma gäller allt som är progressivt men inte starkt.

Överflödande eller klen stöd är en viktig men sidoordnad faktor, och graden av dess inverkan beror av de grundläggande faktorerna på ömse sidor. När vi säger, att försvarskriget mot Japan är ett långvarigt krig, är detta därför en slutsats som dragits ur de inbördes förhållandena mellan samtliga verksamma faktorer på bägge sidor. Fienden är stark och vi är svaga, och faran för underkuvande finns. Men i andra hänseenden har fienden brister, och vi har fördelar. Fiendens fördelar kan minskas, och hans brister förvärras genom våra ansträngningar. A andra sidan kan våra fördelar göras större och våra brister botas genom våra ansträngningar. Följaktligen kan vi vinna slutlig seger och avvärja underkuvande, medan fienden slutligen blir besegrad och inte kan hindra att hela hans imperialistiska system bryter samman.

31. Eftersom fienden har endast en fördel men brister i alla andra avseenden och vi har brister endast i ett enda avseende men fördelar i alla andra, varför har inte detta skapat jämvikt oss emellan, utan, tvärtom, en överlägsen ställning för honom och en underlägsen ställning för oss vid nuvarande tidpunkt? Det är fullt klart att vi inte kan betrakta frågan på detta formella sätt. Faktum är att skillnaden mellan fiendens och vår egen styrka nu är så stor att fiendens brister inte utvecklats och, tills vidare, inte kan utvecklas i den grad som är nödvändig för att sätta ned hans styrka, medan våra fördelar inte utvecklats och tills vidare inte kan utvecklas i den grad som är nödvändig för att de ska uppväga vår svaghet. Därför kan det ännu inte finnas någon jämvikt, endast bristande balans.

32. Ehuru våra bemödanden att hålla ut i försvarskriget och enhetsfronten i någon mån förändrat fiendens styrka och överlägsenhet jämförd med vår svaghet och underlägsenhet, har

ännu ingen grundläggande förändring skett. Följaktligen kommer fienden under ett visst skede av kriget att vara segerrik i en viss grad, och vi ska lida nederlag. Men hur kommer det sig att fiendens segrar och våra nederlag under detta skede är bestämt begränsade till graden och inte kan gå över i fullständig seger eller fullständigt nederlag? Orsaken är, för det första, att fiendens styrka och vår svaghet från början varit relativa och inte absoluta och, för det andra, att våra bemödanden att hålla ut i försvarskriget och enhetsfronten ytterligare framhåvt detta relativa förhållande. I jämförelse med det ursprungliga läget är fienden fortfarande stark, men ogynnsamma faktorer har minskat hans styrka, ehuru ännu inte i sådan grad att de gjort slut på hans överlägsenhet, och på samma sätt är vi fortfarande svaga, men gynnsamma faktorer har uppvägt våra svagheter, ehuru inte i en grad som är tillräcklig för att upphäva vår underlägsenhet. Sålunda visar det sig att fienden är relativt stark och vi är relativt svaga, att fienden har en relativt övermäktig och vi en relativt underlägsen ställning. På bägge sidor har styrka och svaghet, övermakt och underlägsenhet aldrig varit absoluta, och dessutom har våra bemödanden att hålla ut i försvarskriget och i enhetsfronten under kriget medfört ytterligare förändringar i det ursprungliga kraftförhållandet mellan oss och fienden. Därför är, i detta skede, fiendens segrar och våra nederlag bestämt begränsade till graden och följlaktligen blir kriget långvarigt.

33. Men förhållandena ändras oavbrutet. Förutsatt att vi under kriget använder en riktig militär och politisk taktik, inte gör några principiella misstag och gör vårt bästa, kommer såväl fiendens nackdelar som Kinas fördelar att växa allt efter som kriget fortgår, och det oundvikliga resultatet blir att det sker en ständig förändring av skillnaden i relativ styrka och följlaktligen i de bägge sidornas relativa ställning. När ett nytt skede nås, kommer en stor förändring att äga rum i styrkeförhållandet och resultera i nederlag för fienden och seger för oss.

34. För närvarande kan fienden alltjämt utnyttja sin styrka och vårt försvarskrig har ännu inte försvagat honom i grunden. Hans brist på människor och materiella resurser är ännu inte sådan att hans offensiv hindras. De kan tvärtom alltjämt till en viss grad bära upp hans offensiv. Hans krigs reaktionära och barbariska natur, en faktor som intensifierar såväl klassmotsättningarna i Japan som den kinesiska nationens motstånd, har ännu inte medfört ett läge som radikalt hindrar hans frammarsch. Fiendens internationella isolering ökar men är ännu inte fullständig. I många länder, som antytt att de vill hjälpa oss, håller kapitalister, som handlar med ammunition och krigsmateriel och som uteslutande är inriktade på profit, fortfarande på att förse Japan med stora mängder krigsförnödenheter,^[12] och deras regeringar ^[13] är alltjämt ovilliga att ansluta sig till Sovjetunionen i praktiska sanktioner mot Japan. Av allt detta följer, att vårt försvarskrig inte

kan vinnas snabbt och kan bli endast ett långvarigt krig. Ehuru det, vad Kinas svaghet på de militära, ekonomiska, politiska och kulturella områdena beträffar, inträtt en viss förbättring under försvarskrigets tio månader, har landet ännu långt kvar till det som krävs för att hindra fiendens offensiv och förbereda vår motoffensiv. Kvantitativt sett har vi dessutom haft att bära vissa förluster. Ehuru alla de faktorer som är gynnsamma för oss har en positiv inverkan, kommer denna inte att vara nog för att hejda fiendens offensiv och förbereda vår motoffensiv, med mindre än att vi gör en väldig ansträngning. Varken avskaffandet av korruptionen och påskyndandet av framåtskridandet inom landet eller tyglandet av de projapanska krafterna och utvidgningen av de antijapanska krafterna utomlands är ännu ett faktum. Av allt detta följer, att vårt krig inte kan vinnas snabbt utan kan bli endast ett långvarigt krig.

DET LÅNGVARIGA KRIGETS TRE SKEDEN

35. Eftersom det kinesisk-japanska kriget är ett långvarigt krig och slutsegern kommer att tillfalla Kina, kan det rimligen antas att detta krig kommer att genomgå tre skeden. Det första skedet täcker perioden för fiendens strategiska offensiv och vår strategiska defensiv. Det andra skedet kommer att bli en period under vilken fienden genomför sin strategiska konsolidering och vi förbereder oss för motoffensiv. Det tredje skedet kommer att omfatta den period då vi genomför vår strategiska motoffensiv och fienden sin strategiska reträtt. Det är omöjligt att förutsäga det konkreta läget i dessa tre skeden, men vissa allmänna tendenser i kriget kan utpekas i ljuset av de nuvarande förhållandena. Det objektiva händelseförloppet kommer att bli ytterligt rikt och varierande, med många krokvägar, och ingen kan ställa ett horoskop för det kinesisk-japanska kriget; för krigets strategiska ledning är det inte dess mindre nödvändigt att göra upp en skiss, som tecknar konturerna av dess utvecklingstendenser. Ehuru vår skiss kanske inte kommer att stå i full överensstämmelse med de framtida fakta och kommer att ändras av dem, är det icke dess mindre nödvändigt att göra upp en sådan skiss, för att ge fast och målmedveten strategisk ledning i det långvariga kriget.

36. Det första skedet är ännu inte avslutat. Fiendens plan är att ockupera Canton, Wuhan och Lanchow och förbinda dessa tre orter. För att uppnå detta mål måste fienden använda åtminstone femtio divisioner eller omkring en och en halv miljon man, förbruka från ett och ett halvt till två år och ge ut mera än tiotusen miljoner yen. Då fienden tränger så djupt in, kommer han att möta väldiga svårigheter, med följder mera olycksbringande än någon kan föreställa sig. Vad försöket att ockupera hela sträckan av järnvägen Canton-Hankow och landsvägen Sian-

Lanchow beträffar, kommer han att få utkämpa vådliga strider och kommer kanske ändå inte att kunna genomföra sin plan. Men då vi gör upp vår operationsplan bör vi grunda oss på antagandet att fienden kan ockupera dessa tre punkter och även vissa områden därutöver samt sammanbinda dem, och vi bör vidta dispositioner för ett långvarigt krig, på det att vi, även om han gör som vi antar, ska vara istånd att reda oss mot honom. Den form av strid som vi bör använda i detta skede är i första hand rörligt krig, som bör kompletteras med gerillakrig och ställningskrig. Som följd av de fel Kuomintang's militärmyndigheter begick tillmättes ställningskriget den främsta rollen i detta skedes första fas, men icke dess mindre är det kompletterande, när man ser till skedet som helhet. I detta skede har Kina redan byggt upp en bred enhetsfront och uppnått en enhet som aldrig förr. Ehuru fienden har använt och kommer att fortsätta att använda gemena och skamlösa medel för att locka Kina till kapitulation, i ett försök att utan större ansträngning förverkliga sin plan på ett snabbt avgörande och erövra hela Kina, har han hittills misslyckats, och det är inte heller troligt att han lyckas i framtiden. I detta skede har Kina, trots avsevärda förluster, gjort beaktansvärda framsteg, vilka kommer att bli den huvudsakliga grunden för dess fortsatta motstånd under andra skedet. I nuvarande skede har Sovjetunionen redan givit betydande hjälp till Kina. På fiendens sida finns det redan tecken till sjunkande moral, och hans armés angreppskraft är i detta skedes mellersta fas mindre än i den inledande fasen och kommer att bli ännu mindre under den avslutande fasen. Han börjar visa tecken på finansiell och ekonomisk utmattning; krigströttheten börjar sätta in bland hans folk och soldater; och inom den klick som leder kriget börjar "missräkning" med kriget att visa sig och pessimismen om krigsutsikterna växer.

37. Andra skedet kan betecknas såsom den strategiska pattställningens skede. I slutet av första skedet kommer fienden, emedan han har ont om soldater och till följd av vårt beslutsamma motstånd, att bli tvungen att fastställa vissa slutpunkter för sin offensiv. Då han uppnått dessa, kommer han att inställa sin strategiska offensiv och inträda i ett skede varunder han söker trygga de områden han erövat. I det andra skedet kommer fienden att försöka trygga de ockuperade områdena och göra dem till sina genom den bedrägliga metoden att, medan han plundrar det kinesiska folket in på bara benen, sätta upp marionettregeringar. Men återigen kommer han att ställas inför ett hårdnackat gerillakrig. Vårt gerillakrig, som drar fördel av faktum att fiendens uppland är oskyddat, kommer under det första skedet att utvecklas i stor omfattning, och många basområden kommer att upprättas och utgöra ett allvarligt hot mot fiendens strävan att konsolidera de ockuperade områdena, och sålunda kommer det alljämt att förekomma vida spridda strider under andra skedet. I detta skede kommer vår kampform i första hand att vara

gerillakrig kompletterat med rörlig krigföring. Kina kommer fortfarande att ha en stor reguljär arme, men kommer att finna det svårt att med en gång inleda en strategisk motoffensiv emedan, å ena sidan, fienden kommer att inta en strategiskt defensiv ställning i de stora städerna och längs de viktigaste kommunikationslinjerna i de områden han ockuperat och, å andra sidan, Kina ännu inte kommer att vara tillräckligt tekniskt rustat. Med undantag för de trupper som är sysselsatta med frontalförsvaret mot fienden kommer våra trupper att i stort antal och jämförelsevis spridda formationer sändas över i fiendens uppland. Där kommer de att basera sig på alla de områden som inte är föremål för faktisk fiendlig ockupation och att i samverkan med folkets lokala väpnade styrkor föra ett omfattande och bittert gerillakrig mot de av fienden ockuperade områdena och hålla fienden i rörelse så långt möjligt är, för att förrinta honom i rörligt krig så som nu sker i provinsen Shansi. Kampen under det andra skedet kommer att föras hänsynslöst, och landet kommer att bli utsatt för allvarlig ödeläggelse. Men gerillakriget kommer att vara framgångsrikt, och om det förs väl, kan fienden kanske behålla endast omkring en tredjedel av det område han ockuperat, medan de återstående två tredjedelarna är i våra händer, vilket kommer att vara ett stort nederlag för fienden och en stor seger för Kina. Vid denna tid kommer det av fienden ockuperade territoriet som helhet att falla i tre kategorier: för det första, fiendens basområden; för det andra, våra basområden för gerillakrig och, för det tredje, de gerillaområden vilka bägge sidor kämpar om. Detta skedes varaktighet kommer att avhänga av graden av förändring i styrkebalansen mellan oss och fienden och av förändringarna i det internationella läget. Allmänt talat bör vi vara beredda på att detta skede ska räcka en ganska lång tid och att utstå dess vedermödor. Det kommer att vara en mycket smärtsam period för Kina. De två stora problemen kommer att bli ekonomiska svårigheter och förrädarnas upplösande verksamhet. Fienden kommer att sätta till alla klutar för att ödelägga Kinas enhetsfront, och förrädarorganisationerna i alla de ockuperade områdena kommer att gå samman i en så kallad "enad regering". Som följd av att de stora städerna förlorats och av krigets vedermödor, kommer vacklande element inom våra egna led att ropa efter kompromiss, och pessimismen kommer att växa i allvarlig omfattning. Vår uppgift blir då att mobilisera hela folket till att enas som en man och föra kriget vidare med orubblig uthållighet, att bredda och konsolidera enhetsfronten, sopa undan all pessimism och alla tankar på kompromiss, befördra viljan till hård kamp och tillämpa en ny krigstidspolitik för att sålunda kunna uthärda vedermödorna. Under andra skedet måste vi mana hela landet att beslutsamt upprätthålla en enhetlig regering, bekämpa splittring och systematiskt förbättra vår stridsteknik, reformera de väpnade styrkorna, mobilisera hela folket och förbereda motoffensiven. Det internationella läget kommer att bli ännu ogynnsammare för Japan, och de viktigaste internationella krafterna

kommer att bli böjda för att ge Kina mera hjälp, även om det kommer att talas om "realism" av typen Chamberlain, som anpassar sig till fullbordat faktum. Japans hot mot sydöstra Asien och Sibirien kommer att öka, och det kan till och med bli ännu ett krig. Vad Japan beträffar kommer tjugtals av dess divisioner att trampa ned sig i Kina så djupt att de aldrig kan komma därur. Ett omfattande gerillakrig och folkets antijapanska rörelse kommer att nöta ut denna stora japanska styrka, minska den kraftigt och även upplösa dess moral genom att stimulera ökad hemlängtan, krigströtthet och till och med stämningar mot kriget. Det skulle vara felaktigt att säga att Japan inte kommer att uppnå några resultat av all sin plundring i Kina, men det har likväl, därför att det lider brist på kapital och hemsöks av gerillakrig, ingen möjlighet att uppnå snabba eller betydande resultat. Detta andra skede kommer att bli övergångsskedet i hela kriget, det kommer att vara den mest ansträngande perioden men också den i vilken omsvängningen inträffar. Huruvida Kina blir ett självständigt land eller reduceras till en koloni kommer att avgöras inte genom bevarandet eller förlusten av de stora städerna under det första skedet, utan av den omfattning i vilken hela nationen bemödar sig i det andra skedet. Om vi kan hålla ut i försvarskriget, i enhetsfronten och i det långvariga kriget, kommer Kina i detta skede att få kraft att förändras från ett svagt till ett starkt land. Detta kommer att bli andra akten i det kinesiska försvarskrigets treaktsdrama. Och genom hela ensemblens bemödanden kommer det att bli möjligt att uppföra en verkligt strålande tredje akt.

38. Tredje skedet blir det skede då vi driver motoffensiv för att återvinna våra förlorade landområden. Dessas återvinnande kommer i huvudsak att bero av den styrka som Kina byggt upp under det föregående skedet och som kommer att fortsätta att växa under tredje skedet. Men Kinas styrka ensam kommer inte att vara nog, och vi blir nödsakade att lita också till de internationella krafternas stöd och till de förändringar som kommer att ske i Japan, i annat fall blir vi inte i stånd att vinna. Detta utökar Kinas uppgifter i den internationella propagandan och diplomatin. Under det tredje skedet kommer vårt krig inte längre att vara en strategisk defensiv utan att övergå i en strategisk motoffensiv, som kommer till uttryck i strategiska offensiver. Och det kommer inte längre att utkämpas på strategiska inre linjer utan att småningom växlas över till strategiska yttre linjer. Inte förrän vi slagit oss fram till Yalufloden kan detta krig anses vara slut. Tredje skedet kommer att bli det sista i det långvariga kriget, och när vi talar om att hålla ut i kriget till slutet, menar vi att gå hela vägen genom detta skede. Vår främsta kampform kommer fortfarande att vara rörlig krigföring, men ställningskriget kommer att få betydelse. Medan ställningsförsvar, till följd av de rådande omständigheterna, inte kan anses viktigt under det första skedet, kommer ställningsangrepp att bli ganska viktiga i det tredje skedet på grund av de

förändrade betingelserna och uppgiftens krav. Under tredje skedet kommer gerillakrig åter att ge strategiskt stöd som komplement till det rörliga kriget och ställningskriget, men inte att, såsom under andra skedet, utgöra den viktigaste formen.

39. Det är sålunda uppenbart att kriget är långvarigt och följaktligen av hänsynslös natur. Fienden kommer inte att kunna sluka hela Kina, men kommer att kunna ockupera många orter för en avsevärd tid. Kina kommer inte att kunna kasta ut japanerna snabbt, men kommer att behålla större delen av sitt territorium. Slutligen kommer fienden att förlora och vi att vinna, men vi har ett svårt stycke väg att tillryggalägga.

40. Det kinesiska folket kommer att härdas under detta långa och hänsynslösa krigs förlopp. De politiska partier som deltar i kriget kommer också att stålsättas och prövas. Enhetsfronten måste upprätthållas. Endast genom att hålla fast vid enhetsfronten, kan vi hålla ut i kriget, och endast genom att ständaktigt upprätthålla enhetsfronten och hålla ut i kriget, kan vi vinna den slutliga segern. Endast på detta sätt kan alla svårigheter övervinnas. Sedan vi tillryggalagt det svåra vägstycket, når vi stora landsvägen till seger. Detta är krigets naturliga logik.

41. Under de tre skedena kommer förändringarna i den relativa styrkan att försiggå på följande linjer. Under första skedet är fienden överlägsen och vi underlägsna i styrka. Vad vår underlägsenhet angår, måste vi räkna med förändringar av två skilda slag från tiden närmast före försvarskriget och till slutet av detta skede. Det första slaget är en förändring till det sämre. Kinas ursprungliga underlägsenhet kommer att förvärras till följd av förluster i kriget, nämligen, minskningar i fråga om territorium, befolkning, ekonomisk styrka, militär styrka och kulturella institutioner. Mot slutet av det första skedet kommer dessa minskningar förmodligen vara avsevärda, särskilt på den ekonomiska sidan. Detta förhållande kommer att utnyttjas av vissa människor som grundval för deras teorier om nationellt underkuvande och om kompromiss. Men det andra slaget av förändring, förändring till det lättre, måste också observeras. Däri innefattas den erfarenhet som vunnits i kriget, de framsteg som de väpnade styrkorna gjort, det politiska framåtskridandet, mobiliseringen av folket, utvecklingen av kulturen i en ny riktning, gerillakrigets uppkomst, ökningen av det internationella stödet osv. Under första skedet är det, som är i nedgående, den gamla kvantiteten och den gamla kvaliteten, och detta visar sig huvudsakligen kvantitativt. Det, som är i uppåtgående, är den nya kvantiteten och den nya kvaliteten, uttrycken härför är huvudsakligen kvalitativa. Detta är det andra slaget av förändring, som ger en grundval för vår förmåga att utkämpa ett långvarigt krig och vinna slutlig seger.

42. Under det första skedet sker förändringar av två slag också på fiendens sida. Det första slaget är en förändring till det sämre och tar sig uttryck i hundratusentals förluster i döda och sårade, avtappningen av vapen och ammunition, soldatmoralens försämring, allmänt missnöje i hembandet, minskning av handeln, utgifter på över tiotusen miljoner yen, fördömande från världspinionens sida osv. Även denna utveckling ger en grundval för vår förmåga att utkämpa ett långvarigt krig och vinna slutlig seger. Men vi måste likaledes räkna med det andra slaget av förändring på fiendesidan, en förändring till det bättre, det vill säga hans expansion ifråga om territorium, befolkning och resurser. Också detta är en orsak till vårt försvarskrigs långvarighet och omöjligheten att vinna en snabb seger, men samtidigt kommer vissa människor att utnyttja det som grundval för sina teorier om nationellt underkuvande och kompromiss. Vi måste emellertid räkna med att denna förändring till det bättre på fiendesidan är av övergående och partiebb karaktär. Japan är en imperialistisk makt på väg mot sammanbrott, och dess ockupation av Kinas territorium är tillfällig. Gerillakrigets starka tillväxt i Kina kommer att begränsa den faktiska japanska ockupationen till smala zoner. Japans ockupation av kinesiskt territorium skapar och skärper dessutom motsättningar mellan Japan och andra främmande länder. Vidare inlärt, allmänt talat, denna ockupation att Japan under en avsevärd period kommer att göra kapitalutlägg utan att erhålla några profiter, vilket framgår av erfarenheten från de tre nordöstliga provinserna. Allt detta förser oss återigen med en grund för att radera teorierna om det nationella underkuvandet och om kompromiss och för att befästa teorin om det långvariga kriget och den slutliga segern.

43. Under det andra skedet kommer de ovan nämnda förändringarna på bägge sidor att fortsätta att utvecklas. Läget kan inte förutsägas i detalj, men i stort sett kommer Japan att fortsätta på vägen utför och Kina på vägen uppför.^[14] Till exempel, Japans militära och finansiella resurser kommer att bli allvarligt åderlättna av Kinas gerillakrigföring, folkets missnöje kommer att öka i Japan, moralen bland dess soldater kommer att försämrats ytterligare, och det kommer att bli mera isolerat internationellt. Vad Kina beträffar kommer det att göra ytterligare framsteg på de politiska, militära och kulturella områdena och ifråga om folkets mobilisering; gerillakriget kommer att utvecklas ytterligare; en viss ekonomisk tillväxt kommer att ske på grundval av småindustrier och ett omfattande jordbruk i landets inre; det internationella stödet kommer småningom att öka, och hela bilden kommer att bli helt olik den nuvarande. Detta andra skede kan bestå under ganska lång tid, under vilken det kommer att ske en stor omkastning i styrkebalansen, i vilken Kina småningom går uppåt och Japan nedåt. Kina kommer att stiga upp ur sin ställning som underlägsen, och Japan att förlora sin ställning som

överlägsen. Först kommer de bägge länderna att stå som jämstarka och sedan kommer deras relativa ställningar att kastas om. Därefter kommer Kina att i stort sett ha fullbordat sina förberedelser för den strategiska motoffensiven och kommer att inträda i det skede då motoffensiven pågår och fienden drivs ut. Det lör upprepas att ändringen från underlägsenhet till överlägsenhet och fullbordandet av förberedelserna för motoffensiven inbegriper tre ting, nämligen, en ökning av Kinas egen styrka, en ökning av Japans svårigheter och en ökning av det internationella stödet. Det är alla dessa krafter i förening som kommer att leda till att Kina blir överlägset och dess förberedelser för motoffensiven fullbordas.

44. Till följd av ojämnheten i Kinas politiska och ekonomiska utveckling, kommer den strategiska motoffensiven i det tredje skedet inte att under sin första fas uppvisa en enhetlig och likartad bild i hela bandet, utan kommer att vara regional till sin karaktär, öka här och minska där. Under detta skede kommer fienden inte att dämpa sina söndringstrick i syfte att bryta den kinesiska enhetsfronten, varav följer att uppgiften att upprätthålla den inre enheten i Kina blir så mycket viktigare, och vi måste försäkra oss om att den strategiska motoffensiven inte bryter samman på halva vägen till följd av inre söndring. Under denna period kommer det internationella läget att bli mycket gynnsamt för Kina. Kinas uppgift blir att utnyttja det, för att uppnå fullständig befrielse och upprätta en oberoende demokratisk stat, vilket betyder att man samtidigt hjälper den antifascistiska världsrörelsen.

45. Kina på väg från underlägsenhet till jämställdhet och därefter till överlägsenhet; Japan på väg från överlägsenhet till jämställdhet och därefter till underlägsenhet; Kina på väg från defensiv till pattställning och därefter till motoffensiv, Japan på väg från offensiv till säkerställande av sina erövringar och sedan till reträtt - detta kommer att bli det kinesisk-japanska krigets förlopp och dess oundvikliga tendens.

46. Följaktligen är frågorna och slutsatserna följande: Kommer Kina att underkuvas? Svaret är: Nej, det kommer inte att bli underkuvat, utan kommer att vinna slutlig seger. Kan Kina vinna snabbt? Svaret är: Nej, det kan inte vinna snabbt, och kriget måste bli långvarigt. Är dessa slutsatser riktiga? Jag tror det.

47. Vid denna punkt kommer företrädarna för det nationella underkuvandet och kompromiss på nytt att rusa in och säga: "För att gå från underlägsenhet till jämställdhet behöver Kina en militär och ekonomisk makt likvärdig med Japans, och för att gå från jämställdhet till

överlägsenhet behöver det en militär och ekonomisk makt som är större än Japans. Men detta är omöjligt och följaktligen är slutsatserna ovan inte riktiga."

48. Detta är den så kallade teorin om att "vapnen avgör allt",^[15] vilken utgör en mekanisk uppfattning av frågan om kriget och en subjektiv och ensidig åsikt. Vår åsikt står i motsättning till denna. Vi ser inte endast vapnen utan också folket. Vapen är en viktig faktor i krig, men inte den avgörande faktorn; det är människorna inte tingen, som är avgörande. Kraftmätningen är inte blott en den militära och ekonomiska styrkans kamp, den är också en den mänskliga kraftens och moralens kamp. Militär och ekonomisk makt utövas nödvändigtvis av människor. Om det stora flertalet av kineserna, av japanerna och av folken i de övriga länderna står på vår sida i vårt försvarskrig mot Japan, hur kan då Japans ekonomiska och militära makt, som en liten minoritet utövar med tvång, räknas som överlägsenhet? Och om detta inte är fallet, blir då inte Kina, ehuru det utövar relativt underlägsen militär och ekonomisk makt, den överlägsne? Det är inget tvivel om att Kina småningom kommer att växa i militär och ekonomisk makt, förutsatt att det håller ut i försvarskriget och i enhetsfronten. Vad angår vår fiende, som kommer att bli försvagad av det långvariga kriget och av inre och yttre motsättningar, måste hans militära och ekonomiska makt med nödvändighet förändras i motsatt riktning. Finns det under dessa förhållanden något skäl till att Kina inte kan bli den överlägsne? Och detta är inte allt. Ehuru vi ännu inte kan räkna med att andra länders militära och ekonomiska makt öppet och i större omfattning står på vår sida, finns det något skäl till att vi inte ska bli i stånd att göra detta i framtiden? Om inte bara Kina är Japans fiende, om i framtiden ett eller flera länder öppet använder sin avsevärda militära och ekonomiska makt defensivt eller offensivt mot Japan och öppet bistår oss, kommer inte vår överlägsenhet då att vara ännu större? Japan är ett litet land, dess krig är reaktionärt och barbariskt, och det kommer att bli mer och mer isolerat internationellt. Kina är ett stort land, dess krig är progressivt och rättfärdigt, och det kommer att åtnjuta större och större internationellt stöd. Finns det något skäl för att dessa faktorer utveckling inte på lång sikt skulle på ett avgörande sätt förändra den relativa ställningen mellan fienden och oss?

49. Den snabba segerns företrädare inser emellertid inte att krig är en kraftmätning och att det inte finns någon grundval för ett försök att utkämpa strategiskt avgörande strider och förkorta vägen till befrielsen, innan en viss förändring ägt rum i de krigförandes relativa styrka. Om deras idéer skulle omsättas i praktiken, skulle vi oundvikligen köra huvudet i väggen. Eller kanske de talar bara för sitt eget nöjes skull, utan verklig avsikt att omsätta sina idéer i praktiken. Till slut kommer herr Verklighet och slår en hink kallt vatten över dessa pratmakare och avslöjar dem

som munvädersbälgar, som vill ha allt till billigt pris, vill vinna utan besvär. Vi har haft att göra med detta slags tomma prat förr, och vi har det nu igen fast ännu inte i större omfattning. Men vi kan möta mera allt eftersom kriget utvecklas in i pattställningens och därefter till motoffensivens skede. Om, under tiden, Kinas förluster i första skedet blir mycket stora och andra skedet drar långt ut på tiden, kommer teorierna om det nationella underkuvandet och om kompromiss åter att bli mycket gångbara. Därför bör vår eld riktas främst mot dem och endast i andra hand mot det tomma pratet om snabb seger.

50. Att kriget kommer att bli långvarigt är säkert, men ingen kan förutsäga exakt hur många månader eller år det kommer att pågå, eftersom detta är helt beroende av i vilken mån styrkebalansen förändras. Alla som önskar förkorta kriget har inget annat alternativ än att arbeta hårt för att öka vår egen styrka och minska fiendens. Det enda sättet är, närmare bestämt, att sträva att vinna flera slag och nöta ned fiendens styrkor, att utveckla gerillakriget för att minska det av fienden ockuperade territoriet till ett minimum, konsolidera och utvidga enhetsfronten för att samla alla krafter inom hela nationen, bygga upp nya arméer och utveckla nya krigsindustrier, främja politiskt, ekonomiskt och kulturellt framåtskridande, mobilisera arbetarna, bönderna, affärsmännen, de intellektuella och andra grupper av folket, åstadkomma upplösning av fiendens krafter och vinna hans soldater, bedriva internationell propaganda för att säkerställa utländskt bistånd och vinna det japanska folkets och andra undertryckta folks hjälp. Endast genom att göra allt detta kan vi minska krigets varaktighet. Det finns ingen magisk genväg.

ETT KRIG AV LÄGGSPELSTYP

51. Vi kan med visshet säga, att det långvariga försvarskriget mot Japan kommer att skriva en strålande och enastående sida i mänsklighetens krigshistoria. Ett av detta krigs särdrag är det hopflätade läggspelelmönstret vilket uppstår ur sådana motsatta faktorer som Japans grymhet och dess truppers otillräcklighet å ena sidan och Kinas framstegssträvanden och dess territoriums stora utsträckning å den andra. Det har funnits andra krig av läggspeleltyp i historien, det treåriga inbördeskriget i Ryssland efter Oktoberrevolutionen var ett typiskt sådant. Men det som kännetecknar detta krig i Kina är dess karaktär av särskilt långvarigt och omfattande krig, som kommer att sätta ett rekord i historien. Dess läggspelelmönster visar sig i följande.

52. *Inre och yttre linjer.* Det antijapanska kriget som helhet utkämpas på inre linjer; men vad förhållandet mellan huvudstyrkorna och gerillaförbanden angår, befinner sig huvudstyrkorna på de inre linjerna medan gerillaförbanden är på de yttre linjerna, tillsammans uppför de ett märkligt skådespel i vilket de spelar rollen av tångkäftar kring fienden. Detsamma kan sägas om förhållandet mellan de olika gerillaområdena. Varje gerillaområde befinner sig, ur sin egen synpunkt sett, på inre linjer, och de övriga områdena på yttre linjer; tillsammans bildar de många stridsfronter som håller fienden i kniptång. Under krigets första skede viker den reguljära armén, som opererar strategiskt på de inre linjerna, tillbaka, men gerillaförbanden, som opererar strategiskt på de yttre linjerna, rycker fram med sjumilasteg över väldiga områden i fiendens rygg - de kommer att rycka fram ännu häftigare under andra skedet - och de erbjuder därigenom en märklig bild av både reträtt och framryckning.

53. *Innehav eller avsaknad av ett uppland.* Huvudstyrkorna, vilka skjuter fram sina frontlinjer till de yttersta gränserna för de av fienden ockuperade områdena, opererar från ett uppland som består av landet i dess helhet. Gerillaförbanden, som skjuter fram stridslinjerna i fiendens rygg, är avskilda från det uppland som landet i dess helhet utgör. Men varje gerillaområde har sitt eget lilla uppland, på vilket det stödjer sig vid upprättandet av sina flytande stridslinjer. Saken ligger annorlunda till med de gerillaavdelningar, som ett gerillaområde sänder ut för kortvariga operationer i fiendens rygg inom samma område. Sådana avdelningar har varken uppland eller en stridslinje. "Att operera utan uppland" är ett särdrag i det revolutionära kriget i den nya eran varhelst det finns ett väldigt territorium, ett framstegsvänligt folk samt ett avancerat politiskt parti och en dito armé. Det finns ingenting att frukta men mycket att vinna av det, och i stället för att hysa tvivel på det, bör vi främja det.

54. *Inringning och motinringning.* Om vi ser på kriget i dess helhet, består inga tvivel om att vi är strategiskt inringade av fienden, ty han är på strategisk offensiv och opererar på yttre linjer, medan vi är på strategisk defensiv och opererar på inre linjer. Detta är den första formen av fientlig inringning. Vi för vår del kan ringa in en eller flera av fiendens kolonner, som rycker fram mot oss på skilda vägar, därför att vi tillämpar politiken att utkämpa fälttåg och slag på ur taktisk synpunkt sett yttre linjer, genom att använda numerärt överlägsna styrkor mot dessa fientliga kolonner, som från strategiskt sett yttre linjer rycker fram mot oss. Detta är den första formen av vår motinringning av fienden. Om vi därefter betraktar gerillans basområden i fiendens rygg, är varje område taget för sig omringat av fiender på alla sidor, såsom området vid Wutaibergen, eller på tre sidor som nordvästra Shansiområdet. Detta är den andra formen av fientlig inringning. Om man emellertid betraktar alla gerillans basområden tillsammans och i

deras förhållande till de reguljära styrkornas ställningar, kan man se, att vi i vår tur omringar ett stort antal fiendestyrkor. I provinsen Shansi, till exempel, har vi omringat järnvägen Tatum Puchow på tre sidor (östra och västra flankerna och södra ändan) och staden Taiyuan på alla sidor. Och det förekommer många liknande exempel i provinserna Hopei och Shantung. Detta är den andra formen av vår motinringning av fienden. Det finns sålunda två former av inringning företagen av fiendestyrkorna och två former av inringning företagen av våra egna styrkor - det är ganska likt en *weichi*-match.[16] Fälttåg och slag som utkämpas av de bägge sidorna påminner om spelarnas tillfångatagande av varandras pjäser, och upprättandet av fientliga fästen (sådana som Taiyuan) och av våra gerillabasområden (sådana som Wutaibergen) erinrar om drag för att dominera utrymmen på brädet. Om *weichi*-matchen utsträcker till att omsluta hela världen, finns det ytterligare en tredje form av inringning vad oss och fienden beträffar, nämligen den som framgår ur de inbördes förhållandena mellan aggressionens front och fredens front. Fienden inringar Kina, Sovjetunionen, Frankrike och Tjeckoslovakien med sin aggressionsfront, medan vi motinringar Tyskland, Japan och Italien med vår fredsfrent. Men vår inringning kommer, liksom Buddhas hand, att förvandlas till De fem elementens berg, som ligger tvärsöver universum, och de moderna upplagorna av Sun Wu-kung[17] - de fascistiska aggressorerna - kommer slutligen att begravas under den för att aldrig uppstå igen. Om vi på det internationella planet kan skapa en antijapansk front i Stillahavsområdet, med Kina som en strategisk enhet och Sovjetunionen och andra länder, som kan ansluta sig, såsom andra strategiska enheter och med det japanska folkets rörelse som ytterligare en strategisk enhet, och sålunda bilda ett gigantiskt nät ur vilket Sun Wu-kungs fascistiska motsvarigheter inte kan undkomma, är vår fiendes domedag inne. Den dag då detta jättelika nät bildats kommer sannerligen och utan tvivel att vara den dag då den japanska imperialismen helt kastas överända. Vi skämtar inte; detta är krigets ofrånkomliga tendens.

55. Stora områden och små områden. Det är möjligt att fienden kommer att ockupera större delen av det kinesiska territoriet söder om Stora muren och att endast en mindre del kommer att bevaras intakt. Detta är en sida av situationen. Men inom denna större del, som inte omfattar de tre nordöstliga provinserna, kan fienden i verkligheten hålla endast de stora städerna, de viktigaste kommunikationslinjerna och en del av slätterna - vilka kan anses som de viktigaste, men som förmodligen till storlek och befolkning kommer att utgöra endast en mindre del av det ockuperade området, medan större delen kommer att upptas av gerillaområden, som kommer att växa upp överallt. Detta är en annan sida av situationen. Om vi går utöver provinserna söder om Stora muren och inkluderar Mongoliet, Singkiang, Chinghai och Tibet,

kommer det icke ockuperade området att utgöra större delen av Kinas territorium och det av fienden ockuperade området att bli den mindre delen, även om de tre nordöstliga provinserna tas med. Detta är ytterligare en sida av situationen. Det område som bevarats intakt är utan tvivel viktigt, och vi bör ägna stor möda åt att utveckla det, inte endast politiskt, militärt och ekonomiskt, utan, vilket också är viktigt, även kulturellt. Fienden har förvandlat våra tidigare kulturcentra till kulturellt efterblivna områden, och vi för vår del måste förvandla tidigare kulturellt efterblivna områden till kulturcentra. Samtidigt är arbetet för att utveckla vidsträckt gerillaområden bakom fiendens linjer också av yttersta vikt, och vi bör uppmärksamma varje sida av detta arbete, den kulturella inberäkning. Allt som allt kommer stora stycken av Kinas territorium, nämligen landsbygdsområdena, att förvandlas till framstegs- och upplysningsregioner, medan de små styckena, nämligen de av fienden ockuperade områdena och särskilt de stora städerna, tillfälligtvis kommer att bli efterblivenhetens och mörkrets områden.

56. Sålunda visar det sig att det långvariga och vitt utsträckt försvarskriget mot Japan är ett krig av läggspelstyp i såväl militärt som politiskt, ekonomiskt och kulturellt avseende. Det är ett underbart skådespel i krigets historia, ett heroiskt företag av den kinesiska nationen, en storslagen och världsskakande bragd. Detta krig kommer att påverka inte endast Kina och Japan och kraftigt egga dem bägge att rycka framåt, utan kommer också att påverka hela världen, egga alla nationer, särskilt de undertryckta nationerna sådana som Indien, att marschera framåt. Varje kines bör medvetet kasta sig in i detta krig av läggspelstyp, ty detta är den form av krig varigenom den kinesiska nationen befriar sig själv, den särskilda form av befrielsekrig som förs av ett stort halvkolonialt land på 1930- och 1940-talen.

I KAMP FÖR VARAKTIG FRED

57. Kinas antijapanska krigs långvariga natur är olösligt förbunden med kampen för varaktig fred i Kina och i hela världen. Det har aldrig förekommit en historisk period sådan som den nuvarande, i vilken kriget ligger den varaktiga freden så nära. Under flera tusen år, allt sedan klasserna uppkom, har mänsklighetens liv varit fyllt av krig. Varje nation har utkämpat oräkneliga krig, antingen inom sig eller med andra nationer. Under det kapitalistiska samhällets imperialistiska epok förs krigen i en särskilt vidsträckt omfattning och med särskild hänsynslöshet. Det första stora imperialistiska kriget för tjugo år sedan var det första av sitt slag i historien, men inte det sista. Endast det krig som nu har börjat kommer nära till att vara det sista kriget, det vill säga korismer nära varaktig fred för mänskligheten. Vid detta laget har en

tredjedel av världens befolkning inträtt i kriget. Se! Italien, sedan Japan, Abessinien, sedan Spanien, sedan Kina. Befolkningen i de länder som nu befinner sig i krig uppgår till nära 600 miljoner eller nästan en tredjedel av världens befolkning. Det nuvarande krigets kännetecken är att det pågår oavbrutet och dess närhet till varaktig fred. Varför pågår det utan avbrott? Efter att ha angripit Abessinien, angrep Italien Spanien, och Tyskland gick med; sedan angrep Japan Kina. Vad kommer att hända härnäst? Hitler kommer tviveisutan att ta upp strid mot de stora makterna. "Fascism är krig"[18] - detta är fullkomligt sant. Det nuvarande kriget kommer att utan uppehåll utvecklas till ett världskrig, och mänskligheten kommer att vara ur stånd att avvärja krigets olycka. Varför säger vi då, att det nuvarande kriget är nära den eviga freden? Det nuvarande kriget är ett resultat av utvecklingen av världskapitalismens allmänna kris, vilken började med första världskriget. Denna allmänna kris driver de kapitalistiska länderna in i ett nytt krig och, framför allt, driver de fascistiska länderna in i nya krigsäventyr. Vi kan förutse att detta krig inte kommer att rädda kapitalismen, utan kommer att påskynda dess sammanbrott. Det kommer att bli av större omfattning och föras mera hänsynslöst än kriget för tjugo år sedan, alla nationer kommer oundvikligen att dras in, det kommer att pågå under lång tid, och mänskligheten kommer att lida mycket. Men till följd av Sovjetunionens existens och den växande politiska medvetenheten hos folken i världen, kommer stora revolutionära krig tvivelsutan att uppstå ur detta krig för att bekämpa alla kontrarevolutionära krig och därmed ge detta krig karaktär av en kamp för evig fred. Även om det senare skulle komma ännu en period av krig, kommer den eviga freden inte att ligga långt borta. När människorna väl har avskaffat kapitalismen, kommer de att uppnå den eviga fredens era, och det kommer inte längre att finnas något behov av krig. Varken arméer eller örlogsfartyg, militärflygplan eller giftgaser kommer då att behövas. Därefter och för alla tider kommer mänskligheten aldrig mer att uppleva krig. De revolutionära krig, som redan börjat, är en del av kriget för varaktig fred. Kriget mellan Kina och Japan, vilka tillsammans har en befolkning på över 500 miljoner, kommer att inta en viktig plats i detta krig för bestående fred, och ur detta krig kommer den kinesiska nationens befrielse att följa. Framtidens befriade nya Kina kommer att vara oskiljaktigt från framtidens nya befriade värld. Följaktligen antar vårt försvarskrig mot Japan karaktären av en kamp för bestående fred.

58. Historien visar att krigen är uppdelade i tvenne slag: rättfärdiga och orättfärdiga. Alla krig, som tjänar framåtskridandet, är rättfärdiga och alla, som hindrar framåtskridandet, är orättfärdiga. Vi kommunister bekämpar alla orättfärdiga krig, som hindrar framåtskridandet, men vi bekämpar inte progressiva, rättfärdiga krig. Vi kommunister nöjer oss inte med att inte

bekämpa rättfärdiga krig, vi deltar aktivt i dem. Vad orättfärdiga krig beträffar, är första världskriget, i vilket bägge sidorna kämpade för imperialistiska intressen, ett exempel. Därför bekämpade kommunisterna i hela världen beslutsamt detta krig. Sättet att bekämpa ett sådant krig är att göra allt som är möjligt för att förhindra det, innan det bryter ut, och, sedan det väl brutit ut, att närhelst det är möjligt bekämpa kriget med krig, bekämpa orättfärdigt krig med rättfärdigt krig. Japans krig är ett orättfärdigt krig, som hindrar framåtskridandet, och folken i världen, det japanska folket medräknat, bör bekämpa det och bekämpar det. I vårt land har folket och regeringen, kommunistiska partiet och Kuomintang allesammans höjt rättfärdighetens banér i det nationella revolutionära kriget mot aggression. Vårt krig är heligt och rättfärdigt, det är progressivt och dess syfte är fred. Syftet är fred inte bara i ett land, utan i hela världen, inte bara tillfällig, utan bestående fred. För att uppnå detta syfte måste vi föra en kamp på liv och död, vara beredda till varje offer, hålla ut till slutet och aldrig sluta innan vi nått målet. Hur stora offren än må vara och hur lång tid det än kan ta att nå målet - en ny värld av varaktig fred och ljus ligger redan klarligen framför oss. Vår tro, då vi för detta krig, är grundad på det nya Kina och den nya värld av varaktig fred och ljus till vilken vi strävar. Fascismen och imperialismen önskar föreviga kriget, men vi önskar göra slut på det i en inte alltför avlägsen framtid. Det stora flertalet av mänskligheten bör anstränga sig till det yttersta i samma syfte. Kinas 450 miljoner utgör en fjärdedel av världens befolkning, och om de genom sina samfälliga ansträngningar störtar den japanska imperialismen och skapar ett nytt Kina av frihet och jämlikhet, kommer de med största säkerhet att lämna ett väldigt bidrag till kampen för en varaktig världsfred. Detta är inte en gagnlös förhoppning, ty hela världen närmar sig denna punkt i sin samhälleliga och ekonomiska utveckling, och förutsatt att flertalet av mänskligheten arbetar tillsammans kommer vi förvisso att nå vårt mål inom några decennier.

MÄNNISKANS DYNAMISKA ROLL I KRIGET

59. Hittills har vi förklarat varför kriget är ett långvarigt krig och varför den slutliga segern kommer att tillfalla Kina samt i huvudsak sysslat med frågan om vad ett långvarigt krig är och vad det inte är. Nu ska vi gå över till frågan om vad vi ska göra och vad vi inte ska göra. Hur ska ett långvarigt krig föras? Hur ska den slutliga segern vinnas? Dessa är de frågor som besvaras här nedan. Vi ska därför i följd diskutera följande problem: människans dynamiska roll i kriget, krig och politik, politisk mobilisering för försvarskriget, syftet med krig, anfall under defensiv, snabba avgöranden under ett långvarigt krig, yttre linjer inom inre linjer, initiativ, smidighet, planering, rörligt krig, gerillakrig, ställningskrig, utplåningskrig, utmattningskrig, möjligheterna att utnyttja fiendens misstag, frågan om avgörande drabbningar i det antijapanska kriget samt armén och folket som segerns grundval. Låt oss börja med problemet om människans dynamiska roll.

60. När vi säger, att vi är motståndare till en subjektiv uppfattning av problem, menar vi att vi måste bekämpa idéer som inte grundar sig på eller svarar mot objektiva fakta, emedan sådana idéer är överkliga och vilseledande och kommer att leda till misslyckande, om man handlar efter dem. Men vad som än ska göras, måste göras av mänskliga varelser. Det blir inget långvarigt krig och ingen slutlig seger utan mänsklig handling. För att dylik handling ska verka, måste det finnas människor som drar idéer, principer eller synpunkter ur de objektiva fakta och lägger fram planer, direktiv, politiska linjer, riktlinjer för strategi och taktik. Idéer m m är subjektiva, medan dåd och handlingar är det subjektiva överfört till det objektiva, men bägge representerar den dynamiska roll som är säregen för mänskliga varelser. Vi betecknar detta slag av dynamisk roll såsom "människans medvetna dynamiska roll", och den är ett kännetecken som skiljer människan från alla andra varelser. Alla idéer, som grundar sig på och motsvarar objektiva fakta, är riktiga idéer, och alla dåd och handlingar, grundade på riktiga idéer, är riktiga handlingar. Vi måste ge fritt fält åt sådana idéer och handlingar, åt denna dynamiska roll. Det antijapanska kriget förs för att driva ut imperialismen och förvandla det gamla Kina till ett nytt Kina; detta kan uppnås endast då hela det kinesiska folket är mobiliserat och fritt spelrum ges åt dess medvetna dynamiska roll i motståndet mot Japan. Om vi bara sitter stilla och inte handlar, kan vi endast vänta oss att bli underkuvade, och det kommer varken att bli något långvarigt krig eller någon slutlig seger.

61. Att utöva en medveten dynamisk roll är en mänsklig egenskap. I krig framträder denna egenskap hos människan mycket starkt. Det är sant att seger eller nederlag i kriget bestäms av de militära, politiska, ekonomiska och geografiska betingelserna å ömse sidor, karaktären av det krig varje sida för och det internationella stöd var och en åtnjuter, men det bestäms inte av dessa allena. De ger i sig endast möjligheten till seger eller nederlag, men de avgör inte frågan. För att avgöra frågan måste subjektiva bemödanden komma med i spelet, nämligen, bemödanden att leda och föra krig, människans medvetna dynamiska roll i krig.

62. De som leder ett krig kan, då de söker uppnå seger, inte gå utöver de gränser som de objektiva betingelserna sätter. Inom dessa gränser kan och måste de emellertid spela en dynamisk roll i sin strävan att segra. Skådeplatsen för befälhavarnas handlingar i ett krig måste byggas på objektiva möjligheter, men på denna skådeplats kan de leda uppförandet av många dramer, fyllda med ljud och färg, kraft och storslagenhet. På de givna objektiva materiella grundvalarna bör befälhavarna i det antijapanska kriget ådagalägga sin duglighet och ställa upp alla sina styrkor för att krossa nationens fiende, förändra det nuvarande läget, i vilket vårt land och vårt samhälle lider under aggression och förtryck, och skapa ett nytt Kina, där frihet och jämlikhet råder. Det är här vår subjektiva förmåga att leda ett krig kan och måste tas i bruk. Vi vill inte att någon av våra befälhavare i kriget ska isolera sig från de objektiva betingelserna och bli ett brushuvud som gör dumheter, vi önskar mycket bestämt att varje befälhavare ska bli en både djärv och klok general. Våra befälhavare bör inte endast besitta djärvheten att krossa fienden, utan också förmågan att förbli situationens herrar under krigets alla förändringar och växlingar.

Då de simmar i krigets ocean, får de inte plaska omkring på måfå, utan måste försäkra sig om att de med lugna jämna tag når den andra stranden. Strategi och taktik är, i sin egenskap av lagar för hur krig ska ledas, konsten att simma i krigets ocean.

KRIG OCH POLITIK

63. "Kriget är politikens fortsättning." I denna mening är krig politik och kriget i sig självt en politisk handling. Sedan urminnes tider har det inte förekommit ett krig som inte haft politisk karaktär. Det antijapanska kriget är ett revolutionärt krig, som förs av hela nationen, och segern är oskiljaktig från krigets politiska syfte - att driva ut den japanska imperialismen och bygga upp ett nytt Kina, där frihet och jämlikhet råder -, oskiljaktig från den allmänna politiken att hålla ut i försvarskriget och i enhetsfronten, från mobiliseringen av hela folket och från sådana politiska principer som de om enheten mellan officerare och manskap, enheten mellan armén och folket och upplösningen av fiendens styrkor. Den är oskiljaktig också från den verksamma tillämpningen av enhetsfrontspolitiken, från mobiliseringen på kulturfronten, från ansträngningarna att vinna internationellt stöd och stöd från folket i Japan. Med ett ord, kriget kan inte för ett enda ögonblick skiljas från politiken. Varje tendens bland de antijapanska väpnade styrkorna att förringa politiken, genom att isolera kriget från den och förespråka idén om kriget såsom absolut, är felaktig och bör rättas.

64. Men kriget har sina egna särskilda kännetecken och i denna mening kan det inte likställas med politik i allmänhet. "Kriget är helt enkelt politikens fortsättning med andra ... medel."^[19] När politiken utvecklas till ett visst stadium, utöver vilket den inte kan fortsätta med vanliga medel, bryter krig ut för att svepa undan hindren i vägen. Till exempel, Kinas halvt självständiga status är ett hinder för den japanska imperialismens politiska tillväxt, följaktligen har Japan släppt lös ett aggressionskrig för att undanröja detta hinder. Vad ska man säga om Kina? Imperialistiskt förtryck har länge varit ett hinder för Kinas borgerligt-demokratiska revolution, följaktligen har många befrielsekrig förts i strävan att sopa undan det. Japan använder nu krig i syfte att förtrycka Kina och helt hindra den kinesiska revolutionens frammarsch, och därför är Kina, i sin beslutsamhet att sopa undan detta hinder, nödsakat att föra försvarskrig. När hindret avlägsnats, kommer vårt politiska mål att ha uppnåtts och kriget att vara avslutat. Men om hindret inte sopas undan helt och hållet, måste kriget fortsätta till dess att syftet är helt uppnått. Därför är en var som söker en kompromiss, innan det antijapanska krigets uppgift fyllts, dömd att misslyckas, ty även om en kompromiss skulle ingås av ett eller annat skäl, kommer kriget att bryta ut på nytt eftersom folkets breda massor förvisso inte skulle ge sig, utan skulle fortsätta kriget intill dess att dess politiska mål uppnåtts. Det kan därför sägas, att politik är krig utan blodsutgjutelse, medan krig är politik med blodsutgjutelse.

65. Ur krigets särskilda kännetecken uppkommer en rad av särskilda organisationer, en rad av särskilda metoder och en process av särskilt slag. Organisationerna är de väpnade styrkorna och allt som hör samman med dem. Metoderna är strategi och taktik för ledningen av kriget. Processen är den särskilda form av samhällelig verksamhet i vilken de mot varandra kämpande väpnade styrkorna angriper varandra eller försvarar sig mot varandra och utnyttjar strategi och taktik som är till fördel för dem själva och till nackdel för fienden. Krigserfarenhet är följaktligen ett särskilt slag av erfarenhet. Alla som deltar i krig måste, innan de kan vinna seger, göra sig fria från sina tidigare vanor och anpassa sig till kriget.

POLITISK MOBILISERING FÖR FÖRSVARSKRIGET

66. Ett nationellt revolutionärt krig så stort som vårt kan inte vinnas utan en omfattande och grundlig politisk mobilisering. Före det antijapanska kriget förekom inte någon politisk mobilisering för motstånd mot Japan, och detta var en stor nackdel, som resulterat i att Kina redan förlorat ett drag till fienden. Sedan kriget börjat, var den politiska mobiliseringen långt ifrån omfattande och än mindre grundlig. Det var fiendens kanoneld och bomberna, som de fiendliga planen släppte, som gav det stora flertalet av folket nyheten om kriget. Detta var också ett slags mobilisering, men den utfördes åt oss av fienden, vi företog den inte själva. Även nu lever folket i mera avlägsna områden, dit kanondundret inte når, sitt vanliga lugna liv. Detta förhållande måste ändras, i annat fall kan vi inte vinna vår strid på liv och död. Vi får aldrig förlora ytterligare ett drag till fienden. Tvärtom, vi måste till fullo utnyttja detta drag, den politiska mobiliseringen, till att få övertag på honom. Detta drag är avgörande; i fråga om viktighet måste det verkligen ställas i främsta rummet, medan vår underlägsenhet i fråga om vapen och andra ting kan sättas i andra rummet. Mobiliseringen av gemene man över hela landet kommer att skapa ett väldig hav att dränka fienden i, skapa betingelser som kommer att uppväga vår underlägsenhet i fråga om vapen och andra ting och skapa förutsättningarna för att övervinna varenda svårighet i kriget. För att vinna seger måste vi hålla ut i försvarskriget, i enhetsfronten och i det långvariga kriget. Men allt detta hänger oskiljaktigt samman med mobiliseringen av gemene man. Att önska seger och ändå försumma politisk mobilisering, är som att önska "fara söderut genom att köra kärran åt norr", och resultatet skulle oundvikligen vara att segern förverkades.

67. Vad innebär politisk mobilisering? För det första, innebär det att tala om för armén och folket vad krigets politiska syfte är. Det är nödvändigt att varje soldat och civilperson förstår varför kriget måste utkämpas och hur det berör honom. Krigets politiska syfte är "att driva ut den japanska imperialismen och bygga ett nytt Kina, där frihet och jämlikhet råder". Detta syfte måste vi kungöra för en och var, för alla soldater och civilpersoner, innan vi kan skapa ett antijapanskt uppsving och ena hundratals miljoner människor att som en man ge allt vad de har till kriget. För det andra, räcker det inte med att bara förklara syftet för dem; åtgärderna och politiken för att uppnå detta syfte måste också redovisas, det vill

säga, man måste ha ett politiskt program. Vi har redan Tiopunktsprogrammet för att motstå Japan och rädda nationen och också Programmet för väpnat motstånd och nationellt återuppbygge. Vi bör popularisera dem bägge två i armén och bland folket och mobilisera en och var till att genomföra dem. Utan ett klart markerat, konkret politiskt program är det omöjligt att mobilisera alla de väpnade styrkorna och hela folket till att genomföra kriget mot Japan ända till slutet. rör det tredje, hur ska vi mobilisera dem? Med det talade ordet, med flygblad och bulletiner, med tidningar, böcker och broschyrer, med skådespel och filmer, genom skolorna, genom massorganisationerna och genom våra kadrer. Vad som hittills gjorts i kuomintangområdena är endast en droppe i havet, och dessutom har det gjorts på ett sätt som är illa avpassat till folkets smak och i en anda som är det osympatisk. Här måste en drastisk ändring ske. För det fjärde, det är inte tillräckligt att mobilisera en gång, utan den politiska mobiliseringen för vårt försvarskrig måste pågå oavbrutet. Vår uppgift är inte att mekaniskt föredra vårt program för folket, ty ingen vill lyssna till sådana föredrag. Vi måste förbinda den politiska mobiliseringen för kriget med krigsutvecklingen och med soldaternas och folkets liv och göra den till en ständigt pågående rörelse. Detta är en sak av oerhörd vikt, och vår seger i kriget beror först och främst av den.

SYFTET MED KRIG

68. Här sysslar vi inte med krigets politiska syftemål: det politiska syftet med försvarskriget mot Japan har redan ovan angivits vara att "driva ut den japanska imperialismen och bygga upp ett nytt Kina, där frihet och jämlikhet råder". Här sysslar vi med det elementära ändamålet med krig, med krig såsom "politik med blodsutgjutelse", såsom ömsesidig slaktning av varandra bekämpande arméer. Syftet med krig är specifikt "att bevara sig själv och förrinta fienden". (Att förrinta fienden innebär att avvärja honom eller "beröva honom kraften att göra motstånd", inte att fysiskt förrinta varje medlem av hans styrkor.) I forna tiders krig användes spjut och sköld; spjutet till att angripa och förrinta fienden och skölden till att försvara och bevara sig själv. Ännu i denna dag är alla vapen en utveckling av spjutet och skölden. Bombflygplanet, kulsprutan, den långskjutande kanonen och giftgasen har utvecklats ur spjutet, medan skyddsrummet, stål hjälmen, betongfästningen och gasmasken har utvecklats ur skölden. Stridsvagnen är ett nytt vapen, som förenar både spjutets och sköldens funktioner. Angreppet är det främsta medlet till att förrinta fienden, men försvaret kan inte undvaras därvid. Det omedelbara ändamålet med angreppet är att förrinta fienden, men det är samtidigt självbevarelse, ty om fienden inte förrintas, kommer du att förrintas. Det omedelbara ändamålet med försvaret är självbevarelse, men på samma gång är försvaret ett medel att understödja angreppet eller att förbereda övergång till angrepp. Reträtten hör till försvarets kategori och är en fortsättning av försvaret, medan förföljandet är en fortsättning av angreppet. Det bör framhållas att förrintandet av fienden är det främsta ändamålet med krig, och att självbevarandet kommer

i andra hand, ty endast genom att förintna fienden i stort antal kan man effektivt bevara sig själv. Därför kommer angreppet, det viktigaste medlet att förintna fienden, i främsta rummet, medan försvaret, som är ett kompletterande medel till att förintna fienden och ett medel till självbevarelse, måste sättas i andra rummet. I verklig krigföring spelas huvudrollen av försvaret under en stor del av tiden och av angreppet under resten av tiden, men tar man kriget som helhet förblir angreppet det primära.

69. Hur kan vi rättfärdiga att vi uppmuntrar till heroiska offer i krig? Står det inte i motsättning till "självbevarelsen"? Nej, det gör det inte. Offer och självbevarelse både står i motsättning till och kompletterar varandra. Krig är politik med blodsutgjutelse och kräver ett pris, ibland ett mycket högt pris. Partiella och tillfälliga offer (ickebevarande) påtager man sig för det allmänna och beständiga bevarandets skull. Det är just därför vi säger att angrepp, som i grunden är ett medel att förintna fienden, också fungerar som självbevarelse. Detta är också skälet till att försvaret måste åtföljas av angrepp och inte bör vara försvar rätt och slätt.

70. Syftet med krig, nämligen självbevarelsen och förintelsen av fienden, är huvudinnehållet i kriget och grunden för all krigsverksamhet, ett huvudinnehåll som genomsyrar all krigsverksamhet från den tekniska till den strategiska. Krigets syfte är krigets bärande princip, och inga tekniska, taktiska eller strategiska begrepp eller principer kan på något sätt avvika från det. Vad, till exempel, menas med principen att "ta, skydd och göra fullt bruk av eldkraften" då man skjuter? Syftet med principens första hälft är självbevarelse, och andra hälften syftar till förintandet av fienden. Den förstnämnda ger upphov till sådan teknik som att göra bruk av terrängen och dess formationer, att rycka fram i ansatser och använda spridd formering. Den sistnämnda ger upphov till sådan teknik som att röja eldfältet och organisera ett eldnät. Vad angreppsstyrkan, den uppehållande styrkan och reservstyrkan i en taktisk operation angår, är den första avsedd för att utplåna fienden, den andra för självbevarelse och den tredje för endera syftet allt efter vad omständigheterna kräver - antingen för att utplåna fienden (i vilket fall den förstärker angreppsstyrkan eller tjänar som förföljelsestyrka), eller för självbevarelse (i vilket fall den förstärker den uppehållande styrkan eller tjänar som betäckningsstyrka). Sålunda kan inga tekniska, taktiska eller strategiska principer eller operationer på något sätt avvika från krigets syfte, och detta syfte genomsyrar ett krig som helhet och löper igenom det från början till slutet.

71. De som på olika nivåer leder det antijapanska kriget får inte förlora ur sikte kontrasten mellan de grundläggande faktorerna på bägge sidor eller detta krigs syfte. Under de militära operationernas förlopp utvecklar sig dessa kontrasterande grundläggande faktorer genom vardera sidans kamp för att bevara sig själv och förintna den andra. I vårt krig strävar vi att i varje strid vinna en seger, stor eller liten, att avvärja en del av fienden och att förintna en del av hans manskap och materiel. Vi måste ackumulera resultaten av detta partiella förintande av fienden till stora strategiska segrar och sålunda nå fram till det slutliga politiska målet att driva ut fienden, skydda fosterlandet och bygga ett nytt Kina.

ANGREPP INOM FÖRSVARETS RAM SNABBA AVGÖRANDE INOM RAMEN FÖR ETT LÅNGVARIGT KRIG YTTRE LINJER INOM RAMEN FÖR INRE LINJER

72. Låt oss nu undersöka den för försvarskriget mot Japan specifika strategin. Vi har redan sagt att vår strategi för försvaret mot Japan är det långvariga krigets, och detta är alldeles riktigt. Men denna strategi är allmän, inte specifik. Hur ska, mera i detalj angivet, det långvariga kriget föras? Vi ska nu diskutera denna fråga. Vårt svar på den är följande. Under krigets första och andra skeden, då fienden bedriver sin offensiv och söker trygga sina erövringar, bör vi föra taktiska offensiver inom den strategiska defensivens ram, snabbt avgjorda fälttåg och strider inom ramen för det strategiskt långvariga kriget och fälttåg och strider på de yttre linjerna inom ramen för de strategiska inre linjerna. Under tredje skedet ska vi sätta i gång den strategiska motoffensiven.

73. Eftersom Japan är en stark imperialistisk makt och vi är ett svagt halvkolonialt och halvfeodalt land, har Japan antagit den strategiska offensivens politik, medan vi är på strategisk defensiv. Japan försöker att genomföra ett snabbt avgjort krigs strategi; vi bör medvetet genomföra ett långvarigt krigs strategi. Japan använder dussintals armsdivisioner, vilka har en tämligen hög effektivitet i strid (de är nu trettio till antalet), och en del av sin flotta till att inringa och blockera Kina både till lands och till sjöss och använder sina luftstridskrafter till att bomba Kina. Dess arms har redan upprättat en lång front, som sträcker sig från Paotow till Hangchow, och dess flotta har nått Fukien och Kwangtung. Operationerna på de yttre linjerna har således utformats i väldig skala. A andra sidan är vi i det läget att vi opererar på de inre linjerna. Allt detta beror på faktum att fienden är stark medan vi är svaga. Detta är en sida av läget.

74. Men det finns en annan och rakt motsatt sida. Japan har, fastän det är starkt, inte tillräckligt med soldater. Kina har, fastän det är svagt, ett väldigt territorium, en stor befolkning och gott om soldater. Härav följer två viktiga konsekvenser. För det första, fienden, som använder sina små styrkor mot ett väldigt land, kan ockupera endast en del stora städer jämte de viktigaste kommunikationslederna och en del av slätterna. Det finns sålunda, inom det territorium han ockuperat, vidsträckta områden som han nödgas lämna obesatta och som erbjuder en väldig arena för vår gerillakrigföring. Tar man Kina som helhet, kan fienden, även om han klarar upp att ockupera den linje som förbinder Canton, Wuhan och Lanchow och närliggande områden, svårligen ta områdena där bortom, och detta ger Kina ett allmänt uppland och livsviktiga baser, från vilka det kan fortsätta det långvariga kriget till slutlig seger. För det andra, då fienden ställer sina små styrkor mot stora styrkor, blir han inringad av våra stora styrkor. Fienden angriper oss längs flera vägar, strategiskt är han på de yttre linjerna medan vi är på de inre linjerna, strategiskt är han på offensiv medan vi ligger på defensiven; allt detta verkar att i hög grad vara till vår nackdel. Vi kan emellertid använda oss av de två fördelar vi har, nämligen, vårt väldiga territorium och våra stora styrkor, och i stället för ett envetet ställningskrig genomföra smidigt rörligt krig, i vilket vi

använder flera divisioner mot en fiendlig division, flera tiotusental av vårt folk mot tiotusen av hans, flera kolonner mot en av hans kolonner, och plötsligt inringa och angripa en enda kolonn från slagfältets yttre linjer. På detta sätt kommer fienden, medan han befinner sig på de yttre linjerna och på offensiven i strategiska operationer, att tvingas kämpa på de inre linjerna och på defensiven i fälttåg och slag. Och för oss kommer inre linjer och defensiven i strategiska operationer att omvandlas till yttre linjer och offensiv i fälttåg och slag. Detta är sättet att ta itu med en eller rent av med varenda framryckande fiendlig kolonn.

Bägge de konsekvenser som ovan diskuteras följer av faktum att fiendens styrkor är små medan våra är stora. Återigen, fastän fiendens styrkor är små, är de starka (i fråga om beväpning och utbildning), medan våra styrkor, fastän de är stora, är svaga (i fråga om vapen och utbildning men inte i fråga om moral), och i fälttåg och slag bör vi därför inte endast använda stora styrkor emot små och operera från yttre linjer mot inre linjer, utan också följa politiken att söka uppnå snabba avgöranden. I allmänhet bör vi, för att uppnå snabba avgöranden, angripa en fiende som befinner sig i rörelse och inte en som är stationär. Vi bör i förväg och i största hemlighet koncentrera en stor styrka längs den väg som fienden med säkerhet kommer att följa och, medan han befinner sig på marsch, plötsligt rycka fram för att inringa och angripa honom innan han vet vad som händer och på det sättet snabbt slutföra striden. Om vi slåss bra, kan vi förrinta hela fiendestyrkan eller större delen eller en del av den, och även om vi inte slåss så bra, kan vi ändå tillfoga honom stora förluster. Detta gäller varenda en av våra strider. Om vi varje månad kunde vinna en betydande seger, liknande de som vanns vid Pinghsingkuan eller Taierhchuang, för att inte tala om flera, skulle detta i hög grad demoralisera fienden, stimulera moralen hos våra egna styrkor och framkalla internationellt stöd. På detta sätt överförs vårt strategiskt långvariga krig på slagfältet till strider för snabbt avgörande. Fiendens krig för ett strategiskt snabbt avgörande, kommer med nödvändighet att förändras till långvarigt krig sedan han besegrats i många fälttåg och slag.

75. Med ett ord, den ovan behandlade operationsprincipen för utkämpande av fälttåg och slag är en princip om "snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer". Den är motsatsen till vår strategiska princip om "långvarig defensiv krigföring på inre linjer", och likväl är den en princip som är oumbärlig för genomförandet av denna strategi. Om vi skulle använda principen om "långvarig defensiv krigföring på inre linjer" som princip också för fälttåg och slag, vilket vi gjorde i försvarskrigets början, skulle den vara fullständigt olämplig under de förhållanden då fienden är liten och vi är stora och fienden är stark medan vi är svaga. I sådant fall kunde vi aldrig uppnå vårt strategiska mål att dra ut på kriget, och vi skulle bli besegrade av fienden. Detta är orsaken till att vi alltid förespråkade att organisera styrkorna i hela landet i ett antal stora fältarméer, var och en uppställd emot en av fiendens fältarméer men med en styrka som är två, tre eller fyra gånger så stor som dessas, och att på detta sätt hålla fienden sysselsatt på vidsträckta krigsskådeplatser i överensstämmelse med den princip som skisserats här ovan. Denna princip för "snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer" kan och måste tillämpas i gerillakrig likaväl som i reguljärt krig. Den är tillämplig inte blott på ett eller annat skede av kriget utan under hela dess förlopp. I den strategiska motoffensivens skede, då vi är bättre tekniskt utrustade och inte längre

befinner oss i den ställningen att vi är den svage som bekämpar den starke, ska vi, om vi fortsätter att använda numerär övervikt i snabbt avgjorda offensiva strider från yttre linjer, vara i stånd att ännu mera effektivt än eljest ta fångar och byte i stor omfattning. Till exempel, om vi sätter in två, tre eller fyra mekaniserade divisioner mot en mekaniserad fiendedivision, kan vi vara så mycket säkrare om att förintna den. Det är sunt förnuft att flera kraftiga karlar lätt kan klå upp en.

76. Om vi på ett slagfält beslutsamt tillämpar "snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer", ska vi inte endast ändra styrkebalansen på det slagfältet, utan också småningom ändra det allmänna läget. På slagfältet ska vi vara på offensiven och fienden på defensiven, vi ska använda numerär överlägsenhet på yttre linjer och fienden numerär underlägsenhet på inre linjer, och vi ska söka snabba avgöranden, medan fienden, hur han än försöker, inte kommer att vara i stånd att dra ut på striden i väntan på förstärkningar. Av alla dessa orsaker kommer fiendens ställning att ändras från stark till svag, från överlägsen till underlägsen, medan våra styrkors ställning kommer att ändras från svag till stark, från underlägsen till överlägsen. Sedan många sådana slag segerrikt utkämpats, kommer det allmänna läget mellan oss och fienden att förändras. Det vill säga, genom ackumulation av segrar på många slagfält, vunna genom snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer, ska vi undan för undan stärka oss själva och försvaga fienden, vilket nödvändigtvis kommer att inverka på den allmänna styrkebalansen och medföra ändringar i denna. När detta sker, kommer dessa förändringar jämte andra faktorer på vår sida tillsammans med förändringarna inom det fiendliga lägret och en gynnsam internationell situation att förvandla hela läget mellan oss och fienden, först till ett av likställdhet och därefter till ett vari vi är de överlägsna. Då är tiden inne för oss att öppna motoffensiven och driva fienden ut ur landet.

77. Krig är en kraftmätning, men det ursprungliga kraftförhållandet förändras under krigets förlopp. Den avgörande faktorn är här den subjektiva ansträngningen – att vinna flera segrar och begå färre fel. De objektiva faktorerna erbjuder möjlighet till en dylik förändring, men för att göra denna möjlighet till verklighet, är både en riktig politik och subjektiva ansträngningar av yttersta vikt. Det är då som det subjektiva spelar den avgörande rollen.

INITIATIV, SMIDIGHET OCH PLANERING

78. I offensiva fälttåg och strider för snabba avgöranden på yttre linjer, vilka diskuterats här ovan, är "offensiven" det avgörande; "yttre linjer" hänför sig till området för offensiven och "snabba avgöranden" till dess varaktighet. Härav benämningen "snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer". Detta är den bästa principen för att föra ett långvarigt krig, och det är också principen för vad som är känt som rörlig krigföring. Men den kan inte sättas i verket utan initiativ, smidighet och planering. Låt oss nu studera dessa tre frågor.

79. Vi har redan diskuterat människans medvetna dynamiska roll, så varför talar vi nu åter om initiativet? Med medveten dynamisk roll menar vi medveten handling och ansträngning, ett kännetecken som skiljer människan från andra varelser, och detta mänskliga kännetecken visar sig starkast i krig; allt detta har redan diskuterats. Initiativet betyder här en armés handlingsfrihet till skillnad från en påtvingad förlust av frihet. Handlingsfriheten är själva livet för en armé, och går den förlorad, står armén inför nederlag eller förintelse. En soldats avvärning är resultatet av att han förlorat sin handlingsfrihet genom att han tvingats inta en passiv hållning. Detsamma gäller en armés nederlag. Av detta skäl gör bägge sidorna i ett krig allt vad de kan för att vinna initiativet och undgå passivitet. Det må sägas, att snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer, vilket vi förespråkar, och den smidighet och planering som är nödvändig för att genomföra den är avsedda att vinna initiativet och sålunda tvinga fienden in i en passiv ställning samt uppnå ändamålet att bevara oss själva och förinta fienden. Men initiativ eller passivitet är oskiljaktiga från överlägsenhet eller underlägsenhet i förmågan att föra krig. Följaktligen är de också oskiljaktiga från riktigheten eller orimligheten i den subjektiva ledningen av kriget. Härtill kommer frågan om att utnyttja fiendens feluppfattningar och oförbereddes till att vinna initiativet och tvinga fienden till passivitet. Dessa ting analyseras här nedan.

80. Initiativ är oskiljaktigt från överlägsenhet i förmågan att föra krig, medan passivitet är oskiljaktig från underlägsenhet i förmågan att föra krig. Denna överlägsenhet eller underlägsenhet är den objektiva grundvalen för initiativet eller passiviteten. Det är naturligt att det strategiska initiativet bättre kan vidmakthållas och utvecklas genom en strategisk offensiv, men att vidmakthålla initiativet alltid och överallt, det vill säga, att ha det absoluta initiativet, är möjligt endast där absolut överlägsenhet står emot absolut underlägsenhet. När en stark frisk karl brottas med en invalid har han det absoluta initiativet. Om Japan inte vore sönderfränt av olösliga motsättningar, om det, till exempel, kunde kasta in en väldig styrka på flera miljoner man eller tio miljoner man på en enda gång, om dess finansiella resurser vore flera gånger så stora som de är, om det inte mötte någon opposition från sitt eget folk eller andra länder, och om det inte genomförde den grymma politik som uppkallar det kinesiska folkets desperata motstånd, då skulle det vara i stånd att upprätthålla absolut överlägsenhet och ha det absoluta initiativet alltid och allestädes. I historien förekommer dylik absolut överlägsenhet sällan i ett krigs eller ett fälttågs tidiga skeden, men kan påträffas mot dess slut. Till exempel, kort innan Tyskland kapitulerade i första världskriget blev de allierade makterna absolut överlägsna och Tyskland absolut underlägset, varför Tyskland blev besegrat och de allierade segrade. Detta är ett exempel på absolut överlägsenhet och dito underlägsenhet mot slutet av ett krig. Inför den kinesiska segern vid Taierhchuang åter, blev de isolerade japanska styrkorna efter bittra strider reducerade till absolut underlägsenhet, medan våra styrkor vann absolut överlägsenhet så att fienden besegrades och vi segrade. Detta är ett exempel på absolut överlägsenhet och dito underlägsenhet mot slutet av ett fälttåg. Ett krig eller ett fälttåg kan också sluta i ett läge av relativ överlägsenhet eller jämställdhet, och i sådant fall blir det en kompromiss i kriget eller oavgjort i fälttåget. Men i allmänhet är det absolut överlägsenhet och dito underlägsenhet som avgör seger och nederlag. Allt detta gäller slutet av ett krig eller ett fälttåg, men inte början. Utgången av det

kinesisk-japanska kriget kommer, det kan förutsägas, att bli den att Japan blir absolut underlägset och blir besekrat medan Kina kommer att bli absolut överlägset och vinna seger. Men för närvarande är överlägsenheten respektive underlägsenheten inte på någondera sidan absolut utan relativ. Med det övertag som Japans militära, ekonomiska och politisk-organisatoriska makt innebär, åtnjuter det överlägsenhet över oss med vår militära, ekonomiska och politisk-organisatoriska svaghet, och detta skapar grundvalen för dess initiativ. Men eftersom dess militära och övriga makt kvantitativt inte är stor och det har många andra nackdelar, är dess överlägsenhet reducerad av dess egna motsättningar. Vid less invasion i Kina har dess överlägsenhet ytterligare reducerats, därför att det emot sig har vårt väldiga territorium, stora befolkning, väldiga antal soldater och hela landet omfattande beslutsamma motstånd. Följaktligen har Japans allmänna ställning blivit en i vilken det är endast relativt överlägset, och dess förmåga att utöva och behålla initiativet, vilken därigenom begränsas, har likaledes blivit relativ. Vad Kina beträffar är det, trots att det som följd av sin underlägsna styrka försatts i en viss mån passiv ställning strategiskt, likväl kvantitativt överlägset i fråga om territorium, befolkning och soldater och likaledes överlägset i fråga om sitt folks och sin armés moral och deras patriotiska hat mot fienden. Denna överlägsenhet jämte andra fördelar reducerar dess underlägsenhet i fråga om militär, ekonomisk och annan makt, och förändrar den till relativ strategisk underlägsenhet. Detta reducerar också graden av Kinas passivitet så att dess strategiska ställning är en av endast relativ passivitet. Varje passivitet är emellertid en nackdel, och man måste göra sig stor möda att skaka av den. Sättet att göra detta är, militärt, att beslutsamt föra snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer, att sätta i gång gerillakrig i fiendens rygg och därmed tillförsäkra sig överväldigande lokal överlägsenhet och initiativet i många som rörligt krig och gerillakrig genomförda fälttåg. Genom dylik lokal överlägsenhet och lokalt initiativ i många fälttåg, kan vi småningom skapa strategisk överlägsenhet och strategiskt initiativ och frigöra oss från den strategiska underlägsenheten och passiviteten. Sådant är det inbördes förhållandet mellan initiativ och passivitet, mellan överlägsenhet och underlägsenhet.

81. Av detta kan vi också förstå förhållandet mellan initiativ eller passivitet och den subjektiva ledningen av krig. Såsom redan förklarats är det möjligt för oss att komma ur vår ställning av relativ strategisk underlägsenhet och passivitet, och metoden är att skapa lokal överlägsenhet och lokalt initiativ i många fälttåg och därmed beröva fienden lokal överlägsenhet och lokalt initiativ och störta honom ned i underlägsenhet och passivitet. Dessa lokala framgångar kommer tillsammans tagna att resultera i strategisk överlägsenhet och initiativ för oss och strategisk underlägsenhet och passivitet för fienden. En sådan förändring är avhängig av riktig subjektiv ledning. Varför? Därför att medan vi söker överlägsenhet och initiativ, gör fienden det också: sett ur denna synvinkel är kriget en kraftmätning i subjektiv förmåga mellan de varandra bekämpande arméernas befälhavare i deras kamp för överlägsenhet och initiativ på grundval av materiella betingelser sådana som militära styrkor och finansiella resurser. Ur denna kraftmätning utgår en segrare och en besekrat; lämnar vi skillnaden i de objektiva materiella betingelserna åt sido, så har segraren nödvändigtvis riktig subjektiv ledning att tacka för sin framgång medan den besegrades nederlag beror på oriktig subjektiv ledning. Vi medger att en företeelse som

kriget är mer gäckande och kännetecknas av större osäkerhet än någon annan samhällelig företeelse, med andra ord, att det mera är en fråga om "sannolikhet". Likväl är krig inte på något sätt övernaturligt utan en process av denna världen som styrs av nödvändigheten. Det är därför Sun Wu Tzus axiom: "Känn fienden och känn dig själv, och du kan utkämpa hundra slag utan att befara nederlag",^[20] alltjämt är en vetenskaplig sanning. Misstag uppstår ur okunnighet om fienden och om oss själva, och dessutom gör krigets särskilda natur i många fall det omöjligt att ha full kännedom om bägge sidorna. Härur följer osäkerheten om militära förhållanden och operationer och följaktligen misstag och nederlag. Men hurudant läget än är och vilka drag som än förekommer i ett krig, kan man ändå ha kännedom om dess allmänna sidor och väsentligheter. Det är möjligt för en befälhavare att minska misstagen och ge allmänt riktig ledning, först och främst genom alla slag av spaning och vidare genom klok slutledningskonst och gott omdöme. Rustade med den "allmänt riktiga ledningens" vapen kan vi vinna flera slag och förvandla vår underlägsenhet till överlägsenhet och vår passivitet till initiativ. Det är så initiativ eller passivitet förhåller sig till riktig eller oriktig subjektiv ledning av ett krig.

82. Tesen, att oriktig subjektiv ledning kan förändra överlägsenhet och initiativ till underlägsenhet och passivitet och att riktig subjektiv ledning kan åstadkomma en ändring i motsatt riktning, blir ännu mer övertygande om vi tittar på förteckningen över nederlag, som lidits av stora och kraftfulla arméer, och över segrar vunna av små och svaga arméer. Det förekommer många exempel på sådana i både kinesisk och utländsk historia. Exempel från Kina är slaget vid Chengpu mellan staterna Tsin och Chu,^[21] slaget vid Chengkao mellan staterna Chu och Han,^[22] det slag i vilket Han Sin besegrade Chaos arméer,^[23] slaget vid Kunyang mellan staterna Hsin och Han,^[24] slaget vid Kuantu mellan Yuan Shao och Tsao Tsao,^[25] slaget vid Chihpi mellan staterna Wu och Wei,^[26] slaget vid Yiling mellan staterna Wu och Shu,^[27] slaget vid Feishui mellan staterna Chin och Tsin^[28] osv. Bland de exempel vi kan finna utomlands är de flesta av Napoleons fälttåg och inbördeskriget i Sovjetunionen efter Oktoberrevolutionen. I alla dessa exempel segrade små styrkor över stora och underlägsna styrkor över överlägsna. I samtliga fall ställde den svagare styrkan lokal överlägsenhet och lokalt initiativ mot fiendens lokala underlägsenhet och dito passivitet. Den tillfogade först fienden ett svidande nederlag och vände sig sedan mot återstoden av hans styrkor och krossade dem en efter en samt förvandlade därmed hela läget till ett vari den besatt både överlägsenheten och initiativet. Motsatsen var fallet med fienden, som ursprungligen var överlägsen och hade initiativet. Det hände ibland att han, till följd av subjektiva misstag och inre motsättningar, helt förlorade en ypperlig eller ganska god ställning, i vilken han åtnjöt både överlägsenhet och initiativ, och blev en general utan armé eller en kung utan kungarrike. Man ser sålunda att ehuru överlägsenhet eller underlägsenhet i fråga om förmåga att föra krig är den objektiva grundval som bestämmer initiativ eller passivitet, är den inte i sig själv verkligt initiativ eller verklig passivitet. Det är endast genom en kamp, en tävlan i förmåga, som det faktiska initiativet eller den faktiska passiviteten framträder. I kampen kan riktig subjektiv ledning förvandla underlägsenhet till överlägsenhet och passivitet till initiativ, och felaktig subjektiv ledning kan göra motsatsen. Det faktum att varenda härskande dynasti besegrades av revolutionära arméer visar att enbart överlägsenhet i vissa stycken inte

är en garanti för initiativet, än mindre för slutlig seger. Den underlägsna sidan kan rycka initiativet och segern från den överlägsna genom att, medels aktiva subjektiva bemödanden i överensstämmelse med föreliggande omständigheter, förskaffa sig vissa betingelser.

83. Att ha missuppfattningar och att bli överrumplad kan innebära att förlora överlägsenheten och initiativet. Två medel - och två viktiga medel - att vinna överlägsenhet och ta initiativet är följaktligen att medvetet skapa missuppfattningar hos fienden och att rikta överrumplande angrepp mot honom. Vad är missuppfattningar? "Att se varje träd och varenda buske på Pakungberget som fientliga soldater"^[29] är ett exempel på missuppfattning. Och "att finta i öster men angripa från väster" är ett sätt att skapa missuppfattningar bland fienden. När masstödet är tillräckligt gott för att hindra informationsläckor, är det ofta möjligt att med hjälp av olika knep föra fienden ut i ett träsk av felaktiga omdömen och handlingar med påföljd att han förlorar sin överlägsenhet och initiativet. Ordstävets "det kan aldrig bli för mycket av list i ett krig" innebär just detta. Vad innebär det att bli "tagen med överrumpling"? Det innebär att vara oförberedd. Utan beredskap är överlägsenhet inte verklig överlägsenhet, och det kan inte bli fråga om något initiativ heller. En styrka som är underlägsen men beredd kan, om den fattat denna sak, ofta besegra en överlägsen fiende genom överrumplingsangrepp. Vi säger att en fiende på marsch är lätt att angripa, just därför att han då inte är på sin vakt, d v s är oförberedd. Dessa två ting – att skapa missuppfattningar bland fienden och rikta överrumplingsangrepp emot honom - betyder att överflytta krigets osäkerhet till fienden och samtidigt tillförsäkra oss själva största möjliga säkerhet och därigenom överlägsenhet, initiativ och seger. En förutsättning för att uppnå allt detta är att massorna organiserats på ett ypperligt sätt. Därför är det synnerligen viktigt att resa alla de som är motståndare till fienden, för att de ska beväpna sig till sista man, företa omfattande räder mot fienden och även förhindra att nyheter läcker ut samt verka som en skärm för våra egna styrkor. På detta sätt hålls fienden i okunnighet om var och när våra styrkor kommer att angripa, och en objektiv grund skapas för missuppfattningar hos fienden och för att han ska vara oförberedd. Det var till stor del tack vare folkets organiserade, beväpnade massor som den svaga och lilla kinesiska rödaarméstyrkan var i stånd att vinna många slag under det Agrarrevolutionära krigets period. Logiskt sett bör ett nationellt krig vinna bredare masstöd än ett agrarrevolutionärt krig; som ett resultat av tidigare misstag^[30] är folket emellertid oorganiserat, kan inte genast dras in att tjäna saken och utnyttjas till och med ibland av fienden. Enda sättet att tillförsäkra sig outtömliga resurser att möta alla krigets krav, är att beslutsamt och i stor omfattning samla folket. Dessutom kommer detta med bestämdhet att spela en stor roll i genomförandet av vår taktik att besegra fienden genom att missleda honom och ta honom med överrumpling. Vi är inte hertigen av Hsiang från Sungdynastin och har ingen användning för hans åsneaktiga etik.^[31] För att uppnå seger, måste vi, så vitt möjligt, göra fienden blind och döv genom att tillsluta hans ögon och öron och driva hans befälhavare till vanvett genom att skapa förvirring i deras hjärnor. Det ovan sagda rör det sätt varpå initiativet eller passiviteten är förbunden med den subjektiva ledningen av kriget. Sådan subjektiv ledning är oundgänglig för att besegra Japan.

84. I stort sett har Japan, under sin offensivs skede, haft initiativet till följd av sin militära makt och sitt utnyttjande av våra tidigare och nuvarande subjektiva misstag. Men dess initiativ börjar i viss utsträckning att försvagas på grund av dess många inneboende nackdelar och de subjektiva misstag som det självt begått under krigets lopp (varom mera senare) och också till följd av våra många fördelar. Detta bevisas klart av fiendens nederlag vid Taierhchuang och likaså av hans svåra belägenhet i Shansi. Den vittomfattande utvecklingen av gerillakrig i fiendens rygg har försatt hans garnisoner i de ockuperade områdena i en fullständigt passiv ställning. Ehuru han fortfarande befinner sig på offensiven strategiskt och alltjämt har initiativet, kommer hans initiativ att upphöra, när hans strategiska offensiv upphör. Det första skälet till att fienden inte kommer att vara i stånd att behålla initiativet, är att hans brist på soldater gör det omöjligt för honom att fortsätta offensiven i det oändliga. Vårt offensiva krig i fälttåg och vårt gerillakrig bakom fiendens linjer utgör, tillsammans med andra faktorer, det andra skälet till att han måste inställa sin offensiv vid en viss gräns och inte kommer att vara i stånd att behålla initiativet. Sovjetunionens existens och förändringar i det internationella läget utgör det tredje skälet. Man kan sålunda se att fiendens initiativ är begränsat och kan krossas. Om Kina i militära operationer kan upprätthålla en offensiv krigföring i fälttåg och slag med sina huvudstyrkor, energiskt utveckla gerillakriget i fiendens rygg och mobilisera folket politiskt i stor skala, kan vi småningom bygga upp en ställning i vilken vi har det strategiska initiativet.

85. Låt oss nu diskutera smidigheten. Vad är smidighet? Det är initiativets konkreta förverkligande i militära operationer; det är den smidiga användningen av väpnade styrkor. Den smidiga användningen av väpnade styrkor är den centrala uppgiften i ledningen av ett krig, en uppgift som det är mycket svårt att utföra väl. Den uppgift som kriget ställer består, förutom i att organisera och uppfostra armén och folket, i att använda trupperna i strid, och allt detta göres i syfte att vinna kampen. Det är naturligtvis svårt att organisera en armé o s v, men det är ännu svårare att använda den, särskilt då de svaga kämpar mot de starka. För att kunna göra detta krävs subjektiv förmåga av mycket högtstående slag och krävs att man kan övervinna förvirringen, oklarheten och osäkerheten som hör kriget till och upptäcka ordningen, klarheten och vissheten i det; endast på detta sätt kan smidighet i ledningen förverkligas.

86. Grundprincipen i fältoperationerna i försvarskriget mot Japan är snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer. Det finns olika slag av taktik eller metoder att förverkliga denna princip, sådana som utspridning och koncentration av styrkorna, isärgående framryckning och sammanstrålande angrepp, offensiv och defensiv, stormangrepp och uppehållande verksamhet, inringning och överflygling, framryckning och reträtt. Det är lätt att fatta dessa olika slag av taktik, men det är inte alls lätt att tillämpa och variera dem på ett smidigt sätt. De viktigaste länkarna utgörs här av tiden, platsen och trupperna. Ingen seger kan vinnas utan att tiden, platsen och trupperna är väl valda. Om vi, till exempel, då vi angriper en fiendlig styrka på marsch, slår till för tidigt, blottar vi oss själva och ger fienden chansen att förbereda sig, och om vi slår till för sent, kan fienden ha hunnit slå läger och koncentrera sina styrkor och bjuder oss en hård nöt att knäcka. Detta är frågan om tiden. Om vi utväljer en punkt på vänstra

flanken för angrepp och denna verkligen visar sig vara fiendens svaga punkt, blir segern lätt. Men om vi utväljer högra flanken och stöter på ett oväntat hinder, kommer vi inte att uppnå någonting. Detta är frågan om platsen. Om en särskild enhet ur våra styrkor används för en särskild uppgift, kan segern bli lätt. Men om en annan enhet används för samma uppgift, kan det bli svårt att nå resultat. Detta är frågan om trupperna. Vi bör förstå inte blott hur vi ska tillämpa olika slag av taktik, utan också hur vi ska omväxla med dem. Den viktiga uppgiften för en smidig ledning är att göra ändringar, sådana som från offensiv till defensiv eller från defensiv till offensiv, från framryckning till reträtt eller från reträtt till framryckning, från uppehållande kamp till stormangrepp eller från stormangrepp till uppehållande kamp, från inringning till överflygling eller från överflygling till inringning, samt att företa dessa ändringar på rätt sätt och i god tid i enlighet med de betingelser trupperna och terrängen på bägge sidor erbjuder. Detta gäller för såväl ledningen i slag och fälttåg som den strategiska ledningen.

87. De gamle sade: "Fyndighet i taktikväxling beror på medfödd begåvning". Denna "fyndighet", som är vad vi kallar smidighet, är den intelligente befälhavarens bidrag. Smidighet är inte detsamma som våghalsighet, våghalsighet är förkastlig. Smidigheten består i en intelligent befälhavares förmåga att i rättan tid vidta passande åtgärder på grundval av de objektiva betingelserna efter att "ha utvalt tiden och bedömt läget" ("läget" innefattar fiendens läge, vårt läge och terrängen), och denna smidighet är "fyndighet i taktikväxling". På grundval av denna fyndighet kan vi vinna flera segrar i snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer, ändra styrkebalansen till vår förmån, vinna initiativet över fienden samt överväldiga och krossa honom så att den slutliga segern blir vår.

88. Låt oss nu diskutera frågan om planeringen. Till följd av den osäkerhet som hör kriget till är det mycket svårare att bedriva krig planmässigt än att utföra någon annan verksamhet enligt plan. Likväl kan det, eftersom "förberedelser säkrar framgången och brist på förberedelser betyder misslyckande", inte bli fråga om seger i krig utan föregående planering och förberedelser. Det finns inget absolut säkert i krig, och likväl saknas i kriget inte en viss grad av relativ säkerhet. Vi är jämförelsevis säkra på vårt eget läge. Vi är mycket osäkra om fiendens, men även där finns tecken för oss att läsa, spår att följa och rader av företeelser att begrunda. Dessa bildar vad vi kallar en grad av relativ säkerhet, som ger en objektiv grund för planering i krig. Den moderna tekniska utvecklingens produkter (telegrafi, radio, flygplan, motorfordon, järnvägar, ångfartyg osv) har ökat möjligheterna till planering i krig. Eftersom det endast finns en begränsad och obeständig säkerhet i krig, är emellertid fullständig eller fast planering svår, planen måste ändras med rörelsen (strömningar eller ändringar) i kriget och variera i omfattning i enlighet med krigets omfattning. Taktiska planer, sådana som angrepps- eller försvarsplaner för små formationer eller förband, måste ofta ändras flera gånger under en dag. En fälttågsplan, dvs en aktionsplan för stora formationer, kan i allmänhet gälla till slutet på fälttåget, under vars förlopp den emellertid ofta ändras delvis och ibland även helt. En strategisk plan, som bygger på de båda krigförandes läge som helhet, är ännu fastare, men även den är tillämplig endast under ett givet strategiskt skede och måste ändras när kriget närmar sig ett nytt skede. Taktiska, fälttågs- och strategiska

planers uppgörande och ändring i överensstämmelse med omfång och omständigheter är en nyckelfaktor för ledning av ett krig. Det är det konkreta uttrycket för smidighet i krig, med andra ord det är också fyndighet i växlingen av den taktik man använder. Befälhavarna av alla grader i det antijapanska kriget bör skriva sig detta till minnes.

89. På grund av krigets fluiditet förnekar vissa personer kategoriskt att krigsplaner och krigspolitik kan vara relativt fasta och betecknar dylika planer och dylik politik som "mekaniska". Denna åsikt är felaktig. I det föregående avsnittet erkände vi oförbehållsamt att krigsplaner och krigspolitik, till följd av att krigsförhållandena endast är relativt säkra och krigets strömningar (rörelser eller förändringar) är snabba, kan vara endast relativt fasta och måste ändras eller revideras i god tid i överensstämmelse med förändringar i krigsförhållandena och krigets gång; i annat fall skulle vi bli mekanister. Men man får inte förneka behovet av krigsplaner eller krigspolitik, som är relativt fasta under givna perioder; att förneka detta är att förneka allt, kriget och förnekaren själv inberäknade. Eftersom både de militära förhållandena och operationerna är relativt stabila, måste vi tillerkänna också de krigsplaner och den krigspolitik som resulterar ur dessa en relativ fasthet. Till exempel, eftersom både krigsförhållandena i norra Kina och Åttonde routearméens spridda operationer är relativt stabila under ett särskilt skede, är det absolut nödvändigt att under detta skede medge en relativ fasthet även åt Åttonde routearméens strategiska operationsprincip, nämligen den som säger: "Gerillakrigföring är grunden, men försitt inget tillfälle till rörlig krigföring under gynnsamma betingelser". Giltighetstiden är kortare för en fälttågsplan än för en strategisk plan, och den är ännu kortare för en taktisk plan, men var och en av dessa planer är fast under en given period. Envar som förnekar detta skulle inte kunna sköta krigföring och skulle i krig bli en relativist utan bestämda åsikter, för vilken en kurs vore precis lika felaktig eller lika riktig som en annan. Ingen förnekar att en plan, som är giltig under en viss period, är flytande. I annat fall skulle aldrig en plan uppges till förmån för en annan. Men den är flytande inom gränser, flytande inom gränserna för de olika krigsoperationer som företas för att genomföra den, men inte flytande i fråga om huvudinnehållet. Med andra ord den är kvantitativt men inte kvalitativt flytande. Huvudinnehållet är inom en dylik bestämd tidsperiod alldeles bestämt inte flytande; detta är vad vi menar med relativ fasthet under en viss period. I den absoluta fluiditetens stora flod kriget igenom förekommer relativ stabilitet på varje särskild sträcka - detta är vår grundläggande åsikt beträffande planerna och politiken för kriget.

90. Efter att ha behandlat utdragen defensiv krigföring på inre linjer i strategin och snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer i fälttåg och slag samt initiativ, smidighet och planering, kan vi nu kort sammanfatta. Det måste finnas en plan för det antijapanska kriget. Krigsplaner, som utgör den konkreta tillämpningen av strategi och taktik, måste vara smidiga så att de kan anpassas till förhållandena i kriget. Vi bör alltid söka att förvandla vår underlägsenhet till överlägsenhet och vår passivitet till initiativ för att ändra förhållandet mellan oss och fienden. Allt detta kommer till uttryck i snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer i fälttåg och slag och långvarigt defensivkrig på inre linjer i strategin.

RÖRLIGT KRIG, GERILLAKRIG OCH STÄLLNINGSKRIG

91. Ett krig tar formen av rörlig krigföring när dess innehåll är snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer i fälttåg och slag inom ramen för en på inre linjer, långvarigt krig och försvar inriktad strategi.

Rörlig krigföring är den form i vilken reguljära arméer för snabbt avgjorda offensiva fälttåg och slag på yttre linjer längs vidsträckta fronter och över stora operationsområden. Samtidigt innefattar det "rörligt försvar", vilket, då så är nödvändigt, förs för att underlätta dessa offensiva strider. Det innefattar också ställningsangrepp och ställningsförsvar, vilka spelar en kompletterande roll. Dess kännetecken är reguljära arméer, överlägsenhet i styrkor under fälttåg och slag, offensiv och fluiditet.

92. Kina har ett väldigt territorium och ett oerhört stort antal soldater, men dess trupper är otillfredsställande utrustade och utbildade. Fiendens styrkor är däremot numerärt otillräckliga men bättre utrustade och utbildade. I detta läge råder inget tvivel om att vi måste tillgripa offensivt rörligt krig som vår främsta form av krigföring, komplettera det med andra och sanmansmälta dem allesammans till rörlig krigföring. Vi måste bekämpa "endast reträtt, aldrig framryckning", som är ett uttryck för flyktmentalitet, och samtidigt bekämpa "endast framryckning, aldrig reträtt", som är desperat våghalsighet.

93. Ett av den rörliga krigföringens kännetecken är dess fluiditet, vilken inte endast medger utan kräver att en fältarmé rycker fram och drar sig tillbaka med jättekliv. Detta har emellertid ingenting gemensamt med flyktmentalitet av Han Fu-chus [\[32\]](#) märke. Det främsta kravet på krig är att förinta fienden, och det andra kravet är självbevarelse. Självbevarelsens syfte är att förinta fienden, och att förinta fienden är i sin tur det mest effektiva medlet till självbevarelse. Följaktligen är rörlig krigföring på intet sätt en ursäkt för folk som Han Fu-chu och kan aldrig innebära att man endast ska förflytta sig bakåt och aldrig framåt. Det slagets "förflyttning", som förnekar den rörliga krigföringens i grunden offensiva karaktär, skulle i praktiken "förflytta" Kina ut ur tillvaron, dess väldighet till trots.

94. Den andra åsikten, som vi för dess "endast framryckning, aldrig reträtt" kallar den desperata våghalsigheten, är emellertid också felaktig. Den rörliga krigföring, som vi förespråkar och vars huvudinnehåll är snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer i fälttåg och slag, innefattar ställningskrig, som har en kompletterande roll, "rörligt försvar" och reträtt, utan vilka rörlig krigföring inte kan helt genomföras. Desperat våghalsighet är militär kortsynthet och har ofta sitt ursprung i fruktan för att förlora territorium. En man, som handlar i desperat våghalsighet, vet inte att ett av den rörliga krigföringens kännetecken är dess fluiditet, vilken inte blott tillåter utan kräver att en fältarmé ska rycka fram och dra sig undan med jättekliv. På plussidan: för att dra fienden in i en strid, som är ogynnsam för honom men gynnsam för oss, är det vanligtvis nödvändigt att han ska vara på rörlig fot och att vi ska ha en rad fördelar, sådana som en gynnsam terräng, en sårbar fiende, en ortsbefolkning som kan hindra upplysningar att läcka ut och att fienden är uttröttad och oförberedd. Detta kräver att fienden ska rycka fram, och vi bör inte knorra över att tillfälligt förlora en del av vårt territorium. Den temporära förlusten

av en del av vårt territorium är det pris vi betalar för det ständiga bevarandet av allt vårt territorium och för återvinnandet av förlorat territorium. På minussidan: närhelst vi tvingas in i en ogynnsam ställning, som i grunden sätter bevarandet av våra styrkor i fara, bör vi ha mod nog att dra oss tillbaka för att bevara våra styrkor och slå fienden när nya tillfällen uppstår. I sin okunnighet om denna princip kommer den desperata aktionens förespråkare att kämpa om en stad eller ett stycke mark även då ställningen uppenbarligen är avgjort ogynnsam. Som ett resultat härav förlorar de inte endast staden eller marken utan misslyckas också med att bevara sina styrkor. Vi har alltid förespråkade politiken att "locka fienden in på djupet" just därför, att den är den mest effektiva militära politik som en svag armé, vilken strategiskt är på defensiven, kan använda mot en stark armé.

95. Bland formerna för krigföringen i det antijapanska kriget kommer den rörliga krigföringen i första och gerillakrigföringen i andra rummet. När vi säger att den rörliga krigföringen i hela kriget är det primära och gerillakrigföringen ett komplement, menar vi att krigets utgång huvudsakligen beror på reguljär krigföring, särskilt i dennas rörliga form, och att gerillakrigföringen inte kan axla huvudansvaret för krigets avgörande. Härav följer emellertid inte att gerillakrigföringen spelar en oviktig roll i krigets strategi. Dess roll i strategin för kriget som helhet står tillbaka endast för den rörliga krigföringens, ty utan dess stöd kan vi inte besegra fienden. Då vi säger detta tänker vi också på den strategiska uppgiften att utveckla gerillakriget till rörlig krigföring. Gerillakrigföringen kommer inte att förbli densamma under hela detta långa och grymma krig. Den kommer att höja sig till en högre nivå och utvecklas till rörlig krigföring. Gerillakrigföringens strategiska roll är sålunda dubbel: att understödja den reguljära krigföringen och omvandla sig till reguljär krigföring. Med hänsyn till gerillakrigföringens makalösa omfattning och varaktighet i Kinas försvarskrig, är det så mycket viktigare att inte undervärdera dess strategiska roll. Gerillakrigföringen i Kina har därför inte endast sina taktiska utan också sina särskilda strategiska problem. Jag har redan diskuterat dessa i "Strategiska problem i gerillakriget mot Japan". Som ovan angivits är krigföringens former i försvarskrigets tre strategiska skeden följande. Under det första skedet kommer det rörliga kriget i främsta rummet, medan gerillakrig och ställningskrig är kompletterande. Under det andra skedet rycker gerillakriget fram i främsta planet och kompletteras av rörligt krig och ställningskrig. Under det tredje skedet kommer det rörliga kriget åter i främsta rummet och kommer att kompletteras av ställningskrig och gerillakrig. Men under det tredje skedet kommer den rörliga krigföringen att bedrivas inte endast av de ursprungliga reguljära styrkorna; en del och möjligen en ganska stor del av den kommer att ombesörjas av styrkor, som ursprungligen var gerillastyrkor men som ryckt fram från gerilla- till rörlig krigföring. Sett ur alla tre skedenas synpunkt är gerillakriget absolut oundgängligt i Kinas försvarskrig mot Japan. Vårt gerillakrig kommer att bli ett stort drama utan motstycke i krigets annaler. Av denna orsak är det absolut nödvändigt att ge flera hundratusen av Kinas miljontals reguljära soldater i uppgift att sprida sig ut över alla av fienden ockuperade områden, resa massorna till att beväpna sig själva och föra gerillakrig i samverkan med massorna. De reguljära styrkor som får denna heliga uppgift bör utföra den mycket samvetsgrant och bör inte anse att de fått en sämre ställning därför

att de utkämpar färre stora slag och tills vidare inte framträder som nationalhjältar. Varje sådan tanke är felaktig. Gerillakrigföringen ger inte så snabba resultat eller så stort rykte som reguljär krigföring, men "en lång väg prövar hästens styrka och en långvarig uppgift visar om en man har mod i kroppen". Och under loppet av detta långa och grymma krig kommer gerillakrigföringen att ådagalägga sin väldiga kraft; det är sannerligen inget vanligt företag. Sådana reguljära styrkor kan dessutom föra gerillakrig, när de är utspridda, och rörligt krig, när de är samlade, såsom Åttonde routearmén gjort. Åttonde routearméns princip är: "Gerillakrig är grunden, men försitt inget tillfälle till rörlig krigföring under gynnsamma betingelser". Den principen är fullständigt riktig; dess motståndares åsikter är felaktiga.

96. På Kinas nuvarande tekniska nivå är ställningskrig, såväl offensivt som defensivt, i allmänhet ogenomförbart, och det är häri vår svaghet kommer till synes. Dessutom utnyttjar fienden vårt territoriums väldiga omfattning till att passera förbi våra befästa ställningar. Följaktligen kan ställningskrig inte vara ett viktigt medel, och än mindre det viktigaste medlet för oss. Men under krigets första och andra skeden är det både möjligt och väsentligt att inom det rörliga krigets ram använda lokalt ställningskrig i en kompletterande roll i fälttågen. "Rörligt försvar", som till hälften är ställningskrig, är en ännu mera väsentlig del av det rörliga krig som vi bedriver i syfte att göra motstånd mot fienden vid varje steg, för att därigenom nöta ut hans styrkor och vinna extra tid. Kina måste sträva att öka sin tillgång på moderna vapen så att det blir i stånd att helt genomföra ställningsangreppets uppgifter i den strategiska motoffensivens skede. Under detta tredje skede kommer ställningskriget utan tvivel att spela en större roll, ty då kommer fienden att klänga sig fast vid sina ställningar, och vi kommer inte att vara i stånd att återta vårt förlorade territorium därest vi inte stödjer det rörliga kriget med kraftiga ställningsangrepp. Inte dess mindre måste vi även under det tredje skedet göra vårt yttersta för att göra det rörliga kriget till den främsta formen av krigföring. Ty konsten att leda ett krig och människans aktiva roll reduceras nästan till noll i ett ställningskrig sådant som det vilket utkämpades i Västeuropa under första världskrigets andra hälft. Det är bara naturligt att kriget ska lyftas "upp ur skyttegravarna" eftersom det utkämpas på Kinas väldiga områden och eftersom vår sida under en ganska lång tid framöver fortfarande kommer att vara illa utrustad. Även under det tredje skedet, då Kinas tekniska ställning kommer att vara bättre, kommer det knappast att gå förbi sin fiende i detta avseende, och blir därför tvunget att koncentrera sig på i hög grad rörlig krigföring, utan vilken det inte kan uppnå slutlig seger. Följaktligen kommer Kina under hela försvarskriget inte att ta ställningskriget såsom det främsta; de främsta eller viktigaste formerna är rörligt krig och gerillakrig. Dessa två former av krigföring kommer att ge fritt spel åt konsten att leda krig och åt människans aktiva roll - och nog är väl detta en stor lycka för oss, fastän den framgår ur vår olycka!

UTMATTNINGSKRIG OCH UTPLÅNINGSKRIG

97. Såsom förut sagts är det väsentliga eller ändamålet med krig att bevara sig själv och förintna fienden. Eftersom det finns tre former av krigföring, rörligt krig, ställningskrig och gerillakrig, för att uppnå detta ändamål, och eftersom de skiljer sig i fråga om effektivitetsgrad, uppstår den stora skillnaden mellan utmattningskrig och utplåningskrig.

98. Till att börja med kan vi säga att det antijapanska kriget på en och samma gång är ett utmattningskrig och ett utplåningskrig. Varför? Därför att fienden alljämt utnyttjar sin styrka och behåller strategisk överlägsenhet och strategiskt initiativ och vi följaktligen inte effektivt och snabbt kan reducera hans styrka, bryta hans överlägsenhet och beröva honom initiativet, utan att utkämpa fälttåg och slag för att förintna honom. Vi har fortfarande vår svaghet och har ännu inte frigjort oss ur vår strategiska underlägsenhet och passivitet, och därför kan vi inte, utan att vi utkämpar fälttåg och slag för att förintna fienden, vinna tid till att förbättra vårt inrikespolitiska och utrikespolitiska läge och ändra vår ogynnsamma ställning. Följaktligen är utplåningsfälttåg medlet att uppnå ändamålet, som är strategisk utmattning. I denna mening är utplåningskrig utmattningskrig. Det är huvudsakligen genom att använda metoden att utmatta genom utplåning som Kina kan föra ett långvarigt krig.

99. Men ändamålet, strategisk utmattning, kan också uppnås genom utmattningsfälttåg. Allmänt sett fyller den rörliga krigföringen uppgiften att utplåna, ställningskrigföringen fyller uppgiften att utmatta, och gerillakrigföringen fyller bägge uppgifterna samtidigt. De tre formerna av krigföring skiljer sig sålunda från varandra. I denna mening är utplåningskrig något annat än utmattningskrig. Utmattningsfälttåg är kompletterande men nödvändiga i ett långvarigt krig.

100. Teoretiskt sett och uttryckt i enlighet med Kinas behov, för att nå det strategiska målet att i hög grad avtappa fiendens styrkor, bör Kina under sitt defensiva skede inte endast utnyttja utplåningens funktion, som främst fylls av det rörliga kriget och delvis av gerillakriget, utan också begagna utmattningens funktion, vilken i första hand fylls av ställningskriget (som i sig självt är kompletterande) och delvis av gerillakriget. I pattställningens skede bör vi fortsätta att begagna oss av utplåningens och utmattningens funktioner, som uppfylls av gerilla och rörlig krigföring, för ytterligare omfattande avtappning av fiendens styrkor. Allt detta syftar till att dra ut på kriget, att småningom förändra den allmänna styrkebalansen och förbereda betingelserna för vår motoffensiv. Under den strategiska motoffensiven bör vi fortsätta att begagna metoden att utmatta genom utplåning för att slutligen driva ut fienden.

101. Men i verkligheten var vår erfarenhet under de senaste tio månaderna den, att många eller till och med de flesta av fälttågen i det rörliga kriget blev utmattningsfälttåg och att gerillakrigföringen inom vissa områden inte tillfredsställande fyllde sin rätta funktion att utplåna. En positiv sida av saken är, att vi i alla fall avtappade fiendens styrkor, vilket är viktigt både för den långvariga krigföringen och för vår slutliga

seger, och inte göt vårt blod förgäves. Men olägenheterna är, för det första, att vi inte avtappade fienden tillräckligt och, för det andra, att vi var ur stånd att undvika tämligen svåra förluster och tog litet krigsbyte. Ehuru vi bör inse den objektiva orsaken till detta förhållande, nämligen skillnaden mellan oss och fienden i fråga om teknisk utrustning och trupputbildning, är det i varje fall både teoretiskt och praktiskt nödvändigt att kräva att våra huvudstyrkor, när helst omständigheterna är gynnsamma, ska utkämpa kraftfulla utplåningsslag. Och ehuru våra gerillaförband vid utförandet av särskilda uppgifter, sådana som sabotage och störningar, måste föra rena utmattningsstrider, är det nödvändigt att förespråka och med kraft genomföra utplåningsfälttåg och -slag varhelst omständigheterna därför är gynnsamma, för att i hög grad avtappa fiendens styrkor och i hög grad förstärka våra egna.

102. "Yttre linjerna", de "snabba avgörandena" och "offensiven" i snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer och "rörligheten" i rörlig krigföring finner sina huvudsakliga operationella uttryck i användningen av inringnings- och överflygningstaktik; härav nödvändigheten att koncentrera överlägsna styrkor. Styrkekonzentration och användning av inringnings- och överflygningstaktik är därför förutsättningarna för rörlig krigföring, det vill säga för snabbt avgjord offensiv krigföring på yttre linjer. Allt detta syftar till att utplåna de fientliga styrkorna.

103. Den japanska arméns styrka ligger inte blott i dess vapen utan också i utbildningen av dess officerare och manskap -dess organisationsgrad, dess självförtroende som bottnar i att den aldrig blivit besegrad, dess vidskepliga tro på Mikadon och på övernaturliga varelser, dess högmod, dess förakt för det kinesiska folket och andra dylika kännetecken, vilka alla har sin rot i den mångåriga indoktrinering som de japanska krigsherrarna bedrivit samt i den japanska nationella traditionen. Detta är huvudskälet till att vi tagit mycket få fångar, ehuru vi dödat och sårat ett stort antal fientliga soldater. Det är en sak som tidigare underskattats av många människor. Förintandet av dessa kännetecken hos fienden kommer att bli en lång process. Det första man har att göra är att ägna saken allvarlig uppmärksamhet och sedan att tålmodigt och systematiskt arbeta med den på det politiska området och i den internationella propagandan samt i det japanska folkets rörelse. På det militära området är naturligtvis utplåningskrig ett av medlen. I dessa fiendens kännetecken kan pessimister hitta en grund för teorin om nationellt underkuvande, och passivt inställda militärer en grund för motstånd mot utplåningskrig. Vi däremot vidhåller att dessa starka punkter hos den japanska armén kan brytas ned och att förstörelsen av dem redan inletts. Huvudmetoden att förstöra dem är att politiskt vinna de japanska soldaterna. I stället för att sära deras stolthet, bör vi söka förstå den och kanalisera den i rätt riktning, och genom att behandla krigsfångar med mildhet bör vi leda de japanska soldaterna till insikt om de japanska härskarnas aggressivitet, som är riktad mot det japanska folket. A andra sidan bör vi för de japanska soldaterna visa den kinesiska arméns och det kinesiska folkets okuvliga anda och heroiska, oböjliga stridsduglighet, det vill säga, vi bör slå hårt emot dem i utplåningsslagen. Vår erfarenhet från de senaste tio månadernas militära operationer visar att det är möjligt att utplåna fientliga styrkor - därom vittnar fälttåget vid Pinghsingkuang och Taierhchuang. Den japanska arméns moral börjar svikta, dess soldater förstår inte

syftet med kriget. De är uppslukade av de kinesiska arméerna och det kinesiska folket. I stormangreppen visar de mycket mindre mod än de kinesiska soldaterna och så vidare. Alla dessa är objektiva faktorer, som gynnar utplåningsslag och som, dessutom, kommer att utvecklas oavbrutet allt efter som kriget drar ut på tiden. Betraktas utplåningsslagen ur synpunkten att de bryter ned fiendens omåttliga högmod, är dessa slag en av förutsättningarna för att förkorta kriget och påskynda de japanska soldaternas och det japanska folkets frigörelse. Katter sluter vänskap med katter, och ingenstädes i världen blir katter vänner med möss.

104. Det måste å andra sidan medges att vi för närvarande är fienden underlägsna i teknisk utrustning och trupp utbildning. Därför är det ofta svårt att uppnå maximum av utplåning, såsom tillfångatagande av hela eller större delen av en fiendestyrka, särskilt då vi strider på slätterna. I detta sammanhang är de överdrivna kraven från den snabba segrans teoretiker felaktiga. Vad som bör krävas av våra styrkor i det antijapanska kriget är, att de så vitt möjligt bör föra utplåningsslag. Under gynnsamma omständigheter bör vi koncentrera överlägsna styrkor i varje slag och begagna inringnings- och överflygningstaktik - inringa en del, om inte alla, av fiendens styrkor, tillfångata en del, om inte alla, av de inringade styrkorna och tillfoga en del av de inringade styrkorna svåra förluster, om vi inte kan ta dem tillfånga. Under omständigheter, som är ogynnsamma för utplåningsslag, bör vi utkämpa utmattningsslag. Under gynnsamma omständigheter bör vi tillämpa principen om styrkekoncentration, och under ogynnsamma omständigheter principen om styrkornas utspridning. Vad befälsförhållandena i fälttågen beträffar, bör vi i det förstnämnda fallet tillämpa principen om centraliserat befäl och i det sistnämnda den om decentraliserat befäl. Dessa är de grundläggande principerna för fältoperationerna i försvarskriget mot Japan.

MÖJLIGHETERNA ATT UTNYTTJA FIENDENS MISSTAG

105. Fiendens överbefäl själva förser oss med en grundval för möjligheten att besegra Japan. Historien har aldrig känt en ofelbar general, och fienden gör misstag liksom vi själva knappast kan undvika att begå sådana; följaktligen är det möjligt att utnyttja fiendens misstag. Under sina tio månaders aggressionskrig har fienden redan begått många misstag i strategi och taktik. Det finns fem stora sådana.

För det *första*, förstärkning bitvis. Detta beror på fiendens undervärdering av Kina och också på hans brist på trupper. Fienden har alltid sett ned på oss. Sedan han för en billig kostnad huggit till sig de fyra nordöstliga provinserna, ockuperade han östra Hopei och norra Chahar. Alltsammans enbart genom strategisk rekognoscering. Den slutsats fienden kom till var att den kinesiska nationen är som en hög av lös sand. I tro att Kina skulle falla ihop för ett enda slag, gjorde han sålunda upp en plan för ett "snabbt avgörande" och försökte att med mycket små styrkor få oss att rusa undan i panik. Han väntade inte att

möta en så stor enhet och en sådan väldig förmåga till motstånd som den Kina uppvisat under de senaste tio månaderna, ty han glömde ju att Kina redan befinner sig i en era av framåtskridande och redan har ett avancerat politiskt parti, en avancerad armé och ett avancerat folk. Då fienden mötte bakslag, ökade han bit för bit sina styrkor från omkring ett dussin till trettio divisioner. Om han vill rycka fram, måste han utöka sina styrkor ännu mera. Men till följd av Japans antagonism mot Sovjetunionen och dess brist på människor och finansiella resurser, finns det ofrånkomliga gränser för maximiantalet av det manskap det kan sätta in och för hur långt det kan utsträcka sin framryckning.

För det *andra*, frånvaron av en huvudriktning i angreppet. Före fälttåget vid Taierhchuang hade fienden fördelat sina styrkor mer eller mindre lika på norra och mellersta Kina och hade återigen fördelat dem inom vart och ett av dessa områden. I norra Kina, till exempel, fördelade han sina styrkor på järnvägslinjerna Tientsin-Pukow, Peiping-Hankow och Tatung-Puchow, och längs var och en av dessa linjer led han vissa förluster och lämnade en del garnisoner i de orter som ockuperades varefter han saknade styrkor för fortsatt framryckning. Efter nederlaget vid Taierhchuang, av vilket han lärde en läxa, koncentrerade fienden sina huvudstyrkor i riktning mot Suchow och rättade därmed tillfälligt detta misstag.

För det *tredje*, brist på strategisk samordning. Samordning existerar i det hela inom grupperna av fientliga styrkor i norra och mellersta Kina. Men det råder en skriande brist på samordning mellan dessa bägge grupper. När fiendens styrkor på sydsektionen av järnvägen Tientsin-Pukow angrep Siaopengpu, gjorde de på norra sektionen inte en rörelse, och när hans styrkor på norra sektionen angrep Taierhchuang, företog de på sydsektionen inte en rörelse. Sedan fienden råkat illa ut på bägge platserna, kom den japanske krigsministern på en inspektionstur och generalstabschefen infann sig för att ta hand om ledningen, och för tillfället såg det ut som om det fanns samverkan. Det består allvarliga och växande motsättningar mellan godsägarklassen, bourgeoisin och krigsherrarna i Japan, och bristen på militär samverkan är ett av de konkreta uttrycken för detta faktum.

För det *fjärde*, underlåtenhet att tillvarata de strategiska tillfällena. Denna brist framträdde mycket tydligt då fienden efter ockupationen av Nanking och Taiyuan gjorde halt, huvudsakligen till följd av sin brist på trupper och därför att han saknade en strategisk följelsestyrka.

För det *femte*, inringning av numerärt stora men utplåning endast av små förband. Före fälttåget vid Taierhchuang, i fälttågen vid Shanghai, Nanking, Tsangchow, Paoting, Nankow, Hsinkou och Linfen drevs många kinesiska soldater på flykten men få togs till fånga, vilket visar dumheten hos fiendens befäl.

Dessa fem misstag - förstärkning i småbitar, frånvaron av en huvudriktning i angreppet, brist på strategisk samverkan, underlåtenhet att gripa tillfällena och inringning av stora men utplåning endast av fåtaliga styrkor - visade allesammans det japanska befälets inkompetens före fälttåget vid Taierhchuang. Ehuru fienden därefter åstadkommit vissa förbättringar kan han omöjligen undgå att upprepa sina misstag till följd av sin brist på trupper, sina inre motsättningar och andra faktorer. Dessutom förlorar han i ett

stycke vad han vinner i ett annat. Till exempel, då han koncentrerade sina styrkor i norra Kina mot Hsuechow, lämnade han ett stort tomrum i de ockuperade områdena i norra Kina, vilket gav oss fritt fält att utveckla gerillakriget. Dessa misstag har fienden självmant begått, och vi har inte lockat honom till dem. För vår del kan vi medvetet förmå fienden att begå misstag, det vill säga vi kan vilseleda honom och manövrera honom in i den position vi önskar genom fyndiga och verksamma aktioner med hjälp av en välorganiserad ortsbefolkning, till exempel genom att "finta i öster och angripa i väster". Denna möjlighet har redan diskuterats. Allt det ovan sagda visar att vi även hos fiendens befäl kan hitta en viss grund för seger. Naturligtvis bör vi inte räkna med den såsom en viktig grund för vår strategiska planering. Tvärtom, det enda tillförlitliga är att grunda vår planering på antagandet att fienden ska göra få misstag. Dessutom kan fienden utnyttja våra misstag på samma sätt som vi utnyttjar hans. Det är vårt befäls plikt att sörja för att han får ett minimum av tillfälle härtill. Faktiskt har det fiendliga befälet begått fel och kommer på nytt att begå fel i framtiden samt kan förmås att göra det till följd av våra bemödanden. Alla dessa misstag kan vi utnyttja, och det är en uppgift för våra generaler i försvarskriget mot Japan att göra sitt yttersta för att ta vara på dem. Ehuru det förekommer mycken inkompetens i fiendens strategiska och fälttågsbefäl, uppvisar hans befäl i strid, det vill säga i fråga om förbandens och de små formationernas taktik, ganska många utmärkta sidor, och på detta område bör vi lära av honom.

FRÅGAN OM AVGÖRANDE DRABBNINGAR I DET ANTIJAPANSKA KRIGET

106. Frågan om avgörande drabbningar i det antijapanska kriget bör tas upp ur tre olika synpunkter: vi bör beslutsamt utkämpa en avgörande drabbning i varje fälttåg eller slag i vilket vi är säkra om seger; vi bör undvika en avgörande drabbning i varje fälttåg eller slag i vilket vi inte är säkra på seger; och vi måste absolut undvika en strategiskt avgörande drabbning av vilken hela nationens öde beror. De kännetecken som särskiljer vårt antijapanska krig från många andra krig kommer fram också i denna fråga om avgörande drabbningar. Under krigets första och andra skeden, vilka utmärks av att fienden är stark och vi är svaga, är det fiendens mål att få oss att koncentrera våra huvudstyrkor för en avgörande drabbning. Vårt mål är det rakt motsatta. Vi önskar välja betingelser som är gynnsamma för oss, koncentrera överlägsna styrkor och utkämpa avgörande fälttåg och slag endast då vi är säkra om seger, såsom i slagen vid Pinghsingkuan, Taierhchuang och andra platser. Vi önskar undvika avgörande drabbningar under ogynnsamma förhållanden, då vi inte är säkra om seger; detta är den politik vi tillämpade i Changteh-fälttåget och andra fälttåg. En strategiskt avgörande drabbning, på vilken hela nationens öde hänger, får vi helt enkelt inte ge oss in i, och detta var skälet till att vi nyligen drog oss tillbaka från Hsuechow. Därigenom omintetgjorde vi fiendens plan för ett "snabbt avgörande", och nu måste han utkämpa ett långvarigt krig med oss. Dessa principer är omöjliga att genomföra i ett land med ett litet territorium och kan knappast genomföras i ett land som är mycket efterblivet i politiskt avseende. De är

genomförbara i Kina, därför att det är ett stort land och befinner sig i en era av framåtskridande. Om strategiskt avgörande drabbningar undviks, "behöver vi inte bekymra oss för ved så länge de gröna bergen finns till", ty även om en del av vårt territorium kan gå förlorat, kommer vi ändå att ha gott utrymme för manövrer och därmed att vara i stånd att befordra och avvakta framstegen här hemma, det internationella stödet och fiendens inre upplösning. Detta är den bästa politiken för oss i det antijapanska kriget. Ur stånd att uthärda ett långvarigt krigs svåra prövningar och ivriga att vinna en tidig seger, ropar den snabba segerns impulsiva teoretiker efter en strategiskt avgörande drabbning i samma ögonblick som läget visar en liten förbättring. Gjorde vi som de vill, skulle vi tillfoga hela kriget oberäknelig skada, sätta punkt för det långvariga kriget och hamna rätt i fiendens dödsfälla. Det skulle verkligen vara den sämsta politiken. Om vi ska undvika avgörande drabbningar, måste vi tvivelsutan uppge territorium, och vi måste ha mod att göra detta då (och endast då) det är fullständigt oundvikligt. Vid sådana tillfällen bör vi inte känna minsta sorg, ty denna politik att byta utrymme mot tid är riktig. Historien berättar om hur Ryssland gjorde en modig reträtt för att undvika en avgörande drabbning och därefter besegrade Napoleon, sin tids skräck. Kina bör i dag göra på samma sätt.

107. Är vi då inte rädda för att bli anklagade som "icke-motståndsmän"? Nej, det är vi inte. Icke-motstånd, det är att inte alls kämpa utan att kompromissa med fienden, och sådant bör man inte endast anklaga, det får aldrig tolereras. Vi måste beslutsamt utkämpa försvarskriget, men för att undgå fiendens dödsfälla är det absolut nödvändigt att vi inte tillåter att vår huvudstyrka slås ut med ett enda slag, vilket skulle göra det svårt att fortsätta försvarskriget - kort sagt, det är absolut nödvändigt att undvika nationellt underkuvande. Att hysa tvivel på denna punkt är att vara kortsynt i frågan om kriget och för en säkert in bland dem som talar om underkuvande. Vi har kritiserat den desperata våghalsighet som ligger i "endast framryckning, aldrig reträtt" just därför, att om denna doktrin blev på modet, skulle den göra det omöjligt att fortsätta försvarskriget och leda till faran för slutligt nationellt underkuvande.

108. Vi är för avgörande drabbningar såväl i slag som i större eller mindre fälttåg när omständigheterna är gynnsamma, och i detta avseende bör vi aldrig tolerera passivitet. Endast genom sådana avgörande drabbningar kan vi nå målet att utplåna och avtappa fiendestyrkorna, och varje soldat i det antijapanska kriget bör beslutsamt spela sin roll däri. För detta syfte är avsevärda partiella offer nödvändiga; endast feglingar och de som gripits av skräck för Japan är inställda på att undvika varje offer, och de måste bestämt bekämpas. Avrättningarna av Li Fu-ying, Han Fu-chu och andra företrädare för flyktmentaliteten var berättigade. Inom en riktig krigsplanerings ram är det absolut nödvändigt att befordra såväl en anda som handlingar av heroisk självuppoftning samt oförfärad framryckning i strid; detta är oskiljaktigt från och absolut nödvändigt för långvarigt krigs bedrivande och för att vinna slutlig seger. Vi har kraftigt fördömt den flyktmentalitet som kommer till uttryck i "endast reträtt, aldrig framryckning" och har ställt oss bakom en strikt genomförd disciplin av det skälet att det endast är genom heroiska avgörande drabbningar, utkämpade enligt en riktig plan, som vi kan besegra vår mäktige fiende. Flyktmentaliteten däremot är ett direkt stöd åt teorin om det nationella underkuvandet.

109. Ligger det inte en självmotsägelse i att först kämpa heroiskt och sedan uppge territorium? Kommer inte våra hjältemodiga kämpar att ha gjutit sitt blod förgäves? Frågor ska alls inte ställas på det sättet. Den som äter och sedan lättar magen - har inte han ätit förgäves? Den som sover och sedan stiger upp - har inte han sovit förgäves? Kan frågor ställas på det sättet? Jag skulle tro att de inte kan det. Det är subjektivistiska och formalistiska illusioner att man kan fortsätta att äta, fortsätta att sova, fortsätta att kämpa hjältemodigt utan uppehåll hela vägen upp till Yalufloten, och det har ingenting med livets verklighet att göra. Ehuru vi, under det att vi kämpat och gjutit vårt blod, nödgats uppge en del territorium för att vinna tid och förbereda motoffensiven, har vi, som alla vet, faktiskt vunnit tid, vi har uppnått målet att utplåna och avtappa fienden, vi har förvärvat erfarenhet i strid, vi har rest människor som hittills varit overksamman och förbättrat vår ställning internationellt. Har vårt blod gjutits förgäves? Förvisso inte. Territorium har uppgivits för att bevara våra militära styrkor och faktiskt också för att bevara territorium, ty om vi inte uppger en del av vårt territorium, när betingelserna är ogynnsamma, utan blint utkämpar avgörande drabbningar utan minsta säkerhet för att vinna dem, kommer vi att förlora våra militära styrkor och därefter vara ur stånd att undgå förlust av allt vårt territorium och än mindre kunna återta det territorium vi redan förlorat. En kapitalist måste ha kapital för att driva sitt företag, om han förlorar alltsammans är han inte längre kapitalist. Även en spelare måste ha pengar att satsa, om han riskerar allt på ett enda kast och lyckan sviker honom, kan han inte längre spela. Händelseutvecklingen har sina bukter och krökar och följer inte en rak linje, och kriget är inget undantag från regeln. Endast formalister är oförmögna att förstå denna sanning.

110. Jag tror detsamma kommer att gälla också för de avgörande drabbningarna under den strategiska motoffensivens skede. Ehuru fienden då kommer att vara underlägsen och vi överlägsna, kommer principen om att "utkämpa lönande avgörande drabbningar och undvika de icke lönande" fortfarande att gälla och kommer i fortsättningen att gälla ända till dess vi kämpat oss upp till Yalufloten. Det är på det sättet vi kommer att vara i stånd att behålla vårt initiativ från början till slut, och vad fiendens "utmaningar" och andras "pikar" beträffar, bör vi med orubbligt lugn vifta dem åt sidan och strunta i dem. I försvarskriget kan endast de generaler som visar detta slags fasthet anses modiga och kloka. Detta går över förmågan hos dem som "hoppas högt så snart man rör vid dem".

Ehuru vi under krigets första skede befinner oss i en mer eller mindre passiv ställning strategiskt, bör vi ha initiativet i varje fälttåg; och naturligtvis ska vi ha initiativet alltigenom i de senare skedena. Vi är för ett långvarigt krig och slutlig seger, vi är inte spelare som satsar allt på ett enda kast.

ARMÉN OCH FOLKET UTGÖR SEGERNS GRUNDVAL

111. Den japanska imperialismen kommer aldrig att slappna i sin aggression mot eller sitt undertryckande av det revolutionära Kina; detta bestäms av dess imperialistiska natur. Om Kina inte gjorde motstånd, skulle Japan lätt lägga sig till med hela Kina utan att lossa ett enda skott, på samma sätt som det tog de fyra provinserna i nordöst. Eftersom Kina gör motstånd, är det en obeveklig lag att Japan kommer att försöka undertrycka detta motstånd intill dess att styrkan i dess undertryckningsåtgärder överträffas av styrkan i Kinas motstånd. Den japanska godsägarklassen och den japanska bourgeoisin är mycket ambitiösa, och för att slå sig fram söderut till Sydostasien och norrut till Sibirien har de valt politiken att bryta igenom i mitten genom att först angripa Kina. De som tror att Japan kommer att veta var det ska stanna och nöja sig med ockupationen av norra Kina och provinserna Chekiang och Kiangsu, begriper alls inte att det imperialistiska Japan, som utvecklats till ett nytt stadium och närmar sig undergången, skiljer sig från det tidigare Japan. När vi säger att det finns en bestämd gräns både för det antal soldater Japan kan sätta in och för hur långt det kan utsträcka sin framryckning, menar vi att med hela den styrka Japan förfogar över kan det binda endast en del av sina styrkor mot Kina och tränga in så långt i Kina som dessas förmåga medger, ty det önskar angripa också i andra riktningar och måste försvara sig mot andra fiender; samtidigt har Kina givit bevis på framsteg och förmåga till hårdnackat motstånd, och det är otänkbart att Japan kan företa ursinniga angrepp utan ofrånkomligt motstånd från Kinas sida. Japan kan inte ockupera hela Kina, men det kommer inte att spara någon möda för att undertrycka Kinas motstånd i alla de områden det kan nå och kommer inte att upphöra förrän utvecklingen inom och utanför landet driver den japanska imperialismen till gravens brädd. Det politiska läget i Japan kan få endast två möjliga resultat. Antingen kommer hela dess härskande klass att falla mycket snabbt, den politiska makten övergår till folket och därmed tar kriget slut, vilket för ögonblicket är omöjligt; eller också blir godsägarklassen och bourgeoisin i Japan mer och mer fascistiska och vidmakthåller kriget intill den dag då de faller, och detta är just den vägen Japan nu är inne på. Någon annan utgång är inte möjlig. De som hoppas, att de moderata inom den japanska bourgeoisin ska stiga fram och göra slut på kriget, hänger sig bara åt illusioner. Den japanska politikens verklighet har under många år varit att den moderata bourgeoisin i Japan infångats av godsägarna och finansmagnaterna. Nu, sedan Japan börjat krig mot Kina och så länge det inte får ett dödligt slag av det kinesiska motståndet samt har tillräcklig styrka kvar, är det tvunget att angripa Sydostasien eller Sibirien eller till och med bäggedera. Det kommer att göra detta när kriget väl brutit ut i Europa; i sina önskekalkyler har de styrande i Japan utarbetat det hela i storslaget omfång. Naturligtvis är det möjligt att Japan blir tvunget att släppa sin ursprungliga plan på att invadera Sibirien och inta en i huvudsak defensiv hållning gent emot Sovjetunionen med hänsyn till dess styrka och därför att Japan själv blivit i allvarlig mån försvagat av sitt krig mot Kina. Men i så fall kommer Japan långt ifrån att mildra sin aggression mot Kina, det kommer att intensifiera den, ty den enda väg som då står öppen för det är att uppsluka den svage. Kinas uppgift

att hålla ut i försvarskriget, enhetsfronten och det långvariga kriget kommer då att bli så mycket viktigare, och det kommer att bli ännu mera nödvändigt att vi inte i minsta mån slappnar i våra ansträngningar.

112. Under rådande förhållanden är de viktigaste förutsättningarna för Kinas seger över Japan en hela nationen omfattande enhet och framsteg på alla områden i en omfattning som är tio eller till och med hundra gånger större än tidigare. Kina befinner sig redan i en era av framsteg och har åstadkommit en glänsande enhet, men dess framsteg och enhet är likväl långt ifrån tillfredsställande. Delvis beror det på Japans styrka att det har ockuperat ett så vidsträckt område, men delvis beror det också på Kinas svaghet. Denna svaghet är helt och hållet ett resultat av den samlade effekten av de senaste hundra årens och särskilt de senaste tio årens historiska misstag, som hållit framåtskridandet inspärtrat inom dess nuvarande skrankor. Det är omöjligt att övervinna en så stark fiende utan vittfammande och långvariga ansträngningar. Det är mycket som vi måste anstränga oss att göra. Här ska jag syssla endast med två grundläggande ting: arméns framsteg och folkets framsteg.

113. En reform av vårt militära system kräver att det moderniseras och erhåller en förbättrad teknisk utrustning utan vilken vi inte kan driva fienden tillbaka över Yalufloden. I vår användning av trupperna behöver vi progressiv, smidig strategi och taktik, utan vilken vi likaledes inte kan vinna seger. Inte dess mindre är soldaterna en armés grundval; därest de inte är genomsytrade av en progressiv politisk anda, och därest inte denna anda omhuldas genom progressivt politiskt arbete, kommer det att visa sig omöjligt att uppnå verklig enhet mellan officerare och manskap, omöjligt att väcka hela deras entusiasm för försvarskriget och omöjligt att skapa en sund grundval för den mest effektiva användningen av vår tekniska utrustning och taktik. När vi säger att Japan till slut kommer att bli besegrat, trots sin tekniska överlägsenhet, menar vi att de slag vi ger genom utplåning och utmattning, förutom de förluster de förorsakar, slutligen kommer att skaka den fientliga armén vars vapen inte ligger i händerna på politiskt medvetna soldater. Hos oss däremot är officerare och manskap ett ifråga om försvarskrigets politiska syfte. Detta ger oss grunden för politiskt arbete bland alla de antijapanska styrkorna. Ett passande mått av demokrati bör genomföras i armén, huvudsakligen genom att avskaffa den feodala praktiken att topprida och slå och genom att få officerare och manskap att dela väl och ve. När detta väl blir gjort kommer enhet att uppnås mellan officerare och manskap, arméns stridsduglighet kommer att stiga starkt och det kommer inte att råda något tvivel om vår förmåga att uthärda det långa och grymma kriget.

114. Den rikaste källan till kraft att föra krig ligger i folkets massor.

Det är främst till följd av att de kinesiska massorna är oorganiserade som japanerna vågar terrorisera oss. När denna brist är avhjälpt, kommer den japanske angriparen att liksom en vild tjur, som rusat in i en ring av eld, vara omgiven av hundratals miljoner av vårt folk som rätat ryggarna, enbart ljudet av deras röster kommer att fylla honom med skräck, och han kommer att brännas till döds. Kinas arméer måste ha ett oavbrutet tillflöde av förstärkningar, och osederna med pressning och köp av ställföreträdare,^[33] som nu existerar på lägre nivåer, måste omedelbart förbjudas och ersättas av en vittomfattande och

entusiastisk politisk mobilisering, som kommer att göra det lätt att enrullera miljontals män. Vi har nu stora svårigheter att skaffa pengar för kriget, men när bara folket blir mobiliserat, kommer finanserna inte längre att vara något problem. Varför ska ett land, så stort och folkrikt som Kina, lida brist på medel? Armén måste bli ett med folket så att det ser att den är dess egen armé. En sådan armé kommer att vara oöverbärlig, och en imperialistisk makt som Japan kommer inte att kunna mäta sig med den.

115. Många människor tror att det är felaktiga metoder som orsakar det spända förhållandet mellan officerare och manskap och mellan armén och folket, men jag säger alltid till dem att det är en fråga om grundinställning (eller grundprincip), om att ha respekt för soldaterna och för folket. De olika politiska riktlinjerna, metoderna och formerna är en följd av denna inställning. Om vi avviker från denna inställning kommer politiken, metoderna och formerna förvisso att bli felaktiga och förhållandet mellan officerare och manskap, mellan armé och folk måste nödvändigtvis bli otillfredsställande. Våra tre huvudprinciper för arméns politiska arbete är: för det första, enhet mellan officerare och manskap; för det andra, enhet mellan armén och folket, och, för det tredje, upplösning av de fientliga styrkorna. För att verkningsfullt tillämpa dessa principer, måste vi börja med denna grundinställning av respekt för soldaterna och folket och respekt för krigsfångarnas människovärde så snart de lagt ned sina vapen. De som betraktar allt detta som tekniska frågor, och inte som en fråga om grundinställning, har sannerligen fel och de bör rätta sin åsikt.

116. I detta ögonblick, då försvaret för Wuhan och andra platser blivit en viktig angelägenhet, är det en uppgift av yttersta vikt att helt och fullt väcka den aktiva entusiasmen hos hela armén och hela folket för stöd åt kriget. Det finns inget tvivel om att uppgiften att försvara Wuhan och andra orter måste ställas på allvar och utföras med allvar. Men det beror inte på våra subjektiva önskningar, utan på de konkreta betingelserna huruvida vi kan vara säkra på att hålla dessa platser. Bland de viktigaste av dessa betingelser är den politiska mobiliseringen av hela armén och hela folket för kampen. Om inte en kraftansträngning görs för att trygga alla de nödvändiga betingelserna, eller om bara en av dessa betingelser saknas, kommer katastrofer, sådana som förlusten av Nanking och andra orter att inträffa på nytt. Kina kommer att få sitt Madrid på de orter där betingelserna finns. Hittills har Kina inte haft ett Madrid, och från och med nu bör vi arbeta hårt för att skapa inte bara ett utan flera, men allt beror på betingelserna. Den mest fundamentala av dessa är den omfattande politiska mobiliseringen av hela armén och hela folket.

117. I allt vårt arbete måste vi hålla fast vid den Antijapanska nationella enhetsfronten såsom den allmänna politiken. Ty endast med denna politik kan vi hålla ut i försvarskriget och i en långvarig krigföring, åstadkomma en vittfattande och djupgående förbättring i förhållandet mellan officerare och manskap, mellan armé och folk, helt väcka den aktiva entusiasmen hos hela armén och hela folket i kampen för att försvara allt det territorium som ännu befinner sig i våra händer samt för att återvinna vad vi förlorat och sålunda vinna slutlig seger.

118. Frågan om den politiska mobiliseringen av armén och folket är verkligen en fråga av största vikt. Vi har, trots risken för upprepning, uppehållit oss vid den just därför att seger är omöjlig utan den. Det finns naturligtvis många andra betingelser som är oundgängliga för segern, men den politiska mobiliseringen är den mest fundamentala. Den Antijapanska nationella enhetsfronten är en hela arméns och hela folkets enhetsfront, den är förvisso inte en enhetsfront endast för högkvarteren och medlemmarna i några få politiska partier. Vårt främsta syfte med upprättandet av den Antijapanska nationella enhetsfronten är att mobilisera hela armén och hela folket att delta i den.

SLUTSATSER

119. Vilka är våra slutsatser? De är:

"Under vilka förutsättningar tror Ni att Kina kan besegra och förintja Japans styrkor?" "Tre förutsättningar krävs: för det första, upprättande av en antijapansk enhetsfront i Kina; för det andra, bildande av en internationell antijapansk enhetsfront; för det tredje, uppkomsten av en revolutionär rörelse bland folken i Japan och de japanska kolonierna. Ur det kinesiska folkets ståndpunkt är det Kinesiska folkets enhet den viktigaste av dessa tre förutsättningar."

"Hur länge skulle ett sådant krig pågå, tror Ni?" "Det beror på styrkan hos den Antijapanska enhetsfronten i Kina och många andra betingande faktorer i Kina och Japan."

"Om dessa förutsättningar inte snabbt förverkligas, kommer kriget att bli långvarigt. Men till slut kommer Japan i alla fall att bli slaget, och Kina kommer säkerligen att segra. Det är bara det att offren kommer att bli stora och det blir en mycket smärtfylld period."

"Vår strategi bör vara att använda våra huvudstyrkor till att operera på en utsträckt och skiftande front. För att lyckas måste de kinesiska trupperna bedriva sin krigföring med hög grad av rörlighet över vidsträckta slagfält."

"Förutom att vi använder utbildade arméer till att föra rörligt krig, måste vi organisera ett stort antal gerillaförband bland bönderna."

"Under krigets gång kommer Kina att kunna ... steg för steg utöka sina soldaters utrustning. Därför kommer Kina att bli i stånd att under krigets senare skede föra ställningskrig och företa positionsangrepp mot de av japanerna ockuperade områdena. På detta sätt kommer Japans ekonomi att knäckas under den börda som Kinas långvariga motstånd utgör, och de japanska truppernas moral kommer att brytas under påfrestningen av otaliga slag. På den kinesiska sidan kommer emellertid den växande latent motståndskraften oavbrutet att sättas in, och ett stort antal revolutionärer kommer att strömma till frontlinjerna för att kämpa för sin frihet. Alla dessa och andra faktorer i förening kommer att sätta oss i

stånd att företa de slutliga och avgörande angreppen på befästningarna och baserna i de av Japan ockuperade områdena och driva ut de japanska aggressionsstyrkorna ur Kina." (Ur en intervju given till Edgar Snow i juli 1936.)

"Sålunda har ett nytt skede börjat i det politiska läget i Kina ... Huvuduppgiften i det nuvarande skedet är att mobilisera alla nationens krafter för seger i försvarskriget."

"Nyckeln till seger i kriget är nu att utveckla det försvar som redan börjat till ett totalt, hela nationen omfattande försvarskrig. Endast genom ett sådant totalt försvarskrig kan slutlig seger vinnas."

"De allvarliga svagheter som förekommer i försvarskriget kan leda till bakslag, reträtter, inre splittringar, förräderier, tillfälliga och partiella kompromisser och andra dylika motgångar. Därför bör vi göra klart för oss att kriget kommer att bli ett mödosamt och långvarigt krig. Men vi är förvissade om att det motstånd som redan börjat genom vårt partis och hela folkets ansträngningar ska sopa undan alla hinder och fortsätta att utvecklas och gå framåt." ("Resolution om det nuvarande läget och partiets uppgifter", antagen av Kinas kommunistiska partis Centralkommitté i augusti 1937.)

Dessa är våra slutsatser. I deras ögon, som talar om nationellt underkuvande, framstår fienden som övermänskliga och vi kineser är värdelösa, medan i ögonen på den snabba segerns teoretiker vi kineser är övermänskliga och fienden är värdelös. Båda har fel. Vi har en annan åsikt; försvarskriget mot Japan är ett långvarigt krig, och den slutliga segern är Kinas. Dessa är våra slutsatser.

120. Här slutar mina föreläsningar. Det stora försvarskriget mot Japan är under utveckling, och många hoppas på en sammanfattning av erfarenheter, som kan underlätta en fullständig segers vinnande. Vad jag har diskuterat är helt enkelt den allmänna erfarenheten av de senaste tio månaderna, och det kan måhända tjäna som en slags sammanfattning. Det långvariga krigets problem förtjänar bred uppmärksamhet och diskussion; vad jag har givit är endast en skiss, som jag hoppas att ni ska granska och diskutera, förbättra och utöka.

NOTER

[1] Denna teori om nationellt underkuvande var den åsikt Kuomintang hade. Kuomintang var ovilligt att göra motstånd mot Japan och bekämpade Japan endast under tvång. Efter Lukouchiaointermezzot (7 juli 1937) deltog Chiang Kai-shek-kliken motvilligt i försvarskriget medan Wang Chingweikliken blev representanter för teorin om nationellt underkuvande, var beredd att kapitulera för Japan och faktiskt också senare gjorde det. I den om det nationella underkuvandet existerade emellertid inte blott inom Kuomintang utan påverkade också vissa sektioner av mellanskikten i samhället och även vissa efterblivna element inom det arbetande folket. Som följd av att den korrupta och kraflösa kuomintangregeringen förlorade det ena slaget efter det andra och de japanska trupperna under försvarskrigets första år obehindrade ryckte fram till närheten av Wuhan, blev en del efterblivna människor djupt pessimistiska.

[2] Dessa åsikter förekom inom det kommunistiska partiet. Under försvarskrigets första sex månader fanns bland en del partimedlemmar, vilka ansåg att Japan kunde besegras med ett enda slag, en tendens att ta fienden lätt. Detta berodde inte på att de tyckte att våra egna styrkor var så starka, ty de visste mycket väl att trupperna och folkets organiserade krafter under kommunistiska partiets ledning ännu var små, utan på att Kuomintang börjat göra motstånd mot Japan. Enligt deras mening var Kuomintang mycket starkt och kunde i samverkan med kommunistiska partiet tilldela Japan kännbara slag. De såg bara en sida av Kuomintang, att det gjorde motstånd mot Japan, men förbisåg den andra sidan, att det var reaktionärt och korrumpert, och därför gjorde de denna oriktiga värdering.

[3] Detta var Chiang Kai-sheks och hans kumpaners åsikt. Fastän Chiang Kai-shek och Kuomintang var tvungna att göra motstånd mot Japan, satte de sitt hopp uteslutande till snabb utländsk hjälp och hade ingen tro på sin egen styrka och än mindre på folkets.

[4] Taierhchuang är en stad i södra Shantung där den kinesiska armén i mars 1938 utkämpade ett slag emot de japanska inkräktarna. Genom att ställa 400.000 man emot Japans 70.000 å 80.000 slog den kinesiska armén den japanska.

[5] Denna åsikt framfördes i en ledarartikel i *Ta Kung Pao*, på den tiden organ för Statsvetenskapliga gruppen inom Kuomintang. Denna klick, som hängav sig åt önsketänkande, hoppades att ytterligare några segrar av samma typ som den vid Taierhchuang skulle stoppa den japanska framryckningen och att det inte skulle vara behövligt att mobilisera hela folket för ett långvarigt krig, något som skulle kunna hota dess egen klass' trygghet. Detta önsketänkande genomsyrade vid denna tid hela Kuomintang.

[6] Från slutet av 1700-talet och i många årtionden därefter exporterade Storbritannien en ökande mängd opium till Kina. Denna trafik, som inte blott tvingade narkotika på det kinesiska folket utan också plundrade Kina på dess silver, framkallade en våldsam opposition i Kina. År 1840 inledde Storbritannien, under förevändning att skydda sin handel med Kina, väpnad aggression emot landet. De kinesiska trupperna, som leddes av Lin Tse-hsu, gjorde motstånd, och befolkningen i Canton organiserade spontant "Kuvabritterna-kårer", vilka tilldelade de brittiska aggressionsstyrkorna hårda slag. År 1842 undertecknade emellertid den korrupta Chingregimen Nanking-avtalet med Storbritannien. Detta avtal stadgade att Kina skulle betala skadestånd och överlåta Hongkong till Storbritannien och stipulerade att Shanghai, Foochow, Amoy, Ningpo och Canton skulle öppnas för brittisk handel samt att tullsatserna för brittiska varor som importerades till Kina skulle fastställas av Kina och Storbritannien gemensamt.

[7] Taipingrevolutionen eller rörelsen för Taipings himmelska kungarike var den revolutionära bonderörelse som i mitten på 1800-talet uppstod mot feodalväldet och Chingdynastiens nationella förtryck. I januari 1851 inledde Hung Hsiu-chuan, Yang Hsiu-ching och andra ledare ett uppror i byn Chintien i Kueipings härad i provinsen Kwangsi och kungjorde att de grundat Taipings himmelska kungarike. Deras bondearmé marscherade 1852 norrut från Kwangsi och angrep och ockuperade

provinserna Hunan och Hupeh. År 1853 marscherade den genom Kiangsi och Anhwei och intog Nanking. En del av styrkorna fortsatte norrut och stötte fram ända till Tientsins omgivningar. Taipingarmen underlät emellertid att bygga fasta basområden i de orter den ockuperade. Sedan den upprättat sin huvudstad i Nanking begick dess ledande grupp dessutom många politiska och militära misstag. Därför var den oförmögen att motstå den anstormning som Chingregeringens kontrarevolutionära styrkor i förening med de brittiska, franska och USA-aggressorerna riktade emot den och blev slutligen slagen år 1864.

[8] Reformrörelsen av 1898, vars ledande själar var Kang Yu-wei, Liang Chi-chao och Tan Szu-tung, företrädde intressena hos en sektion av den liberala bourgeoisin och de upplysta bland godsägarna. Rörelsen gymnades och understöddes av kejsare Kuang Hsu, men hade ingen massbasis. Yuan Shihkai, som hade en armé bakom sig, förrådde reformatörerna till änkekejsarinnan Tzu Hsi, den yttersta högerens ledare, som åter grep makten och lät fängsla kejsare Kuang Hsu och halshugga Tan Szu-tung och fem andra. Rörelsen slutade sålunda i ett tragiskt nederlag.

[9] 1911 års revolution var den borgerliga revolution som störtade Chingdynastins autokratiska regim. Den 10 oktober det året iscensatte en grupp av Chingdynastins Nya armé, som stod under revolutionärt inflytande, ett uppror i Wuchang i provinsen Hupeh. De borgerliga och småborgerliga revolutionära sällskap som fanns och arbetarnas, böndernas och soldaternas breda massor gav ett entusiastiskt gensvar, och Chingdynastins välde föll mycket snart samman. I januari 1912 bildades i Nanking Republiken Kinas provisoriska regering med Sun Yat-sen som provisorisk president. Därmed var det slut med Kinas feodal-monarkistiska system, som bestått i över två tusen år. Idén om en demokratisk republik hade trängt djupt in i folket. Men bourgeoisin, som ledde revolutionen, var till sin karaktär starkt försonlig. Den mobiliserade inte bondemassorna i stor omfattning för att krossa godsägarklassens feodalvälde på landsbygden utan överlämnade i stället under imperialistiska och feodala påtryckningar statsmakten till en av krigsherrarna i norr, Yuan Shih-kai. Som följd härav slutade revolutionen i nederlag.

[10] Nordexpeditionen var den straffexpedition mot krigsherrarna i norr, som inleddes av den revolutionära armén, vilken i maj-juli 1926 marscherade norrut från provinsen Kwangtung. Nordexpeditionens armé, i vars ledning Kinas kommunistiska parti deltog och som stod under partiets inflytande (det politiska arbetet i armén handhades vid denna tid mestadels av medlemmar av kommunistiska partiet), stöddes varmt av arbetarnas och böndernas breda massor. Under andra halvåret 1926 och första halvåret 1927 ockuperade den huvudparten av provinserna längs Yangtse och Gula floden och besegrade krigsherrarna i norr. I april 1927 misslyckades detta revolutionära krig till följd av det förräderi som den reaktionära klickens under Chiang Kai-shek begick inom den revolutionära armén.

[11] Den 16 januari 1938 deklarerade den japanska regeringen i ett uttalande om sin politik att Japan med våld skulle underkuva Kina. Samtidigt försökte den med lock och pock att förmå kuomintangregeringen att kapitulera. Den förklarade därvid att, om kuomintangregeringen "fortsatte att

planera motstånd", skulle den japanska regeringen uppamma en ny marionettregim i Kina och inte längre erkänna Kuomintang som "den andra parten" i förhandlingar.

[12] Avser huvudsakligen kapitalisterna i Förenta staterna.

[13] Med "deras regering" avser kamrat Mao Tse-tung regeringarna i de imperialistiska länderna - Storbritannien, Förenta staterna och Frankrike.

[14] Kamrat Mao Tse-tungs förutsägelse om ett uppsving i Kina under pattställningsskedet i försvarskriget mot Japan bekräftades helt i de befriade områdena, som stod under kommunistiska partiets ledning. Men i kuomintangområdena inträffade i verkligheten en nedgång i stället för ett uppsving, emedan den styrande klicken, med Chiang Kai-shek i spetsen, förhöll sig passiv i motståndet mot Japan men aktiv i bekämpandet av kommunistiska partiet och folket. Detta väckte opposition bland folkets breda massor och höjde deras politiska medvetenhet.

[15] Enligt teorin att "vapnen avgör allt" måste Kina, som i fråga om vapen var Japan underlägset, nödvändigtvis bli besegrat i kriget. Till denna åsikt anslöt sig alla ledarna för kuomintangreaktionen, Chiang Kai-shek medräknad.

[16] Se "Strategiska problem i gerillakriget mot Japan", not 9, s. 109 i detta band.

[17] Sim Wu-kung är apkungen i den kinesiska romanen *Pilgrimsfärden till västern* som skrevs på 1500-talet. Han kunde tillryggalägga 108.000 li genom att slå en volt. Men när han en gång råkade i Buddhas handflata, kunde han likväl inte undkomma ur den hur många volter han än slog. Med en handrörelse förvandlade Buddha sina fingrar till De fem elementens av fem toppar krönte berg och begravde Sun Wu-kung därunder.

[18] "*Fascismen är tygellös chauvinism och rövarkrig*", sade kamrat Georgi Dimitrov i sin rapport "Den fascistiska offensiven och Kommunistiska Internationalens uppgifter", som avgavs på Kommunistiska Internationalens 7:e världskongress i augusti 1935. 1 juli 1937 publicerade kamrat Dimitrov en artikel rubricerad "Fascism är krig". (Se Enhetens och folkfrontens problem, Arbetarkultur förl., Sthlm 1939, s. 7 o f och s. 267 o f.)

[19] V. I. Lenin: "Andra internationalens sammanbrott", *Samlade skrifter i urval*, bd 9, s. 76-77.

[20] Sun Tzu, kap. 3, "Angreppsstrategi".

[21] Chengpu, beläget i nuvarande Chuanchengs härad i provinsen Shantung, var skådeplatsen för ett stort slag mellan staterna Tsing och Chu år 632 f v t. I början av slaget hade Chus trupper övertaget. Efter en reträtt på 90 li utvalde Tsings trupper motståndarnas högra och vänstra flanker, som var deras svaga punkter, och tillfogade dem svåra nederlag.

[22] Chengkao, den gamla staden i nordvästra delen av nuvarande Chengkaos härad i provinsen Honan, hade stor militär betydelse. Den var skådeplatsen för strider som år 203 f v t utkämpades mellan Liu Pang, kungen av Han, och Hsiang Yu, kungen av Chu. Hsiang Yu intog först Hsingyang och Chengkao, och Liu Pangs trupper var nära att bringas på flykt. Liu Pang väntade till det lägliga ögonblick då Hsiang Yus trupper, som skulle korsa floden Sze, befann sig midströms och krossade dem då och återtog Chengkao.

[23] År 204 f v t ledde Han Hsin, en av staten Hans generaler, sina män i ett stort slag mot Chao Hsieh vid Chinghsing. Chao Hsiehs armé, som sades räkna 200.000 man, var flera gånger så stor som Han Hsings. Han Hsing ställde upp sina trupper så att de hade floden i ryggen och ledde dem sedan i en tapper kamp samtidigt som han sände några enheter att angripa och ockupera fiendens uppland, där det endast fanns svaga garnisoner. Sålunda fångade i en kniptång blev Chao Hsiehs trupper helt slagna.

[24] Den gamla staden Kunyang i norra delen av nuvarande Yehhsiens härad i provinsen Honan var den plats där Liu Hsiu, Östra Handynastiets grundare, år 23 besegrade kejsaren av Hsindynastin Wang Mangs trupper. Det rådde stor numerär skillnad mellan de bägge parterna. Liu Hsius styrkor uppgick till sammanlagt 8.000 å 9.000 man mot Wang Mangs 400.000, Men Liu Hsiu drog fördel av de försummelser som begicks av Wang Mangs generaler Wang Hsun och Wang Yi, vilka underskattade fienden. Med endast 3.000 utvalda soldater slog Liu Hsiu Wang Mangs huvudstyrka på flykten. Han fullföljde denna seger genom att krossa resten av de fiendliga trupperna.

[25] Kuantu i nordöstra delen av nuvarande Chungmou härad i provinsen Honan var skådeplatsen för striden mellan Tsao Tsaos och Yuan Shaos arméer år 200. Yuan Shao hade en armé om 100.000 man medan Tsao Tsao endast hade en ynklig styrka och led brist på förnödenheter. Yuan Shaos trupper, som såg ned på fienden, brast i vaksamhet. Tsao Tsao drog fördel därav och sände sina lättfotade soldater att företa ett överrumpningsanfall på dem och sticka eld på deras förråd. Yuan Shaos armé greps av förvirring och dess huvudstyrka utplånades.

[26] Staten Wu styrdes av Sun Chuan och staten Wei av Tsao Tsao. Chihpi ligger på floden Yangtses södra strand, nordöst om Chiayu i provinsen Hupeh. År 208 ledde Tsao Tsao en armé på över 500.000 man, som han förklarade vara över 800.000 man stark, i en attack mot Sun Chuan. Sun Chuan i förbund med Tsao Tsaos antagonist Liu Pei mönstrade en styrka om 30.000 man. I vetskap om att Tsao Tsaos armé hemsöktes av epidemier och var ovan vid aktioner till sjöss, satte Sun Chuans och Liu Peis allierade styrkor eld på Tsao Tsaos flotta och krossade hans armé.

[27] Yiling öster om nuvarande Ichang i provinsen Hupeh, var den plats där Lu Sun en av staten Wus generaler besegrade härskaren Shu Liu Peis armé år 222. Liu Peis trupper inhöstade den ena segern efter den andra i början av kriget och trängde fem- eller sexhundra *li* in i Wu till Yiling. Lu Sun, som försvarade Yiling, undvek strid i över sju månader intill dess Liu Pei "inte visste vad han skulle ta sig till

och hans trupper var utmattade och demoraliserade". Då krossade han Liu Peis trupper genom att dra fördel av en gynnsam vind till att sätta eld på deras tält.

[28] Hsieh Hsuan, en general från östra Tsindynastin, besegrade Fu Chien, staten Chins härskare år 383 vid floden Feishui i provinsen Anhwei. Fu Chien hade en infanteristyrka på mer än 600.000 man, en kavalleristyrka på 270.000 man och en gardeskår på över 30.000 man medan östra Tsins land- och flodstyrkor endast räknade tillhopa 80.000 man. När arméerna ställde upp på var sin sida av Feishuifloden, begärde Hsieh Hsuan, som utnyttjade fiendetruppernas självsäkerhet och högmod, att Fu Chien skulle dra tillbaka sina trupper för att ge plats åt östra Tsins trupper att gå över floden och slåss. Fu Chien gick med härpå, men när han gav sina trupper order att dra sig tillbaka, råkade de i panik och kunde inte hejdas. Östra Tsins trupper tog tillfället i akt, gick över floden, inledde en offensiv och krossade fienden.

[29] År 383 förringade Fu Chien, härskaren i staten Chin, Tsins styrkor och angrep dem. Tsintrupperna slog fiendens förtrupper vid Lochien, Shouyangs härad i provinsen Anhwei, och trängde fram både till lands och till sjöss. Fu Chien, som stigit upp på Shouyangs stadsmur, lade märke till de fientliga truppernas goda rättning och blev, därför att han förväxlade träden och buskarna på Pakungberget med fientliga soldater, skräckslagen över fiendens ögonskenliga styrka.

[30] Berör faktum att Chiang Kai-shek och Wang Ching-wei, sedan de förrått den första nationella demokratiska enhetsfronten mellan Kuomintang och kommunistiska partiet år 1927, inledde ett tioårigt krig mot folket och därmed gjorde det omöjligt för det kinesiska folket att organisera sig i större omfattning. Kuomintangreaktionärerna med Chiang Kai-shek i spetsen måste hållas ansvariga för detta.

[31] Hertig Hsiang av Sung härskade under Vår- och höstperioden. År 638 f v t möttes Sungstaten och den mäktiga staten Chu i ett slag. Sungtrupperna hade redan intagit stridsställningar när Chus trupper gick över floden. En av sungofficerarna föreslog att, eftersom chutrupperna var numerärt överlägsna, detta var rätta tillfället att angripa dem. Men hertigen sade: "Nej, en gentleman bör aldrig angripa en som är oförberedd". När chutrupperna kommit över floden, men ännu inte var färdiga med sin uppställning till strid, föreslog officeren ånyo att sungtrupperna skulle angripa omedelbart. Men hertigen svarade: "Nej, en gentleman bör aldrig angripa en armé som inte är klar med sin uppställning till strid". Inte förrän chutrupperna var fullt klara till strid gav hertigen order om angrepp. Resultatet blev att lungtrupperna led ett förödande nederlag och hertigen själv blev sårad.

[32] Han Fu-chu, en krigsherre i Kuomintang, var under flera år Shantungs guvernör. När de japanska inkräktarna, sedan de 1937 ockuperat Peking och Tientsin, stötte söderut till Shantung efter järnvägen Tientsin-Pukow, flydde Han Fu-chu hela vägen från Shantung till Honan utan att utkämpa ett enda slag.

[33] Kuomintang utökade sin armé genom pressning. Dess polis och militär grep unga män, som syntes lämpliga, var helst de påträffades, band dem med rep och behandlade dem som brottslingar. De som hade pengar kunde gå fria genom att muta kuomintangtjänstemän eller betala för ersättare.
